

ДЕБОРА РАЙЛИ ФАЛШИВИЯТ ГОДЕНИК

Превод от испански: Ели Атанасова, —

chitanka.info

ГЛАВА 1

Скъпо дневниче,

След пристигането ми в Лондон открих, че да присъстваш на бал е равнозначно на това да бъдеш част от театрална постановка. Първо, очаква се, че всички познават своите персонажи и роли на сцената. На по-възрастните кавалери, в повечето случаи глухи, им се отрежда място подалеч от оркестъра, за да могат да си крещят един на друг, без да пречат на танцуващите. Матроните и вдовиците се поставят на отделно място, където да клюкарстват на воля за репутацията на всеки поканен. Младите контета и дебютантките, надарени от природата с грация и красота, заемат привилегированото място в центъра на сцената и се отдават на флиртуване и танци. На последно място, нещастните девойки, които никога не кани на танц, са събрани в един тъмен ъгъл — те са „увехналите цветя“. И нито един от тези актьори не се осмелява да се отклони от ролята си!

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
20 април 1814

Госпожица Джейн Мидълтън се чувстваше наистина нещастна. Ненавиждаше Лондон. Мразеше мръсния и тъмен въздух, неговите тесни улички, задръстени с хора, оглушаващия шум, арогантната показност. А най-много от всичко мразеше болезненото и унижаващо

мъчение наречено „брачен пазар“, доставящо толкова удоволствие, колкото ваденето на зъб.

Очакванията ѝ не бяха кой знае какви. Знаеше много добре, че не е красавица и е прекалено откровена и пряма за една дама. Беше на двадесет и три години — отдавна преминала възрастта на една истинска дебютантка. Разбира се, бе вярно и това, че притежаваше значително богатство, придружено от едно малко проспериращо имение в Сърби. Изглеждаше разумна идеята, че може да се намери някой господин, който да оцени такава придобивка.

Кой би могъл да предположи, че ще я осъдят на момента и ще я обявят за недостойна толкова бързо? Или пък, защото не беше диамант, очакваха тихо да заеме своето място в онзи забравен ъгъл на „увехналите цветя“? Не помагаше и фактът, че нейният очевиден провал стана мотив за забавление на госпожиците, достигнали вече своя социален успех.

Мърдайки неспокойно върху твърдия и неудобен стол, Джейн се опита да не обръща внимание на двете хубавки госпожици, които бяха спрели до групата забравени момичета в тъмния ъгъл. През последните седмици бе изтърпяла множество пренебрежения, обиди и жестоки коментари от страна на госпожиците Феърфакс и Тюли. Изглежда, че изпитваха специално удоволствие да се надсмиват над тези, които вече достатъчно страдаха от презрението на обществото. Джейн веднага разбра, че единствения начин да издържи на дебелашките обиди е като се преструва, че не ги чува.

Действието следваше своя ход и сега беше ред на стройната блондинка госпожица Феърфакс, която пусна една ехидна усмивчица, докато враждебно гледаше към Джейн.

— Наистина, Мариана, не е ли ужасно? Представи си цяла една вечер без нито един господин да те помоли за танц или без дори да кимне с глава към теб. Какъв срам!

Госпожица Тюли, по-висока и с черна коса, смръщи носа си, като че ли е помирисала нещо гнило.

— Просто трябва да разберат, че не са добре дошли!

Джейн стисна ветрилото си толкова силно, че се уплаши да не го счупи. Представи си една вълнуваща сцена — двете префърцунени госпожички са хвърлени насред огромна бала гниеци отпадъци. Или може би варени в казан. На бавен огън.

— Ако само можеше да се забрани да присъстват! В края на краищата, ще бъде за тяхно добро! — продължи госпожица Феърфакс. — Възможно ли е да се забавляват в такава вечер, пълна с обиди и пренебрежение, а?

— Вероятно нямат достатъчно ум, за да видят, че са толкова грозни, че никога няма да привлекат вниманието на някоя добра партия. Трябва да им се признае обаче, че са настойчиви.

— Така де, ама се страхувам, че настойчивостта им няма да е достатъчна да привлече вниманието на господата чак до този мрачен ъгъл.

— Хмм... А може би да — за жабешкото лице Симпсън. Или за бедния пияница лорд Хартстоун. Казват, че миналата седмица помолил една саксия да го удостои с един валс.

— Дори и той не е толкова пиян, че да покани някоя от тях на танц!

Джейн прехапа устната си до кръв. Да, определено желаше да ги види пържени на бавен огън. С ябълка в пискливите им гърла.

В действителност, тя не се тревожеше много за мнението на околните. Беше загърбила нормите още когато баща ѝ беше настоял да се обучи за бизнеса. Никога не обръщаше внимание на общественото порицание, тъй като се чувстваше достойна, до дълбините на душата си, да застане на височината, на който и да е мъж.

Но това... Призна пред себе си, макар и с нежелание, че за социалното си фиаско, и тя има донякъде вина. След толкова седмици още не бе успяла да привлече вниманието на нито един уважаван господин. Мъжете, честно казано, я отбягваха, като че ли бе болна от шарка.

— Наистина — съгласи се госпожица Тюли. След това, за щастие, насочи вниманието си към другата страна на дансинга. — О, погледни! Та това е Хелион!

С нервен писък госпожица Феърфакс започна да подскача, за да може да зърне най-известната лондонска личност — господин Колфилд, много красив мъж, който караше да туптят сърцата на всички жени в Лондон.

— Сигурна ли си?

— Трудно е да го сбъркаш с друг, нали? — отвърна госпожица Тюли с пресекващ глас.

— Да — съгласи се госпожица Феърфакс, въздишайки дълбоко.
— Кой друг може да бъде толкова красив и елегантен?

— Или толкова пленителен.

— Абсолютно божествен!

— За нещастие, никога не обръща внимание на дебютантките.
Ето такъв съпруг искам...

Русата ѝ приятелка я погледна злобно.

— Майка ми казва, че някоя умна жена може да го оплете в мрежите си. В края на краищата е само един мъж, способен да се влюби като всеки друг.

Както се предполагаше, госпожица Тюли сбърчи недоволно вежди. Приятелството нямаше място в голямата битка за търсене на съпруг.

— Предполагам, че се мислиш за толкова интелигентна, че да спечелиш сърцето му? — попита с подигравателен тон.

— Ще видим — каза загадъчно. — Хайде! Той никога няма да се доближи до тези бедни създания, трябва ние да отидем там.

Джейн си достави удоволствие, като им хвърли един предизвикателен поглед, докато се отдалечаваха. Достатъчно неприятно бе да търпи безразличието и отхвърлянето от другите, но да бъде обиждана от две момичета без капка ум в главата ѝ се струваше непоносимо. Беше си спечелила уважението на много бизнесмени, които преди смятаха една жена за неспособна да се грижи за собствените си пари. Не можеше да се примири, че лондонското общество я отхвърляше, само защото не бе достатъчно красива като тези две празноглавки.

Стана. Имаше нужда да се отдалечи от жегата и от присмехулните погледи. Господи! Би дала половината си богатство за възможността да се върне към спокойствието на Съри.

— Няколко седмици извън града няма да бъде толкова ужасно, Бидълс. Със сигурност ще си намериш компания и, разбира се, винаги ще имаш удоволствието да избягваш скучни балове като този. — Господинът, познат като Хелион^[1], се облегна на стената в един ъгъл на претъпканата бална зала.

Имаше няколко версии за придобиването на това име. Възрастните господа бяха убедени, че идва от навика му да

скандализира обществото с всевъзможните си палячовщини — бе нарушил спокойствието на един бал в Карлтън Хаус водейки една маймуна, която бързо бе отмъкнала перуката на лорд Осбърн; бе дегизирал любовницата си като мъж и така я бе водил в няколко клуба за джентълмени; бе участвал в някаква долнопробна театрална пиеса, а миналата година се бе появил на сватбата на чичо си облечен в траур.

Дамите на възраст смятаха, че името му идва от навика му да избягва почтените госпожици и явно да предпочита компанията на леки жени и пропаднали вдовици.

Девойките, разбира се, отдаваха прякора му на неговата дяволска хубост. Наистина беше много красив. Косата му блестеше като позлатен сатен и падаше безразборно върху лицето му, сякаш изсечено от ръката на ангел. Имаше широко чело и орлов нос, добре очертани скули, решителна брадичка. Включително и перфектната му фигура изглеждаше като изваяна. А очите му... черни и съблазнителни, бяха очи на прелъстител.

Нищо чудно тогава, че дамите въздишаха замечтано по него, а младите господа се опитваха да имитират маниерите и елегантността му.

Само Хелион знаеше с точност деня, когато придоби аристократичния си прякор. Една дата, останала запечатана в съзнанието му завинаги. Един спомен, който нямаше намерение да разкрива пред никого.

— Скъпи ми приятелю, да не си се побъркал? — промърмори дребният мъж, който го придружаваше. — Знаеш колко ненавиждам провинцията: прекалено чист въздух и кал! По никакъв начин не може да е здравословно за един джентълмен. Да не споменаваме и опасността, която представляват всичките тези мръсни крави, разхождащи се наоколо. Кой знае кога могат да се обърнат и да стъпчат някоя невинна жертва? — потръпна деликатно. — Не, не. Страхувам се, че ми е невъзможно да напусна Лондон в разгара на сезона.

Хелион започна да проявява нетърпение. Също като приятеля си, не изгаряше от желание да остави столицата точно през натоварения със социални ангажименти месец април. Но какво можеше да направи? Безброй кредитори го преследваха без капка милост.

— Страхувам се, че Лондон няма да ми се стори толкова атрактивен иззад стените на Нюгейт.

Лорд Хорацио Бидуел, по-познат като Бидълс, повдигна вежди.

— Чак дотам ли са стигнали проблемите ти?

Хелион се усмихна накриво. Истината бе, че се намираше в голяма каша. Е, не беше първата такава, но може би най-дразнецата.

— Уверявам те, че съм стигнал крайния предел — довери тихо той. — Никога не съм успявал да живея според приходите си, които, честно казано, не са достатъчни и за един рибар, камо ли за такъв елегантен господин като мен. Изглежда разходите ми нямаха значение, докато бях наследника на дука на Фалсдейл. Кредиторите се радваха да заслужат моето внимание, както и аз да задоволя тяхната щедрост. Но сега...

Бидълс, винаги облечен екстравагантно, поднесе бродирана кърпичка към носа си. Всички го смятаха за един от многото суетни контета, населяващи обществото. Но една избрана групичка от приятели можеше да разпознае почти брилянтната му интелигентност, скрита зад тази карикатурна маска.

— Но сега, когато настоящият дук реши да вземе за съпруга жена, чиято възраст е достатъчна да му бъде внучка, вече не си първи в унаследяването, нали?

Хелион се мъчеше да запази безгрижното си изражение. Кой можеше да предположи, че чичо му, един надут глупак, ще реши да се ожени, когато приближаваше седемдесет години? Или, че ще избере за съпруга почти дете?

— Много подло от негова страна, трябва да призная — отвърна със спокоен глас. — Поне можеше да има приличието да не избира невеста, способна да му роди наследник. От сватбата насам разгневени кредитори непрекъснато ме преследват с искане да им платя.

— И не можеш ли да разчиташ на дъртия да се оправи с тази неприятна ситуация?

— Не. — Беше по-добре да избяга в чужбина, отколкото да падне на колене пред стареца.

Бидълс притвори очи. Разбра веднага.

— Така значи. Ако не можеш да разчиташ на чичо си, трябва да намериш друг начин да си набавиш нужните средства. Залаганията са прекалено непредвидими, освен ако не притежаваш дарбата да мамиш. Освен това открий, за мое нещастие, че лотарията не е надежден метод да държиш настрана лешоядите. — Замисли се за момент. — Ааа, но

разбира се! Съществува един сигурен начин да си напълниш празната хазна.

— А, така ли? — Хелион се усмихна иронично. — И какъв е той?

— Само трябва да обърнеш малко внимание на дебютантките. Изглежда тази година са доста и всяка от тях носи със себе си забележителна зестра. В действителност, някои дори са безбожно богати. Проблемите ти могат да се решат най-много за месец.

Хелион хвърли едно око на присъстващите и потръпна. Засрамен си призна, че за момент е обмислял идеята да се ожени за някоя богата наследничка. Без съмнение, това щеше да сложи край на настоящите му проблеми и можеше да продължи да се наслаждава на досегашния си живот.

Обаче, незнайно защо, бе отхвърлил идеята. След неочакваната смърт на родителите му не бе споделял живота си с никого. Нямаше братя и сестри, нито близки роднини, с изключение на омразния си чичо. В интерес на истината, не искаше някой да се промъкне в живота му, удовлетворяваха го мимолетните връзки, които поддържаше с любовници и приятели. Не искаше да носи отговорност за щастието на друг. По-специално на някоя романтична влюбена жена, която, без съмнение, ще очаква да ѝ поднесе сърцето си на тепсия.

— Нямам никакво намерение да се продам като стока, дори и за най-високата цена — каза с твърд глас.

— Чудесно описание на сватбения пазар.

— Но точно.

— Ще реши доста от проблемите ти.

— И ще ми донесе други — направи гримаса при вида на госпожиците, смеещи се и кокетничещи из салона. — Да не би да ти харесва да си окован за цял живот за някоя от тях? Не са по-умни от една пуйка!

— Не е смешно, Хелион. Настоявам да не се шегуваш с подобна идея — ужасено отговори Бидълс.

— Точно така! Това означава, че ще трябва да открия друг начин да се сдобия с необходимите средства.

— Аз бих могла да ви помогна.

Мекият женски глас идваше иззад една огромна саксия и както Хелион, така и Бидълс се изненадаха да открият зад нея една дребна

слаба девойка, излязла сякаш от нищото.

Хелион, засрамен, прониза с поглед жената. За Бога, къде ѝ бяха обноските? Не си ли даваше сметка колко вулгарно е да се криеш между сенките и да се намесваш в тайните на хората? Макар че си помисли, че не може да я вини дето предпочита тъмните ъгълчета — не притежаваше нито един атрибут, с който да се гордее. Беше прекалено слаба, а прическата съвсем не ѝ отиваше. Единственото, което спасяваше положението, бяха големите зелени очи. Забеляза ги, понеже момичето го гледаше право в лицето, а не с наведена глава, както бе прието.

— Коя, по дяволите, сте вие? — изръмжа той.

— Госпожица Мидълтън — отговори тя, без да се страхува от явното му раздражение. — Извинете за намесата, но не можах да се направя на глуха.

— Не можахте? Какво нахалство! Да не сте закована за пода? Или пък забравихте да се движите и така да се оттеглите възпитано?

Тя поне имаше приличието да се изчерви. Хелион забеляза, че и това не ѝ отива.

— Не, не бях закована за пода, нито съм забравила как се ходи. Всъщност, имах намерение да ви подслушам.

Откровеността ѝ го завари неподготвен и той смръщи вежди.

— Защо?

Младата дама се запъна за миг, като че ли спореше със себе си, но се изправи и продължи:

— Мисля, че можем взаимно да си помогнем, господин Колфилд.

— Да си помогнем?

— Аз... — погледна над рамото си към присъстващите, които вече хвърляха любопитни погледи към тях, — имам едно предложение за вас.

Хелион се напрегна. По дяволите! Нима тази госпожица си мислеше, че ще го накара да се ожени за нея? Нямахше да бъде първата, използвала нечестни методи за хващане на съпруг.

— Грешите, госпожице Мидълтън — уточни студено той. — Не ме интересува нищо, което може да ми предложи наивна девойка като вас. Нямам нито време, нито нерви да се разправам с дебютантки и с техните намерения.

— Много добре познавам предпочитанията ви към по-светски жени — отговори Джейн с ирония. — Всъщност, цялото общество познава... навиците ви.

— Тогава какво искате?

— Искам да ви направя едно бизнес предложение.

Усмихна се. Какво можеше да знае една жена за бизнеса? Сигурно го смяташе за идиот.

— Още веднъж трябва да ви разочаровам, госпожице Мидълтън. Моят единствен бизнес е удоволствието — добави арогантно.

— Предлагам ви пет хиляди либри^[2] — настоя младата жена, без да ѝ мигне окото.

Пет хиляди? Едно истинско богатство! Без съмнение можеше да се отърве от най-върлите си кредитори. И по-важното, спестяваше му унизителната необходимост да се остави на милостта на чичо си. Въпреки това здравият разум му нашепваше, че подобно богатство си имаше цена.

— Много добре, госпожице Мидълтън, имате цялото ми внимание.

— Може би е по-добре да поговорим на по-спокойно място.

Хелион се поколеба — да остане насаме с някоя госпожица можеше да се превърне в катастрофа. Само един писък и ще се озове пред олтара, преди да успее да мигне. От друга страна, не можеше да отрече, че е заинтригуван. Не бе първата, която искаше да го впримчи в брачния хомот, но поне бе най-оригиналната. И без съмнение, той беше прекалено хитър, за да се остави да го хванат, независимо от добрата примка.

— Имате право — съгласи се той с малко крива усмивка. — Не се знае кога някой нахалник ще изскочи иззад високите саксии.

Девојката отново се изчерви, но издаде брадичка с решителен жест.

— Така е.

— Тогава да излезем в градината? — подаде ѝ ръката си той.

Тя се поколеба за момент, преди леко да положи пръстите си върху ръкава му. Хелион погледна многозначително към Бидълс, който с едно неуловимо движение на главата изчезна в навалицата. Щеше да застане на пост в градината за предотвратяване на някоя неприятна изненада.

Без повече думи, Хелион поведе своята странна спътница към терасата, което без съмнение щеше да се превърне в обект на клюки на следващия ден. Но това не го притесни особено — доста го бяха одумвали през последните години.

Веднъж излезли навън, слязоха по извитите стълби и накрая стигнаха усамотението на градината. Макар че не се виждаше и следа от Бидълс, Хелион знаеше, че приятелят му е наблизо.

— Много добре, скъпа, — спря се и я завъртя към себе си, за да може да я вижда на бледата лунна светлина — това е най-удачното място за нашия разговор.

Джейн рязко отдръпна ръката си и той чу как шумно издиша. Явно не бе толкова сигурна в себе си, колкото се представяше. Това го зарадва. Предпочиташе той да държи юздите на ситуацията.

— Добре — размаха ръце тя, сякаш не знаеше какво да прави с тях, а после ги постави на кръста си. — Аз... сецате ли се, че днес след обяд ни представиха?

Погледна я невярващо. За Бога! Нима го беше довела тук, за да му натяква, че я е забравил? По дяволите! Всеки ден му представяха огромен брой дебютантки, кой би могъл да ги запомни всичките!

— В такъв случай смятам, че ви дължа извинение, госпожице Мидълтън. Моите най-искрени извинения за слабата ми памет.

— Не търся извинения, господин Колфилд. Просто исках да ви представя дилемата си.

— Дилема?

— Вие не сте първия джентълмен, на когото се случва — призна тихо. — Ако трябва да съм откровена, нито един от господата не помни името ми. Не, всъщност го помнят, но правят всичко възможно да го забравят на момента.

— Навярно грешите.

— Не, аз съм практична жена, както ще се уверите. Знам, че възрастта ми е по-скоро на стара мома и не съм красива. По-лошо, никога не възпитах у себе си всички онези глупави качества, които се харесват на мъжете, както изглежда. Не се смея като идиот, не кокетнича, нито правя мили гримаси. Откровена съм и предпочитам честността пред флирта.

Тази декларация направи силно впечатление на Хелион. Коя друга жена би приела без заобикалки липсата си на очарование? И още

повече пред един ерген. Или беше най-необикновената госпожица, която познаваше, или беше някоя смахната.

Изцяло бе приковала вниманието му. Бавно разгледа лицето ѝ, малко и деликатно. За пръв път забеляза сладостта на пълните ѝ устни и чистотата на линиите ѝ. Не, не беше красавица, но притежаваше някакъв чар, който нямаше да изчезне с годините.

— Разбирам.

— Таях надежда, че богатството ми ще позволи на евентуалните претенденти да забравят многобройните ми дефекти. В случай, че стигнем до уреден брак.

— Искате да се оженят за вас заради парите ви? — попита я учудено.

Младата жена сви рамене, без да отмества погледа си.

— Практична съм, както вече ви обясних. Представяте ли си някой да умира от любов към мен?

Той задържа любезния коментар, който бе на път да изрече. Тази госпожица Мидълтън не беше някоя празноглава дебютантка, не би приела типичните лъжи, свойствени за безличните разговори в обществото. Без съмнение беше интелигентна и достатъчно ексцентрична, за да не изглежда скучна.

И устата ѝ беше атрактивна и чувствена. Уста, която би могла да предложи огромна наслада на мъжа, имащ търпението да я въведе в плътските радости.

— Кой знае какво ви е отредило бъдещето? — отговори накрая.

— Нямам време, за да открия — блясъкът на лунната светлина се отрази в големите ѝ очи, — искам да се омъжа, докато мога да имам деца. По тази причина реших да говоря с вас.

Изпълни го усещане за безпокойство. По лицето на жената се четеше безпогрешно изражение на решителност. Беше жена с цел и в този момент той се намираще на пътя ѝ.

— Решихте да си купите съпруг и се спряхте на мен?

— Да.

Ядоса се. Нима мислеше, че може да го купи, доверявайки му историята си? Или смяташе, че всеки мъж е за продан?

— Предполагам, че трябва да се чувствам поласкан, госпожице Мидълтън, — отговори мрачно, — но ще бъда честен: все още не съм толкова отчаян, че да си закача етикет с цена.

— Какво казахте?

— Няма да се оженя за вас, скъпа, без значение колко голямо е богатството ви — обобщавай той.

За негова изненада, тя се разсмя и лицето ѝ се освети с очарователна закачливост.

— О, не, не желая да се омъжа за вас, господин Колфилд.

— Не?

— Разбира се, че не — беше спокойният отговор. — Това, което желая, е един приятен и вежлив съпруг, който да се чувства удобно в имението ми в Съри. Съпруг, който ще се интересува като мен от бизнеса и, може би, с времето, ще се превърне в мой приятел, мой спътник. Не ме интересува никакъв си...

— Какъв?

— Донжуан — прямо отвърна тя.

Добре. С цялата си вежливост го бе поставила на мястото му. Хелион не знаеше дали да се чувства облекчен или обиден. Единственото, което знаеше, бе, че тази особа все повече го интригуваше.

— Изглежда, тази нощ съм малко непохватен, нещо непривично за мен, скъпа. Ако не ме желаете за съпруг, тогава защо ме потърсихте?

— Защото съм „увехнало цвете“.

Той премигна. Небеса! Явно беше смахната!

— Увехнало цвете?

— Това е израз, който се използва за нещастните госпожици, които никой не кани на танц, дори не разговарят с тях.

— Познавам израза — сухо отговори той.

— Откакто дойдох в Лондон, бях изтиквана към тъмните ъгли или поставяна редом със старци на вечерите. Тази ситуация не ми позволява да се запозная с подходящи кавалери, които биха пожелали да се оженят за мен.

И Хелион никога не спираше вниманието си на тази група девойки, отдалечени от зоната за танци. Но пък и много рядко се интересуваше от някоя прилична жена.

— Лош късмет, но с времето ще откриете някой джентълмен, който ще ви е по вкуса.

— И как по-точно ще го постигна? — Джейн остави ръцете си да паднат покрай тялото с измъчен вид. — Изглежда, че не съществува

по-ужасна съдба от това да си в компанията на такива жени. Аз съм като един вид болест.

— Болест?

— Която трябва да бъде отбягвана на всяка цена. Предполагам, страхуват се, че моята непопулярност е заразна.

— Май преувеличавате.

— Де да беше така — отговори с мрачен тон. — Досега са ме приближили само един пияница, който бе толкова отчаян за пари, че би се оженил и за самия дявол, и един възрастен господин, който можеше да ми бъде дядо. Останалите възможни кандидати се правят, че не съществувам.

Хелион се загледа в малкото сериозно лице. Очевидно бе, че нейното пребиваване в Лондон се е оказало едно голямо разочарование. И въпреки това, не се бе предала, нямаше сълзи, нито тъга. Само този израз на безпокойство.

— И как мога да ви помогна?

— Искам да ме ухажвате.

— Моля?

— Не можах да не забележа, че сте безспорен лидер в обществото.

— Това е титла без значение, уверявам ви, скъпа моя, — вмъкна той.

— Не е чак без значение — възрази тя, навлажнявайки плътната си долна устна. Хелион установи, че намира жеста за еротичен и неочаквано почувства тръпка между краката си. Проклетие! Защо изведнъж започна да си представя тези усти докосващи кожата му, плъзгащи се по корема му до... — Ако ви видят да говорите с някоя жена или да танцувате с нея, останалите господа веднага се скупчват около нея.

— Мисля, че преувеличавате влиянието ми.

— По никакъв начин. Например, снощи придружихте на вечеря госпожица Валстоун и когато се върна на танцовия подиум, беше обсадена от стотина господа.

Хелион бе достатъчно възпитан, за да не спомене, че госпожица Валстоун беше доста по-хубавка от госпожица Мидълтън, а освен това и изкусна прелъстителка.

— Не е възможно да вярвате, че като се показвате с мен известно време, това ще ви направи кралицата на сезона — вежливо посочи той.

— Не съм глупачка. Уверявам ви, че единствената ми надежда е да разполагам с необходимото време да открия някой господин, когото да уважавам достатъчно, за да се ожения за него. Без съмнение богатството ми ще послужи като стръв.

Хелион смръщи вежди при чулото — явно госпожицата смяташе, че единственото ѝ качество са парите.

— Бихте ли уважавали един мъж, който ви дава името си срещу пари?

Девојката вдигна рамене с безразличие.

— Браковете, основани повече на необходимост, отколкото на чувства, не са толкова необикновено нещо. В действителност, майка ми произлизаше от обедняла аристократична фамилия. Женитбата ѝ с баща ми е била уредена от дядо ми, за да се възстанови семейното наследство, макар че баща ми беше търговец.

— Възможно е и да не са странни, но едва ли са мечтата на едно момиче.

Нотка на носталгия омекоти лицето ѝ и направи очите ѝ по-дълбоки.

— Въпреки, че не е било брак по любов, моите родители изградиха едно истинско приятелство помежду си. Мисля, че уважението, което и двамата изпитваха, е много по-важно, от което и да е мимолетно чувство. И необходимо, ако вземем...

Веждите на Хелион още повече се свиха.

— Ако вземем какво?

Получи се кратко мълчание след резкия въпрос, като че ли тя преценяваше наистина ли се интересува събеседникът ѝ, или просто е учтив. Накрая сви рамене.

— Трябва да знаете, че всеки от тях произлизаше от различни социални сфери и никой член на собствените им групи не ги приемаше. Баща ми не бе добре дошъл между аристокрацията, а майка ми се чувстваше неудобно сред търговците. Но бяха щастливи заедно. И това е, което искам и за мен.

Хелион усети да го обзема някакво напрежение. Думите ѝ му напомняха за собственото му минало: отчуждението, самотата, страхът, че никога няма да намери мястото си в света. Разбра, че за

разлика от него тази жена бе намерила пътя си и бе готова да направи каквото е необходимо, за да постигне целите си. Испита неочаквана завист. Какъв абсурд! Това бедно момиче бе пълен провал в обществото. Сама го признаваше. Даже се чувстваше принудена да си купи съпруг.

И въпреки това...

И въпреки това, дръзкият ѝ план показваше смелост. Не позволяваше на неуспеха да попречи на съня ѝ. Вместо да се върне засрамена вкъщи, както биха постъпили голяма част от подобните на нея особи, тя беше взела юздите в свои ръце, решена да постигне желаното.

Притежаваше ли той подобна смелост? Посрещаше ли проблемите си със същия борбен дух? Учуден, че се чувства спокойно в компанията на една жена, Хелион отвърна поглед. Загледа се за момент върху мраморния фонтан, искрящ на лунната светлина, докато накрая въздъхна дълбоко.

— Госпожице Мидълтън, уважавам позицията ви, логична между другото, по отношение на брака, но се страхувам, че не мога да ви помогна.

Изражението ѝ не разкриваше мислите ѝ, тя продължаваше да го гледа решително.

— Мога ли да попитам защо?

— Винаги съм поддържал линия на необвързване с дебютантките: те са едно усложнение. Ако изведнъж започна да ви ухажвам, цял Лондон ще реши, че ви преследвам заради богатството ви.

Джейн отвори широко очи, като че ли за пръв път преценяваше позицията на Хелион.

— Да, предполагам, че сте прав. Никой няма да е толкова глупав да повярва, че сте се увлекли по мен.

Коментарът предизвика у него горчива усмивка.

— Прекалено пряма сте.

Лицето ѝ се озари от забавна гримаса.

— Да, предполагам, че да. Също като вас, предпочитам да избягвам усложненията. За нещастие, това не е добродетел у една жена.

— Не, май не е — съгласи се той, откривайки с неудоволствие, че започва да ѝ съчувства. Какво ще прави тя, когато той отказваше да ѝ помогне? Ще се върне вкъщи? Или по-лошо, ще намери друг, който може да се възползва от нейната очевидна наивност? — Твърдо ли сте решена да успеете с плана си, госпожице Мидълтън? — внезапно попита, преди да може да задържи думите.

— Трябва да се омъжа този сезон, господин Колфилд. Не мисля, че мога да издържа още една година в Лондон. Честно, бих предпочела бесилката. Ако това означава да ви предложи пет хиляди либри, за да ме погледнат подходящите господа, така да бъде.

— Не гарантирам, че вниманието ми ще ви поднесе желаната възможност.

Тя се усмихна отново с онази усмивка, която стигаше до сърцето му.

— Всяко вложение е едно залагане. Готова съм да поема риска.

— Вие сте уникална, госпожице Мидълтън — промълви той с нисък глас.

— Тогава приемате ли предложението ми?

Хелион замря за секунда. Би трябвало да ѝ отговори, че не. Не беше вярно, че се страхуваше да не го помислят за зестрогонец, това беше само удобно извинение. В края на краищата нямаше нищо лошо да си избереш съпруга, която да донесе богатство на семейството. В действителност, много джентълмени го очакваха, макар че от деликатност не споменаваха такава груба тема. И само Бог знаеше с какво отчаяние се нуждаеше той от парите. Обаче бе прекалено предпазлив, за да се довери изцяло на думите ѝ. Една девственица винаги носеше проблеми, които понякога само бракът можеше да разреши.

— Ще си помисля — съгласи се накрая.

— Благодаря — каза тя и отново постави пръстите си върху ръкава му, като преди това направи лек реверанс. — Трябва да се връщам, преди да са започнали да ме търсят.

С бързи и не много елегантни движения тя се запъти към стълбите. Хелион присви устни, докато наблюдаваше отдалечаването ѝ: движеше се като коняр. И въпреки това...

Макар че ѝ липсваха грация и традиционна красота, у нея имаше нещо. Борбен дух, чистота. И страст към живота, която без съмнение

ще се научи да прилага и в леглото. О, да, няма да бъде пасивно мишле, което си затваря очите и изтърпява ласките на мъжа. Ще е негова достойна партньорка, ще дава толкова, колкото и взима.

— Много интригуващо предложение — чу се един глас отзад.

Хелион видя Бидълс, облегнат небрежно на една решетка.

— Всичко ли чу?

— Разбира се!

— И какво мислиш?

— Пет хиляди либри могат достатъчно да те облекчат.

— Да, ако на госпожица Мидълтън може да се има доверие.

— Мислиш, че лъже?

Хелион вдигна за миг поглед, за да види как въпросната госпожица изчезва през вратата към балната зала.

— Не мисля, но след домогванията на отчаяни госпожички и решителни майки да ме оженят през последните десет години, се научих да бъда предпазлив.

— Много мъдро — промърмори Бидълс, а в светлите му очи искреше закачливо пламъче.

— Предпочитам да съм сигурен, че госпожица Мидълтън е тази, за която се представя.

— Добра идея. И как смяташ да го провериш?

— О, не аз, скъпи ми Бидълс. Ти.

— Аз? — премигна изненадано.

— Ако госпожица Мидълтън крие нещо, тъкмо ти си човекът, който ще го открие.

— По дяволите, Хелион, обиждаш ме! Какво може да открие някой като мен?

Младежът започна да се смее. Точно той бе най-умелия шпионин в Англия.

— Не се съмнявам, че би могъл да научиш номера на обувките ѝ или любимия ѝ цвят само за час. Обаче това, което искам да знам, е дали богатството ѝ е толкова голямо, както ме уверява, дали крие някакъв скандал в миналото си и дали е доверила на приятелки желанието си да ме види неин съпруг.

— Смяташ, че става дума за клопка?

Проблемът бе, че не знаеше в какво да вярва. Госпожица Мидълтън не влизаше в никакви рамки. Беше дръзка, интелигентна и

способна да вземе в ръце живота си. Беше успяла да докосне някаква струна у него, което го притесняваше. Щеше да бъде глупост, ако не вземеше мерки за сигурност.

— Няма да бъде първата клопка, която ми залагат.

— Нещо друго?

— Да — отговори Хелион с неочаквана решителност. — Искам някаква тайна.

— Тайна?

Хелион се усмихна.

— Приятелю, би трябвало вече да ме познаваш достатъчно, за да знаеш, че никога не залагам, без да държа печелившата карта. Искам да намеря начин да контролирам госпожица Мидълтън, ако се опита да играе нечестно.

Бидълс отметна глава назад и се разсмя.

— Колко си подъл, Хелион! Нищо чудно, че толкова те уважавам.

---

[1] Хелион на колониален английски означава дявол — Б.пр. ↑

[2] римско наименование на старо английска парична единица, предшественичка на паунда — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Скъпо дневниче,

Стигнах до изненадващото заключение, че младите госпожици си падат по мъже, които не са достойни за тяхното внимание. Ако един мъж е разумен и с добри обноски, веднага му лепват етикет на формален. Ако е старателен и разсъдлив — смятат го за скучен. Ако е скромен и вгълбен — то той непременно е недодялан или тъп. Но представете им някой вятърничав донжуан, който предпочита картите пред тяхната компания, и той ще им разбие сърцето, без да му мигне окото, а те ще въздишат по него с обожание. Едно тъжно заключение за дълбочината на женското сърце.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън

21 април 1814

Госпожица Мидълтън си проправи път из претъпкания салон до мястото си в тъмния ъгъл.

Усещаше любопитните погледи върху себе си и се мъчеше да запази спокойното си изражение. Макар че не можеше да предотврати ненавременното изчервяване, покриващо страните ѝ. Нито треперещите си колене. Нито лудото препускане на сърцето си, което щеше да изхвъркне от гърдите ѝ, нито пък нарастващия страх, че се е изложила като последна глупачка.

Усмихна се развеселено. И какво, ако се е представила като глупачка? Нямахше да ѝ е за пръв път след пристигането ѝ в Лондон. През последния месец попадеше все в абсурдни ситуации: бе разляла

пунш върху настоящия дъртак лорд Крокър, когато я ощипа по задника, и почти бе осакатила господин Смит по време на единствения валс, на който я поканиха.

Усмивката ѝ помръкна, когато стигна зоната на „увехналите цветя“. Да разлееш пунш или да настъпиш партньора за танц не можеше да се сравни с това да предложиш значителна сума на всеизвестен донжуан и да го използваш за намирането на съпруг.

Джейн откри мястото си и се тръшна на стола с тихо ръмжене. Небеса! Какви ги вършеше! Нямаше обаче възможност да разсъждава върху лудостта си, тъй като една пълничка девойка с бухнали руси къдрици и весели сини очи седна до нея и я потупа с дръжката на ветрилото си.

— Виж ти каква безсрамница си била! — поздрави я с укоряващ тон.

Джейн се усмихна доволно. Госпожица Ана Халифакс беше единствената ѝ приятелка в Лондон. За разлика от останалите дами, не си правеше труда да измъчва останалите необлагодетелствани от тъмния ъгъл, като че ли стоеше над общественото унижение. Всъщност, приемаше съдбата си с чувство за хумор и успокояваше притесненията на Джейн. Ако не беше Ана, щеше да е избягала в Съри още преди няколко седмици.

— Добър вечер, лейди Халифакс.

— О, я стига! — прекъсна я тя с любопитно изражение. — Искам да знам какво точно си намислила.

— Не знам за какво говориш.

— Не бъди скромна, Джейн Мидълтън. Целият салон шушука за срещата ти с божествения Хелион. Щях да убия леля ми и глупавата ѝ шапка за това, че пропуснах представлението. Като че ли шапката има някакво значение! Настоявам да ми разкажеш всичко.

Джейн усети, че се изчервява. Тъй като никога преди не е била обект на клюки, не знаеше колко бързо могат да се разпространят из един салон за танци. Това малко я обезкуражи и обезпокои.

— Няма нищо за разказване.

Ана я погледна накриво.

— Идва ми да те удуша. Напуснала си салона с господин Колфилд, нали? Да или не?

— Да.

— Защо?

— Какво си чула? — попита Джейн, заобикаляйки въпроса.

— А, глупости, че си се хвърлила в краката му и той е бил принуден да те изведе от салона, за да избегне някоя неприятна сцена.

Точно каквото очакваше Джейн: никой не вярваше, че светският Хелион би поискал да говори с нея и да я изведе навън. По-вероятно беше небето да се сгромоляса отгоре им или прасе да се научи да танцува валс. Не можа да сдържи усмивката си: какво друго биха си помислили, Боже!

— Предполагам, че е логично — призна без желание.

— Какво? — подскочи като ужилена приятелката ѝ.

— Истина е: приближих се до него и го помолих да поговорим.

Ана продължаваше да се чуди, но вече с дяволита усмивка.

— Джейн, ти си едно малко дяволче. Не мислех, че си способна на това.

— И аз също — призна си, въпреки че нямаше да разкрие, че спонтанното ѝ решение бе плод на щастливата случайност.

Ако не беше минала покрай саксията точно в този момент и не беше чула отчаяното признание, никога нямаше да ѝ хрумне подобна идея. Но финансовото състояние на Хелион беше тема, която нямаше да обсъжда с никого, дори и с най-скъпата си приятелка.

— Какво му каза? — поиска да узнае Ана, очевидно очарована пред тази пикантна случка в иначе скучното ѝ всекидневие.

Джейн се поколеба — не знаеше дали да разкрие откачения си план. От друга страна добре познаваше Ана, за да знае, че нямаше да се спре, докато не узнае цялата истина — тази жена можеше да бъде толкова упорита, колкото ловджийска хрътка.

— Това трябва да си остане между нас — предупреди я.

Ана се намръщи.

— И пред кого да се раздрънкам? Леля ми е отвейна, ти си най-добрата ми приятелка. Разбира се, остава ордата от обожатели, но...

— Добре де — съгласи се, смеейки се Джейн.

— И така? — Ана се наведе напред, цялата в слух и очакване.

— Направих предложение на господин Колфилд.

Сините очи светнаха от удоволствие, предвкусвайки скандала.

— О, Джейн, страшна шегаджийка си.

Джейн се размърда върху мястото си. Ако обществото я задължаваше да стои седнала цяла вечер, домакинята можеше да предложи поне по-удобни столове.

— Не този тип предложение — отговори може би по-сурово, отколкото искаше, — а бизнес сделка.

По лицето на Ана се четеше известно разочарование.

— Знаех си, че е прекалено хубаво, за да е истина. За теб е винаги бизнес — оплака се тя. Не разбираше страстта на приятелката си да движи сама огромното си богатство. От друга страна Джейн беше щастлива само когато планираше нова инвестиция. — И какво му предложи? Мина за въглища, коприна, подправки?

Джейн стисна ветрилото си и се поизправи на стола си.

— Предложих му пет хиляди либри, за да се преструва, че ме ухажда.

За пръв път Ана изгуби дар слово. Отвори веднъж уста, после два пъти, преди да може да издаде звук.

— Какво?

Неспокойна да види, че е успяла да скандализира приятелката си, която от нищо не се впечатляваше, Джейн се защити.

— Ана, уморих се ме тикат в тъгла и да се отнасят към мен като към прокажена. Никога няма да се запозная с някой подходящ кандидат, ако не се запозная с няколко. Трябваше да направя нещо, пък било то и нещо толкова отчаяно.

Настъпи друга пауза, в която госпожица Халифакс анализираше обяснението ѝ и кимаше с глава.

— И какъв по-добър начин да станеш център на вниманието от това да прелъстиш най-известния негодник в цял Лондон? — усмивка осветяваше лицето ѝ. — Брилянтно, абсолютно брилянтно.

Джейн не се чувстваше брилянтна. По-скоро, с всеки изминал момент се чувстваше като съвършена тъпачка. За пореден път.

— Така мислех тогава. Сега започвам да се питам дали не съм полудяла.

Ана пропусна думите ѝ покрай ушите си.

— И той прие ли?

— Обеща, че ще помисли над предложението ми.

— Добре, добре! Ухажвана от Хелион! Каква чудесна идея! — започна да си играе с ветрилото, после погледна дяволито Джейн и

попита: — Как е той?

В интерес на истината Джейн не очакваше такъв въпрос и не знаеше как да отговори. Как е той? Въпреки нервността си, а може би благодарение на нея, бе успяла добре да го разгледа. Не само заради мъжката му красота, макар че несъмнено и тя бе достатъчна да очарова, която и да било жена. На лунна светлина изсечените му черти притежаваха неземно съвършенство и косите му светеха като посребрена коприна. Без съмнение, ореолът на мистериозност бе това, което бе ускорило пулса на Джейн. Нямаше спокойствие в душата на този екземпляр, нито в тревожните му черни очи. Напротив, една разтърсваща сила бушуваше в дълбините му.

Изведнъж Джейн забеляза, че Ана е присвила очи, опитвайки се да прочете мислите ѝ, и сви рамене.

— Представителен и очарователен, разбира се.

— Това вече го знам — отвърна с ирония.

— Добре тогава: изненадващо интелигентен и не толкова суетен, колкото очаквах.

— И ужасно съблазнителен?

Джейн потръпна против волята си. Фактът, че знаеше за липсата на интерес от негова страна, не пречеше на женските ѝ инстинкти да я предават. Само от близостта му ѝ настръхваше кожата. Какво ли щеше да е, ако наистина я желаше? Ако ръцете му я погалеха? Или пък я целунеше с онази страст, с която го правеха измислените образи от сънищата ѝ? В стомаха си почувства зараждането на една смущаваща възбуда и побърза да я потуши.

Ако я беше докоснал, без съмнение щеше да се превърне в глупачка, неспособна да произнесе и дума.

— О, да, ужасно съблазнителен.

— Има нещо, което криеш от мен.

Джейн въздъхна. Нямаше начин да заблуди тази ловджийска хрътка.

— Има нещо... опасно в него — призна най-накрая.

— Разбира се, всеки очарователен негодник крие някаква опасност: точно тя привлича жените.

— Не е само това, въпреки, че няма съмнение — майстор е в изкуството на съблазняването.

— Страхуваш се да не е насилник?

— Не — отговори тя. Изобщо не смяташе, че е способен да нарани жена. — Изглежда... малко... меланхоличен. Под целия този чар се крие една ранена душа.

Ана се засмя невярващо.

— Как, по дяволите, може да е нещастен? Говорим за богат господин, един от най-влиятелните в обществото.

Джейн реши, че не желае да говорят повече по темата, изглеждаше ѝ като намеса в личните дела на Хелион.

— Може би е само плод на въображението ми — отговори с безразличие. — В края на краищата разговаряхме съвсем накратко.

Предчувствайки отстъплението на своята приятелка, Ана се усмихна лукаво и добави:

— Опита ли се да те целуне?

Джейн избухна в смях при абсурдния въпрос.

— Не, въпреки лунната светлина и красивата градина, нямаше порив на страст. Изненадващо, нали?

— Явно е алергичен към розите.

— Сигурно. Е, и лекият ветрец имаше вина.

— О, да, няма нищо по-лошо от малко ветрец, който да охлади огъня на един обожател.

— Да, разбира се.

Засмяха се и двете. След това Ана прикова поглед върху приятелката си, а очите ѝ заблестяха по странен начин.

— Скъпа моя Джейн, страшно много се гордея с теб, да знаеш!

— Гордееш се?

— Ти въстана срещу съдбата по най-славния начин.

— Какво говориш? Държах се безсрамно.

— Не. Взе нещата в свои ръце. Отказа да приемеш унизителната роля, дадена ти от обществото. Влезе в абсурдната им игра, но с твои собствени правила. Ако Хелион успее да види смелата жена в теб, същото това общество ще се влачи в краката ти. Ти си героинята на „увехналите цветя“.

— Абсурд! Аз съм само една отчаяна жена, която опитва поредната глупост. Освен това, още не съм сигурна, дали той ще приеме предложението ми.

Леко движение в салона привлече вниманието им и Ана завъртя глава по посока на двамата джентълмени, които влизаха през терасата.

— Ха, гледай ти, какво съвпадение... идва насам. С лорд Бидуел. Джейн се застави да не се прехласва по елегантната фигура на Хелион. Достатъчно бе дете всички мислеха, че го преследва, нямаше да влошава нещата като го гледа с обожание. Напротив!

— Странен господин — промърмори, докато оглеждаше бледосиньото му сако и тъмните панталони.

— Наистина — съгласи се Ана разсеяно.

Насочвайки вниманието си обратно към своята спътница, Джейн с изненада установи отнесеня израз на лицето ѝ.

— Какво става? — поиска да узнае Джейн.

— Какво?

— Гледаш лорд Бидуел по странен начин.

Ана продължаваше да изучава острите черти на Бидуел.

— Знаеш ли, подозирам, че не е толкова лекомислен, за каквото иска всички да го смятат.

— И как разбра?

— Неведнъж съм го виждала да души зад завеси и саксии.

— Да души?

— Често се прави, че си гласи токата на обувката, или че дреме в някой ъгъл, но съм сигурна, че намерението му е да подслушва чуждите разговори.

Изглеждаше абсурдно. Защо един лорд на кралството ще се държи така невъзпитано? Без съмнение, Ана грешеше. След това се изопна, почувствала спазъм на страх в стомаха си.

— Небеса! — промърмори.

— Какво става?

— Лорд Бидуел разговаряше с господин Колфилд, когато се приближих. Бях толкова нервна, че не му обърнах внимание.

— Много е добър, когато трябва да се изпари в тъмното.

— Да. И сега се връща в балния салон с господин Колфилд.

Ана раздвояваше вниманието си между разговора и спътника на Хелион.

— Смяташ, че може да е подслушал разговора между вас двамата?

— Възможно е — Джейн стисна зъби, докато обмисляше последствията. — О, Боже! И ако се раздрънка за предложението ми? Ще бъде тотално загубена.

Ана поклати бавно глава.

— По-вероятно е да се опита да те шантажира. Ще стане голяма бъркотия.

Джейн се задави със собствената си кашлица — никак не ѝ допаднаше идеята да се окаже пленница на собствените си кроежи.

— Благодаря ти, Ана, думите ти ме успокоиха — иронизира тя.

— Не се страхувай, Джейн. Аз ще се оправя с лорд Бидуел.

— Така ли? И как?

Няколко секунди приятелката ѝ обмисляше варианти, след което на устните ѝ се появи усмивка:

— Очевидно ще трябва да бъдем по-умни от него.

— Моля?

— Не се притеснявай, Джейн. Ще измисля начин да държа този любопитко далеч от твоите дела — мекото изражение на Ана изведнъж бе заменено от решителност, но очите ѝ запазиха странния си блясък. — Винаги съм искала да си премеря силите с някого. Сега имам идеалната възможност.

Джейн никога преди не беше виждала приятелката си толкова ентузиасирана.

— Мисля, че полудяваш.

— Не, само ми е толкова скучно, че с удоволствие бих продала душата си на дявола за малко развлечение.

Против волята си Джейн се обърна да погледне Хелион, чудесната му стойка, черните му очи. Усети, че тялото ѝ настръхва. Предчувствие? Или желание? Беше ѝ невъзможно да отгатне.

Сделка с дявола е точно това, което се каним да направим.

Няколко часа по-късно Хелион излизаше от задимения игрален салон, но внезапно се закова на място. В другия край на множеството видя слабата фигура на госпожица Мидълтън, седнала в пълна изолация. Изглеждаше спокойна. Не даваше признаци на нервност, с изключение на начина, по който вееше с ветрилото си. Хелион почти физически усети разочарованието ѝ, което се засили с преминаването на група елегантни господа покрай нея и пълното им пренебрежение. По дяволите! Колко ли пъти и той я е подминавал с такава арогантност? Присви устни с недоволство.

Но какво му ставаше? Той не се занимаваше с дебютантки. В редки случаи бе танцувал с някоя или я придружаваше до масата за вечеря. Познаваше задължението си към домакините. Но никога не повтаряше с една и съща госпожица и не демонстрираше намерения, по-сериозни от един тривиален разговор.

И въпреки това, не можеше да отрече, че се чувства неудобно при вида на госпожица Мидълтън, наблюдаваща с ентузиазъм танцуващите.

Проклятие! Очевидно струваше повече от всички тези разглезени момиченца, подскачащи върху дансинга. Още повече за някого, който предпочита искрената топлина пред изкуствената красота.

Погледът му се плъзна по деликатния профил, забави се на устните и слезе към гърдите. Не би могла да задоволи мъж, който се прехласва по обемните извивки, но опитът му подсказваше, че тези малки гърди ще прилегнат идеално на ръцете му.

— А, Хелион! Надявам се, че късметът не те е напуснал тази вечер! — възкликна Бидълс, заставайки до него.

Постара се да смени изражението си. Не бе готов да признае странния си интерес към една невинна девойка.

— Мислех, че си в прегръдките на любовницата си, Бидълс.

— Чудесна идея! За нещастие, скъсах с Барбет.

— Наистина ли?

— Беше неизбежно. Тя реши да прекрати връзката си с френския посланик.

— Е, и? Това не е ли добра новина?

— Добра? — Бидълс го погледна учудено. Или по-скоро, като че ли Хелион беше невинно момченце. — И за какво ми е сега Барбет, когато не може да ми предоставя кореспонденцията на посланика в негово отсъствие?

— Тя те е информирала кога ще се среща с него, за да можеш ти да преглеждаш личните му документи, така ли?

— Беше взаимноизгодно споразумение.

Хелион остана възхитен от дързостта на приятеля си.

— Добре, предполагам — жалко, че е приключило, но... сигурен ли си, че жената не е имала и други качества?

— Както обикновено — Бидълс сви рамене с безразличие, — но се страхувам, че вече съм на възраст, когато искам нещо повече от това

да плащам за топло тяло.

Вълна на незадоволеност заплашваше да погълне Хелион. Не, по дяволите! Изпитваше удоволствие от любовниците си. Кой мъж със здрав разум ще седне да се оплаква? Бяха красиви, изкусни съблазнителки и най-хубавото, достатъчно мъдри, за да знаят кога да оставят един мъж на мира. Макар че понякога му се искаше да намери жена, с която да споделя не само сексуално удоволствие, а и нещо друго. Имаше усещането, че търси нещо извън кръга на възможното.

— Щом казваш... — опита се да изглежда безразличен.

И май не прозвуча толкова безразлично, тъй като Бидълс го погледна съучастнически.

— Скоро сам ще го откриеш.

Хелион предизвикателно притвори очи. Не беше готов да дискутира темата.

— Много се съмнявам, скъпи ми приятелю. И не намери ли друга, с която да се насладиш на чудесната вечер?

Светлите очи отново заблестяха.

— В действителност, имах няколко възможности, но както сам ще се сетиш, ми наредиха да събера информация за госпожица Мидълтън.

Хелион изненадано повдигна вежди. Дори и той не очакваше резултати толкова бързо.

— Научил си нещо?

— Да не би да се съмняваш в способностите ми?

— Способности? Трябва да си магьосник, за да събереш сведения за толкова кратко време.

— Талантите ми са безкрайни, драги ми господине.

— Май да. Какво откри?

— За начало мога да потвърдя, че госпожица Мидълтън наистина е една доста богата наследница.

Хелион не се изненада. Въпросът за богатството лесно можеше да се провери. Това, че никой не беше разбрал за неговите финансови проблеми, беше защото никой не се бе разровил за истината.

— Колко?

— Според източниците — сто хиляди либри.

— Боже Господи! — сърцето му прескочи един удар.

— Притежава също и имение в Съри, без задължения.

— Една щастлива наследничка, без съмнение — въздъхна Хелион.

Беше повече, отколкото бе очаквал да наследи като дук на Фалсдейл. Много повече. Невероятно как още никой пресметлив кучи син не я е докопал. Възможно ли е всички да са глупаци? Бидълс прочисти гърлото си, като с това сложи край на неговите размишления.

— Колкото до някакъв скандал, не намерих такъв. Ако трябва да бъде честен, много малко хора са обърнали внимание на пристигането ѝ в Лондон, за да очакваме слухове.

— Типично „увехнало цвете“ — беше сухият му коментар.

— Така е.

— Научи ли кои са приятелките ѝ?

— Изглежда има само една, някоя си госпожица Халифакс, която изчезна, преди да успее да се запозная с нея.

— Жалко!

— Ще се опитам да я намеря преди края на седмицата.

Хелион скръсти ръце на гърдите си и хвърли един поглед към самотната фигура в тъмния ъгъл.

— Тогава единственото, което ни липсва, е откриването на някоя тайна.

— Не върша чудеса — запротестира Бидълс. — Събирането на такава информация изисква време.

— Но не се бави.

— Значи ще приемеш предложението ѝ?

Тръпка премина през тялото на Хелион. Не беше сигурен точно защо е готов да приеме това странно предложение. Единственото, в което беше сигурен, е, че не можеше да пренебрегва повече положението на Джейн Мидълтън.

— Как бих могъл да откажа? — промърмори той. През това време погледът му не се отместваше от жената, която бе успяла да направи това, което никой друг не бе успявал: да привлече пренаситения му интерес.

ГЛАВА 3

Скъпо дневниче,

Трябва да отбележа, че числата много успокояват. И обратно — животът е толкова объркан и непредсказуем. Без значение колко старателно планираме деня или бъдещето, винаги ще се случат неприятни изненади. Изненадата може да бъде малка — например, да завали, когато си излязъл да пояздиш, или жълтата нова рокля да те направи да изглеждаш като канарче. Но има и други, ужасни — като да установиш, че не можеш да изпълниш последната воля на баща си.

Числата са точни: никога не се променят, нито лъжат. Две плюс две винаги ще прави четири. Една истина, на която можеш да имаш доверие. Сега и завинаги. Нещо много утешително.

Ето защо предпочитам да се занимавам със счетоводните книги, отколкото да се разправам с членовете на така нареченото добро общество.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън

25 април 1814

Бележката дойде малко след закуска. След като три дни беше убеждавала себе си, че Хелион е постъпил разумно, като е забравил за предложението ѝ, приемайки го за временна лудост, Джейн усети как сърцето ѝ спира да бие.

Письмцето само съобщаваше, че ще я посети в три следобед. Джейн бе убедена, че неговото посещение означава вероятен положителен отговор на налудничавия ѝ план. От самата идея я избиваше пот. Може би трябваше да му изпрати бележка, че си е променила намеренията. Или поне, че е болна и не може да го види.

Само че всеки път, щом решаваше да го отхвърли, откриваше, че застива нерешително. Какво значение имаше, ако планът ѝ бе импулсивен, а не плод на обмислено решение? И имаше ли друг изход? Истината е, че се бе провалила в търсенето на подходящ съпруг. Заслужаваше ли си да прекара остатъка от сезона в някой тъмен ъгъл с надеждата, че някой джентълмен ще се спъне в нея или че ще е толкова отчаян, та да си вземе съпруга, която нито уважава, нито харесва?

Почувства тръпки по цялото си тяло. Беше обещала.

Пое дълбоко дъх и си спомни раненото тяло на баща си, докато го носеха вкъщи. Не му оставаше много време. Стискайки ръката ѝ в своята, беше изказал загриженост, че я оставя сама и промърмори в ухото ѝ:

— Скъпо мое дете, въпреки всичките ми професионални успехи, най-голямото щастие в живота ми бяхте ти и майка ти. Обичам те с цялото си сърце. Научих те на всичко необходимо, за да управляваш наследството си, но това не ме успокоява. Парите нямат значение. Семейството е истинското богатство. Моля те, Джейн, обещай ми, че ще потърсиш съпруг, който ще ти е другар в живота, който ще споделя усмивките и сълзите ти. Не мога да понеса, че те оставям сама...

Какво можеше да направи, освен да даде дума? Би му обещала целия свят, само да го успокои. Сега очакваше да се намери в Лондон един мъж, който да ѝ предложи поне малко приятелство.

Джейн се затвори в уютната библиотека и опита да се успокои. Нямахше по-добро лекарство от сметките. Имаше ли нещо по-удовлетворяващо от построяването на странноприемница или как една изоставена мина се превръща в златна? Беше впечатляващо, емоционално, истинската страст на живота ѝ. Нека другите се притесняват за бродерии, рокли, обожатели. Джейн предпочиташе инвестиции и нови проекти.

Все още се занимаваше със списъка до своя съдружник господин Самуелс, когато вратата се отвори. Предположи, че е прислужницата, идваща да извести за господин Колфилд, или далечната ѝ братовчедка

госпожа Шелинг, придружаваща я като нейна компаньонка от Съри. Затова дори и не вдигна глава. Но когато кожата ѝ настръхна и усети лек мъжки парфюм, моментално вдигна поглед и откри Хелион, небрежно облегнат на вратата.

Перото изпадна между пръстите ѝ, когато се изправи непохватно. Мислеше, че ще разполага с няколко секунди да се подготви, след като прислугата съобщи за него. Макар че не виждаше как. Може би с глътка коняк или още по-добре — да се скрие в стаята си. А сега можеше само да покаже една измъчена усмивка и с малко късмет да не изглежда толкова неудобно, колкото се чувстваше.

— Господин Колфилд.

Той се отдръпна от вратата и леко ѝ се поклони.

— Добър ден, госпожице Мидълтън. Надявам се, че сте получили бележката ми.

— Да, да, разбира се. Поръчах на Рийвс да ви въведе в главния салон.

Той присви устни, докато се приближаваше към огромното писалище.

— А, имате предвид майордомът, който ме посрещна. В негова защита ще кажа, че се опита да ме отведе в салона, но аз го уверих, че предпочитате да говорим тук.

Беше облечен в сиви панталони и сако над бяло елече — гледка, която спираше дъха ѝ. Следобедните слънчеви лъчи подчертаваха идеалните черти на лицето му. А очите му горяха и можеха да разтопят и лед.

Джейн усети, че ще припадне. Това си беше истинска лудост! Какво знаеше тя за такива изтънчени господа? Какво знаеше изобщо за мъжете? Представи си играта на котка и мишка, но отхвърли идеята. Не, тя не беше безпомощна сива мишчица. И не изпитваше необходимост да опознае интимно никакъв господин. Това беше чисто и просто бизнес, нищо повече. А там тя беше специалист.

— Разбирам.

Той се спря до писалището и седна в единия му край с арогантност. На устните му цъфна обезпокояваща усмивка.

— Знам, че не е редно да се срещаме насаме, без подходяща компаньонка, но мисля, че разговорът ни е частен, така да се каже... интимен.

Чарът му я обгръщаше като ръкавица, събуждаше сетивата ѝ. Джейн се питаше дали безгрижната му поза е привидна или напълно естествена за него. Само една идиотка би подценила силата му на съблазнител.

— Не се тревожете за Софи — отговори с енергичен тон. — Не чува и дума, освен ако не ѝ се крещи в ухото.

— Освен това рискуваме да ни прекъсне някой ваш посетител. Предпочитам да ви имам само за себе си.

Джейн едва се сдържа да не избухне в смях. Единственият ѝ посетител в Лондон беше Ана и съответно бе навреме уведомена, че точно този следобед ще се състои визитата на Хелион. По-вероятно бе да нападнат французите, отколкото някой да позвъни на вратата ѝ.

— Малко вероятно, но предполагам, че и тук ще ни е толкова удобно, колкото и на всяко друго място. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Наблюдаваше я, докато сядаше на ръба на креслото си, а после насочи вниманието си към библиотеката, която заемаше цяла стена. Повдигна вежди при вида на чисто мъжката мебелировка и томовете изследователски книги. Малките масички върху ориенталския килим се губеха под купчини вестници и списания, които Джейн преглеждаше всеки ден. На мястото до прозореца имаше няколко чертежа за най-новия ѝ проект: странноприемница. Беше едно добре използвано работно помещение, което нямаше нищо общо с модата.

— Стаята е приятна, но е необичайно място да откриеш една госпожица в слънчев следобед.

Джейн срещна погледа му. С пристигането си в Лондон бе решила, че няма да се крие и няма да се извинява за навиците си, колкото и странни да се струваха те на околните.

— Прекарвам всеки ден на това място — отговори твърдо.

Той се загледа в предизвикателното ѝ лице.

— Всеки ден?

— След смъртта на баща ми поех управлението на делата му. Това изисква доста усилия и време.

— Вие управлявате наследството си?

Джейн се усмихна доволно при вида на зле прикритото му объркване. Поне не беше ужасен. В края на краищата едно момиче,

което се занимава с бизнес дела, не беше често срещано явление. Меко казано, странно.

— Разбира се. Уверявам ви, баща ми добре ме е подготвил да заема мястото му, макар че нито един от двамата не предполагаше колко скоро ще се случи.

— Не е обичайно занимание за млади дами, поне за повечето.

— И аз така разбрах — Джейн не може да сдържи заядливата нотка в гласа си. — Още една причина, за да не ме ухажват.

Изненада се като забеляза, че думите ѝ накараха Хелион да се замисли. Като че ли му се струваше любопитно.

— И без съмнение не се отказвате. Продължавате с работата си, вместо да предоставите делата на някой управител.

Това беше въпрос, който не бе очаквала.

— Не бих поверила грижата за парите ми на друг. Освен това за мен е удоволствие, не товар. Предпочитам да прекарам следобеда в изчисления, отколкото в купуването на нова рокля, която не ми е нужна.

— Нещо необичайно, бих казал.

Джейн присви недоволно устни. Мъжът насреща ѝ съвсем не беше толкова очарователен.

— Предполагам, че не сте дошли тук, за да ме обиждате?

— Извинете, не исках да ви засегна. Но съм свикнал с хора, които предпочитат да прекарват дните си в удоволствия.

— Като вас? — върна му топката тя.

Той замръзна на място, като че ли Джейн бе уцелила право в целта, без да иска.

— Да, като мен — отвърна с подигравателен тон.

Усетила, че е наранила гордостта на събеседника си, Джейн изправи рамене. Това беше сделка — напомни си за сетен път.

— Време е да се концентрираме върху целта на вашата визита, не смятате ли?

— Разбира се — появи се отново усмивката му, макар и малко пресилена. — Както без съмнение вече сте се досетила, реших да приема предложението ви.

Точно това подозираше. За него се бе подготвяла цял ден. Тогава защо изведнъж не ѝ достигаше въздух и сърцето ѝ подскачаше като риба на сухо?

— Аха.

— Освен, ако не сте променила решението си.

— Не, не, разбира се, че не.

— Добре.

Погледна го разконцентрирана. Не знаеше да се радва ли или да плаче, че скандалното ѝ предложение е прието. Може би и двете.

— Предполагам, че очаквате парите си. Мога веднага да ги изпратя на управителя ви...

— Ще уточним детайлите по-късно — прекъсна я нетърпеливо. Явно му бе неудобно да получава пари от жена. Джейн си отбеляза този факт. В бъдеще ще трябва да внимава да не наранява достойнството му.

— Разбира се — меко се съгласи тя.

— Първо нека да разработим добре плана, за да няма объркване. Предполагам, че желаете да започнем с ухажването веднага, нали?

— Аз... да — отговори, докато ръцете ѝ трескаво търсеха документа, който беше приготвила преди неговото пристигане. Отново си напомни, че е само бизнес. Сделка. И добре, че е така. Не знаеше как би преживяла едно истинско ухажване. Не и с този опасен мъж. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Даже съм подготвила списък.

— Какво казахте? Списък?

— Още един мой недостатък, страхувам се. Или по-скоро начин да подредя нещата в главата си.

— Разбирам — но не посегна към листа в ръката ѝ. Дяволските му черни очи продължаваха да се взират в лицето ѝ. — И какво пише там?

— Отбелязах няколко покани, които получих. Може би подозирате, че една бизнес дама не е добре дошла на важните светски събития, но все пак има няколко, измежду които да избирам. По този начин ще знаете къде да ме намерите.

— Разумно, без съмнение.

— Също така отбелязах къде най-вероятно ще срещна подходящи джентълмени.

— Разбира се.

Въпреки, че нямаше нищо подозрително в измамно ангелското му лице, Джейн беше сигурна, че се забавлява с методичния ѝ начин на планиране.

— Освен това изготвих и списък с някои детайли за мен, ако се интересувате — продължи с по-твърд тон.

— Като например?

— Имената на родителите ми, сведения за имението в Съри — думите ѝ бяха прекъснати от гръмогласен смях. Мъжете винаги щяха да си останат загадка за нея. — Кое ви се струва толкова смешно?

Хелион приведе в действие очарователната си усмивка при вида на негодуванието ѝ.

— Очевидно нямате много опит в ухажването.

— Мислех, че вече сме наясно по въпроса. Именно затова сте тук. Къде е комичното?

Той направи пауза, през която свободно огледа скромната ѝ виолетова рокля и обикновените ѝ черти.

— Скъпа моя, ако флиртувах с вас наистина, най-малко щях да се интересувам от имената на родителите ви и от разположението на къщата.

Джейн се почувства глупаво.

— О! — засрамено остави листа настрана. — И от какво щяхте да се интересувате?

— Кое е любимото ви цвете, кой парфюм предпочитате, дали ви харесва повече да ви целувам по шията или да ви погалья по гърдите...

Джейн побърза да скрие треперещите си ръце между гънките на роклята. Да я целуват по шията? По гърдите? Мъжете това ли правеха? Беше прекалено дръзко за невинното ѝ сърце.

— Ох!

— Щях да знам дали косата ви е мека като коприна и дали устните ви имат вкус на страст. Бих опознал всеки сантиметър на тялото ви — продължи безмилостно, докато обикаляше около писалището. След това, без предупреждение, завъртя креслото ѝ и постави ръцете си на облегалките. Джейн затаи дъх, докато лицето му бавно се приближаваше към нейното. С пламнали страни и пърхащо сърце усети гъделичкане по цялото си тяло, причинено от близостта на Хелион. — И, разбира се, щях да знам как добре прилягат извивките на вашето тяло към моето.

— Разбирам какво искате да кажете, господин Колфилд, — отговори Джейн, потъвайки в креслото.

Хелион вдигна глава и я погледна намръщено.

— Ако се отдръпвате така ужасено от мен, госпожице Мидълтън, никой няма да ни повярва.

Имаше право. Почувства се като глупачка. Очакваше се да действа хладнокръвно, като при бизнес сделка, а не като нервна девствена госпожица.

— Просто ме сварихте неподготвена.

Той повдигна вежди, изправи се и се отдалечи от писалището.

— Станете, госпожице Мидълтън.

— Защо? — Не й хареса да й заповядва.

— Няма да успеем, ако не мога да съм сигурен, че ще изпълните вашата част от уговорката.

Какво, по дяволите... Да изпълни нейната част? Никога не се бе проваляла в бизнеса. И нямаше да започне сега. Без значение, че сърцето ѝ я предупреждаваше, че има срещу себе си опасен съперник.

— Ще го направя, господин Колфилд.

— Наистина ли? Затова ли се отдръпвате от мен като ужилена, като че ли очаквате да ви нападна?

— Не се страхувам от вас.

— Станете тогава.

Беше успял да я предизвика. Какво можеше да направи?

— Така да бъде — надигна се без желание, но облекчена, че поне краката ѝ я държат. — Доволен ли сте?

— Все още не — измърмори той.

Прикова я с поглед и нежно взе лицето ѝ в ръце. Джейн се почувства безсилна да се отдалечи, докато пръстите му бавно галеха страните ѝ и очертаваха извивката на устните ѝ. С благоговение палецът му докосна долната ѝ устна и още веднъж, докато накрая Хелион се наклони към нея с една ясна цел.

Щеше да я целуне! Разбра го в мига, когато устата му докосна нейната. После вече не можеше да мисли.

Устните му бяха топли и завладяха нейните с нежност. С безкрайно търпение изучаваше вкуса и формата на устата ѝ, като рядък плод, който трябва да се вкухва внимателно. Тогава Джейн инстинктивно отвори устни, подканвайки го да я опита с език. По вените ѝ потече едно странно и завладяващо удоволствие, почувства се опиянена, като че ли е прекалила с отлежало шампанско. „О, Боже, опасно е — призна замаяно — прелестно, вълнуващо опасно“.

Мърморейки нежни слова, той положи леки целувки на страните ѝ, после се спусна по шията. Унесена от зашеметяващите усещания, които я изпълваха, Джейн не забеляза кога точно е започнал да гали гърдите ѝ и е уловил едно от зърната ѝ между пръстите си.

Отдръпна се рязко и го погледна с упрек.

— Господин Колфилд, на никой мъж не бих позволила такива волности — успя да изрече почти без дъх.

Той изглеждаше спокоен, докато се взираше в пламналото ѝ лице. Какъв непоносим мъж!

— На никой мъж? — подигра ѝ се. — Тогава ви съветвам да се откажете от търсенето на съпруг, скъпа.

— Аз... хм... разбира се, че ще изпълня съпружеските си задължения, след сватбата...

— Задължения? — Той се усмихна съучастнически. — Задължена ли се почувствахте преди малко, когато тръпнехте и стенехте в ръцете ми?

Джейн се скова. Тръпнеца? Стенеца? Проклятие! Тази сделка не беше като онези, които познаваше. Как ще контролира ситуацията, щом той можеше да я подчини само с една ласка?

— Достатъчно — заповяда, докато вдишваше дълбоко. — Мисля, че се забавлявате за моя сметка.

— Все още не, но ви уверявам, че ще ми достави огромно удоволствие — каза с поглед, насочен към деколтето ѝ. — За слаба жена като вас сте изключително апетитна.

— Така ли се отнасяте с всички невинни госпожици?

— Разбира се, че не, но и никога не съм ухажвал някоя невинна госпожица. От друга страна съм достатъчно мъж, та да искам нещо повече от една възпитана целувка. Много повече.

Джейн не се съмняваше в думите му. И от разстояние се усещаше, че е страстен мъж. И вкусът му още стоеше на устните ѝ.

— Това ухажване е само привидно — напомни му сурово. — Не е необходимо да стигаме до интимности.

Веждите му отново се свъсиха при този упрек, но очите му се задържаха на устните ѝ.

— Госпожице Мидълтън, каквито и дефекти да имам, не съм дете, което да накажете в ъгъла за непослушно държание. Знам кога една жена харесва целувките ми. Даже — подигра ѝ се с нисък глас —

при малко повече настояване щяхте да молите за още. Чудесна идея, нали?

Джейн отвори уста. Не можеше да повярва.

— Господине...

Като я видя толкова ядосана, той я прекъсна с вдигане на ръка.

— Не, не, скъпа моя. Да не се караме. Искрах само да се уверя, че няма да припаднете наред балната зала, когато се доближа до вас.

— Не ставайте смешен! Аз никога не припадам!

— Освен това, когато двама души се желаят, привличането между тях се усеща във въздуха, как се гледат, как се търсят, как се докосват всеки път, когато се доближат.

— Желая да ме смятат за порядъчна дама, не за някоя... — информира го ядосано.

Хелион не изглеждаше впечатлен от логиката ѝ. Вместо това скръсти ръце на гърдите си и я погледна.

— Да изясним нещо още в началото, госпожице Мидълтън. Вероятно сте доста умна, що се отнася до сметки и списъци, но сте още зелена в изкуството на ухаждането. Аз, напротив, съм експерт и предполагам, че затова ме наехте.

— Да, но...

— Никакво „но“. Трябва да следвате съветите ми, за да успеем.

— Много сте арогантен.

— А вие сте манипулаторка. И никога няма да си намерите съпруг, ако винаги държите да контролирате ситуацията — отговори ѝ без извинение. — Никой уважаващ себе си мъж няма да пожелае властна съпруга, която пет пари не дава за неговото мнение.

Тя отвори уста да протестира. После през зъби преглътна импулсивните думи. Не беше чак такъв инат, че да не си признае, когато е сгрешила. Беше вярно — имаше силен характер и обикновено налагаше волята си. Тежката битка да задържи в ръце съдбата си не беше никак лесна. И продължаваше да се бори всеки ден.

— Трудно ми е. Свикнала съм да контролирам всичко.

— Тогава, може би, ще бъде по-добре да се върнете в Съри, скъпа моя. Никой мъж няма да се остави да го водят за носа.

— Не, не мога.

Той притвори очи пред рязкото отрицание.

— Защо? Толкова ли е важно да сте омъжена? Имате всичко, което повечето момичета мечтаят: сигурност, богатство и завидна независимост, особено за жена.

Джейн направи гримаса. Наистина се чувстваше достатъчно доволна от живота си. Кой не би бил? Както отбеляза Хелион, имаше свободата, обикновено недостижима за жените. Защо ѝ трябваше да се товари излишно с някой мъж? Отговорът беше много прост. В дъното на душата си знаеше, че баща ѝ е прав: беше сама, отчайващо сама.

— Обещах на баща ми, на смъртния му одър. И с времето си дадох сметка, че искам да имам семейство. Къщата ми в Съри е едно много самотно място.

Настъпи дълга пауза.

— Разбирам.

— Ще ми помогнете ли тогава?

— От вас зависи — направи крачка напред и хвана брадичката ѝ, като по този начин я принуди да го погледне в очите. Тялото ѝ потръпна при докосването му. — Ще следвате ли указанията ми?

Вече по-подготвена, успя да скрие вълнението си, но не можеше да контролира лудешкото препускане на предателското си сърце.

— Винаги, когато са в границите на разумното.

— Дявол го взел, много сте упорита!

Джейн го погледна предизвикателно.

— Не, само съм достатъчно благоразумна, за да не оставям късмета си в ръцете на един донжуан.

В очите му се появи неспокоен блясък.

— Скъпа моя, нали не вярвате, че добродетелността ви е застрашена?

— Смятам, че вие сте един много, много опасен господин.

Хелион се усмихна със задоволство и погали устните ѝ.

— А вие, скъпа моя, сте създадена за ласки и притежавате уста, която ме подлудява.

Вмъкването в елегантната градска къща беше лесна работа. Прекалено лесна, призна Бидълс с въздишка, докато преглеждаше писмата, подредени в чекмеджетата на работната маса. След завръщането си в Лондон способностите му се бяха притъпили. И изпитваше ужасна скука.

Какво, по дяволите, го интересуваха надутите разговори на френските емигранти? Или на шепата дипломати, дошли наскоро в града? Какво предизвикателство имаше в преследването на наполеонов поддръжници, толкова тъпи, че не можеха да си държат устните затворени, когато бяха пияни? Дори кодираните съобщения, които прихващаше и разчиташе, бяха детска игра. Искаше предизвикателство, нещо, което да бъде истинско изпитание за интелекта му и да сложи край на дълбоката апатия.

С друга въздишка Бидълс провери купчината писма, натрупани върху бюрото от госпожица Мидълтън. Хелион му беше възложил забавна задача. Макар че скромната госпожица едва ли имаше някоя страшна тайна, той не губеше надежда. Знаеше, че дори и най-уважаваните членове на обществото имаха скандални навици. Скандални дори и за него.

В дъното на последното чекмедже Бидълс откри някакъв пакет. Извади го, обзет от надежда. Хартията бе по-различна от тази, използвана в Съри за писма и покани. Може би най-сетне беше попаднал на нещо интересно. Минаваше набързо по редовете и за малко да не чуе приближаващите стъпки. Някой идваше насам доста предпазливо, за да не бъде чул.

С бързи движения прибра пакета под сакото си, искрящо синьо на цвят, но не успя да затвори чекмеджето, когато в стаята влезе една девойка. Бидълс позна пълничката приятелка на госпожица Мидълтън, която я придружаваше на бала. Безпокойствието му изчезна на мига. Една лекомислена девойка. Никаква заплаха.

Тогава с изненада забеляза как светлите очи на момичето обхождат стаята, забелязват чекмеджето и близостта на Бидълс до масата. Едно хитро пламъче блещукаше в обвиняващия поглед.

— Виж ти! Лорд Бидуел, какво правите тук? — попита настоятелно, докато се приближаваше. Спря се точно пред него.

Бидълс се превърна в ексцентричната личност, която всички познаваха, и я поздрави с галантен поклон.

— А, госпожица... Халифакс, нали?

Госпожицата не изглеждаше впечатлена.

— Да.

— Каква приятна изненада — наведе се да целуне ръката ѝ и така получи възхитителна гледка към деколтето ѝ. С изненада

установи, че е развълнуван. — Не мога да ви опиша, колко се радвам да се запознаем.

Очакваше тя да се сконфузи, типична реакция на повечето дебютантки, затова се изненада, като видя апатичната ѝ усмивка.

— Наистина ли?

— Да не би да се съмнявате в мен?

— Доколкото си спомням, пътищата ни вече са се пресичали, милорд. Възможно ли е да не сте забелязал?

Бидълс примигна. Може би подценяваше тази жена. Странно, в действителност.

— Би било непростимо от моя страна да не забележа млада дама с красота като вашата — отговори с лекота. — Макар че, признавам си, досега не знаех каква изключителна хубост притежавате. Скъпа моя, спирате дъха ми.

— Гледай ти! Наистина, господине, ласкаете ме.

Бидълс отново насочи погледа си към разкошните извивки.

— Не е така, уверявам ви. Рядко имам удоволствието да наблюдавам подобна красота.

— Ласкателство, без съмнение. — Усмивката на Ана започна да изчезва при вида на отвореното чекмедже. — Търсехте нещо определено ли, лорд Бидуел?

Мъжът се поколеба пред тази неочаквана ситуация. Добре, добре. Това момиченце определено превъзхождаше болшинството. Погледна я със засилен интерес.

— Търсех някакъв лист и перо, за да оставя бележка на госпожица Мидълтън. Изглежда точно сега е заета и трябва да дойде друг път.

— Жалко — промърмори тя, без да повярва дори и за секунда на обяснението му. — За нещо важно ли искахте да разговаряте с нея?

— Не, не, няма значение.

— Може би аз ще мога да ѝ предам съобщението ви.

Той се усмихна — находчива беше.

— Само ѝ предайте, че очаквам да я видя тази вечер у лейди Ланбергер. И вас също, скъпа моя.

Ана смръщи вежди.

— И по тази причина дойдохте на визита?

— Толкова добра причина, колкото и всяка друга, не мислите ли?

— Щом вие го казвате...

— Така е, без съмнение — още веднъж Бидълс ѝ отправи поклон, този път по-дълбок. — А сега трябва да вървя. Денят на един джентълмен е пълен със задължения. Сигурен съм, че разбирате. До довечера!

Без да чака отговор, той излезе от стаята и се запъти безшумно към задния изход. Не можеше да излезе през централния вход, щеше да се наложи да дава обяснения на майордома как е влязъл. Освен това предпочиташе задните врати.

Ще трябва да наблюдава госпожица Феърфакс. Беше поинтелигентна от връстничките си и се съмняваше в него. Нямахте да му е от полза, ако реши да се намеси. И освен това (ако трябваше да бъде честен), го бе заинтригувала в много отношения. Без да иска, разтегли устни в усмивка.

Изведнъж животът му не изглеждаше толкова скучен.

ГЛАВА 4

Скъпо дневниче,

Робуването на модата винаги ми е изглеждало абсурдно. Осъждаме идеята да се измъчват дори и най-опасните затворници и, без съмнение, по собствена воля се подлагаме на безброй мъчения в името на красотата.

Господата пристягат вътрешностите си с корсети, докато лицата им станат пурпурни. После губят голяма част от деня да нагласят връзката си, която се разхлабва веднага след влизането им в претъпканата бална зала. Жените, разбира се, сме още по-глупави. Не само прекарваме повече часове в пробване на рокли, отколкото в носенето им, ами и позволяваме на камериерките си да ни скубят косите до болка. И ако това не е достатъчно, не си лягаме, без да наклепем лицето си с някоя гадост, която обещава по-мека кожа, по-малко лунички и свеж невинен цвят.

А какво може да се постигне, ако впрегнем същото това внимание и тези усилия в името на прогреса на Англия!

Макар че като имам пред вид жалкия умствен багаж на повечето себеподобни, май е по-добре да се занимават с досегашните си безсмислени занимания. Прогресът на Англия не трябва да се оставя в ръцете на някого, който смята, че Земята трябва да спре да се върти, докато лъснат ботушите му.

Из дневника на
госпожица Джейн

— Предполагам, че това е голямата вечер, а, Хелион?

Отвърщайки поглед от вратата, през която трябваше да се появи госпожица Мидълтън, Хелион разсеяно погледна приятеля си.

— Ако не беше така, нямаше да ме видиш на такъв скучен концерт.

Бидълс се обърна развеселен към групичката дебютантки, които нервно се разхождаха в предната част на тесния салон. Всички знаеха, че само „черните овце“ на фамилиите, старите моми и тези, които не канеха на други места, посещаваха такива мероприятия.

— Без съмнение, музиката ще ти се стори божествена, ако си представяш какви пари ще ти донесе.

— Е, божествена не, ама поне приемлива. Да си виждал госпожица Мидълтън?

— Нетърпеливи сме, а? — подкачи го Бидълс.

Хелион откри, че наистина е нетърпелив да започне това странно ухажване. Много любопитно.

Е, може би не чак толкова. По време на последната си среща с госпожица Мидълтън бе затвърдил мнението си: тя не само беше умна, но и смела, способна да се изправи срещу света без страх. Тази жена не разчиташе на никого, не беше безпомощна. И въпреки това, имаше у нея някаква ранимост, скрита зад цялата ѝ сила.

И после, онази целувка...

Кой можеше да повярва, че един експерт като него ще се окаже неподготвен? С целувката искаше да ѝ покаже, че не е личният ѝ ласкател на заплата. Нямаше да се подмазва на никого. Дори и за огромната сума, която му плащаше. Може би не беше честно да я омайва с целувките си, но в онзи момент търпението му се бе изчерпало. Скоро трябваше да разбере, че не може да го уплаши, да му позволи той да води ухажването или в противен случай ще я остави.

За нещастие, тя беше разменила ролите. Докато я целуваше усети нарастваща възбуда. Припомни си невинните устни, извиващото се

тяло, аромата на пролет. Още усещаше чувствителните гърди, притискащи се към тялото му.

Тръсна усмихната глава. Тази жена го изненадваше. Но нямаше да довери всичко това на приятеля си, който в момента го гледаше с лукава усмивка. Ако му кажеше, щеше да направи живота му непоносим.

— Колкото по-скоро започне, толкова по-бързо и ще свърши — отговори му троснато и се намръщи, чувайки скрибуцането на една цигулка. — И ще мога да хвърля на боклука поканите за такива концерти.

— Да — отговори Бидълс със същото лукаво изражение. — Изобщо не се съмнявам, че следващите седмици ще бъдат истинско мъчение за теб.

— Мъчение?

— Ами да. Ще трябва да посещаваш скучни сбирки като тази, да я водиш на разходка в парка, да я посещаваш в дома й...

— Готов съм да направя необходимите жертви.

Бидълс поднесе бродирана кърпичка към носа си.

— И ще те преследват слухове. Много господа завиждат на популярността ти, а доста жени, пренебрегнати от теб, ще клюкарстват, че си толкова отчаян за пари, че си се принизил да ухажваш някаква незначителна селянка.

Хелион се намръщи при това пренебрежително описание на госпожица Мидълтън. Усети необяснимо желание да удари приятеля си.

— Ти нали беше „за“ да приема предложението й — каза вместо това.

— Разбира се. Само те подготвям какво да очакваш.

— Ти повече от всеки друг би трябвало да знаеш, че мнението на другите почти не ме интересува.

— Знам.

— Друг съвет?

— Ами трябва да те предупредя, че разговорите с тези прехласнати госпожици без капка ум в главата са доста скучни.

Смехът на Хелион изригна като фонтан.

— Мога да те уверя, че госпожица Мидълтън не е нито прехласната, нито глупава. Всъщност, е прекалено разумна за моя вкус.

— Разумна жена? Шегуваш се!

— Звучи странно, но тя не е като другите жени — усмихна се гордо. — Знаеше ли, че сама управлява богатството си и контролира инвестициите, направени от баща ѝ?

Бидълс доста време размишляваше над чутото.

— Странно! Кой би си помислил нещо подобно за такава мишле.

— Мишле? Тя е акула с езика на палач и високомерието на аристократ.

— Това май е по-лошо от дебютантка с глупава усмивка.

— В действителност, не е толкова трудно да се справиш с нея, веднъж да покажеш кой командва — отговори Хелион, а изражението му се смекчаваше от сладките спомени за разменените инструкции.

— Така ли? И как точно ѝ показва?

— Това е въпрос, който не искам да обсъждам дори и с теб, скъпи ми приятелю.

Бидълс се засмя през зъби и предупреди:

— Гледай само тази игра да не те заведе в най-близката църква, момче.

— Вярвам, че ти ще го предотвратиш.

— Не разчитай прекалено на мен. Досега още нищо важно не съм открил.

— Но все пак си открил нещо? — попита изненадано.

— Само някакви неясни договори, които мисля да разуча.

— Какви договори?

Бидълс сви рамене.

— Още не съм наясно. Засега.

Хелион искаше да узнае повече за мистериозните договори, когато усети да го полазват тръпки. Още преди да я види знаеше, че госпожица Мидълтън е влязла в салона. Обърна се и я видя, придружена от друга девойка и дама с тюрбан на главата. Усмихна се при вида на обикновената синя рокля и прибраната назад коса. Джейн Мидълтън не беше посветила часове, за да го впечатли с красотата си. Би обзаложил и последната си либра, че е чакала до последния момент, за да се облече и излезе. Би трябвало да се чувства обиден, знаейки колко много жени прекарват часове в разкрсяване, за да получат един негов поглед. В края на краищата, той беше Хелион. Но установи, че

му е приятно, задето Джейн се интересуваше толкова малко от мнението му. Предизвикваше го по непознат начин.

Хелион се обърна без желание, за да открие подигравателно усмихнатия Бидълс.

— Кое е толкова смешно?

— Това, че си много убедителен в ролята си на претендент. Никога не съм те виждал така... нетърпелив.

За първи път през последните десет години Хелион трябваше да се бори с изчервяването.

— Пет хиляди либри могат да накарат всеки мъж да гори от нетърпение — отвърна студено.

— Както кажеш — дразнещата усмивка не слизаше от лицето му. — Отиваме ли при тях?

— Отиваме? — Хелион се намръщи. Радваше се на компанията на Бидълс, но искаше да бъде насаме с госпожица Мидълтън. — Не ми трябваш да ми държиш ръката, способен съм да флиртувам и без помощта ти.

— Идеята да държа ръката ти ме привлича, но си мислех за чудесната госпожица Халифакс. Смятам, че ме подозира.

— Бидълс, всеки разумен човек би те заподозрял.

— Много смешно — бе сухият отговор. — Страхувам се, че любопитството на госпожицата ще попречи на разследването ми.

— Аха, и очакваш да приспиш любопитството ѝ с уменията си на съблазнител?

— Там съм особено добър.

— Че и скромен на всичко отгоре — подигра му се Хелион. — Хайде!

Без да изчака ексцентричния си приятел, Хелион се приближи с решителна стъпка към жената в тъмния ъгъл. Няколко ръце се протегнаха да го задържат, но той ги отблъсна с лекота, без да отклонява погледа си от лицето на Джейн. Почти беше стигнал, когато най-накрая тя го забеляза и отвори широко очи.

Въоръжен с най-омагьосващата си усмивка, Хелион ѝ целуна ръка.

— Госпожице Мидълтън.

Усети, че тя настръхна при контакта, но изражението ѝ си остана спокойно.

— Господин Колфилд, каква приятна изненада — промърмори.

— Без съмнение е приятна — Хелион се приближи малко повече от позволеното. Кръвта му закипя като усети аромата ѝ. — Вече си мислех, че няма да дойдете.

Тя освободи ръката си с леко дръпване.

— Бях заета да преговарям за един парцел земя и не успях да се прибера навреме вкъщи — изведнъж чаровна усмивка озари лицето ѝ. — Един много важен парцел.

— Малко дяволче — укори я той, въпреки че не съдържа усмивката си. Тази жена явно беше експерт в накърняването на мъжка гордост. За щастие, неговата беше предостатъчно. Разгледа лицето ѝ и откри някакво напрежение, което се опитваше да скрие. — Изглеждате напрегната. Случило ли се е нещо?

Джейн посочи с глава множеството, което ги наблюдаваше от всички краища на салона.

— Всички ни гледат.

— Нали това искахте?

— Да, разбира се, само...

— Какво?

Нервно присви рамене.

— Предполагам, че са ме игнорирали толкова дълго, че сега съм ужасно притеснена да бъда център на внимание.

— Скоро ще свикнете — успокои я той, като отново хвана ръката ѝ. — Да се разходим.

На Джейн ѝ бяха нужни няколко секунди, за да вдиша дълбоко и да се въоръжи със смелост.

— Добре.

Излязоха от сянката и започнаха да се разхождат из салона. Дори и Хелион усети невярващите погледи и шушуканията, които следваха движенията им. И въпреки това не отклони вниманието си от крехката фигура до себе си.

— Госпожице Мидълтън — пошушна.

Тя вдигна глава към него.

— Да?

— Не сме на бойното поле. Една разходка трябва да е бавна, елегантна, а не да прилича на бясно препускане.

— О! — тя несръчно забави крачките си. — Съжалявам.

— Освен това, бих желал да се усмихвате — продължи той, навеждайки глава до ухото ѝ. — Предполага се, че компанията ми ви харесва, а не ви причинява стомашни болки.

Получи ощипване по ръката.

— Не е необходимо да ставате груб.

За отмъщение той притисна ръката ѝ.

— Усмихнете се, госпожице Мидълтън.

Девојката се спря и разтегна устни в някаква гримаса.

— Ето. Доволен ли сте?

— Сега изглеждате като побъркана. Или лунатичка.

— Но вие... — изумрудените ѝ очи светнаха заплашително малко преди да избухне в смях. — Господин Колфилд, вие сте най-невъзможния джентълмен, когото познавам.

— Най? — Хелион ѝ върна усмивката. — Предполагам, че трябва да се гордея, че се отличавам в нещо. — Направи пауза, като мислеше как да я предразположи. — Разкажете ми за този парцел земя.

— Интересувате се? — беше учудена.

Той сви рамене, не знаеше дали да се чувства обиден. Явно тя мислеше, че го интересуват само баналности. И не беше много далеч от истината: до момента беше се отдавал почти само на светски мероприятия.

— Все за нещо трябва да говорим. Или може би искате само да ви гледам влюбено?

— Небеса, не!

— Тогава ми разкажете.

— Добре. Мисля да построя странноприемница.

Хелион издаде задавен звук.

— Вие?

Тя се усмихна на очевидното невежество на спътника си.

— Е, не със собствените си ръце. Единственият ми принос ще бъде финансирането.

Хелион я преведе внимателно покрай група матрони, които ги гледаха скандализирани и се застави да избегне предразсъдъците. Тази жена беше доказала, че е много по-различна от останалите.

— И знаете ли как се управлява странноприемница?

— Направих изследвания, но по-важното е, че наех хора, които наистина разбират — изражението ѝ стана тъжно. Баща ми ме научи да

плащам на най-добрите и да ги оставям да си гледат работата.

Хелион беше заинтригуван. Винаги бе смятал търговията за нещо гнусно, запазено само за определени безскрупулни хора. В края на краищата, той бе аристократ. Въпреки това истинската страст на госпожица Мидълтън към работата ѝ го заразяваше. Как би се чувствал, ако и той изпитваше подобен интерес към нещо?

— Значи вие осигурявате капитала и после се оттегляте? Някак си не се връзва с моята госпожица Мидълтън.

— Знам, но е толкова просто. Първо правя калкулация на евентуалните постъпления от инвестицията. После отчитам различните разходи за поддръжка. Тук влизат и неочакваните, като поправки, инциденти, кражба. Накрая трябва да съм сигурна, че приходите от една инвестиция са повече от разходите, т.е. има печалба. Няма смисъл да се влага в нещо, без да има възвращаемост.

— Боже Господи, заболя ме главата! — оплака той през смях. — И се забавлявате с такива скучни занимания?

— Сто пъти ги предпочитам пред очернянето на нечия репутация или мъчението при шивачката — гордо се усмихна тя.

Той нарочно се спря на едно по-слабо осветено място и погали ръката ѝ.

— Съществуват и други забавления за една млада дама — отвърна ѝ пламенно.

Джейн притвори подозрително очи.

— Какви по-точно?

— Ако харесвате изкуството, мога да уредя една частна визита да разгледаме колекцията на дук Нортъмбърланд. Или бихме могли да отидем в Британския музей — допълни невинно.

— Може би.

— Друг вариант са Кулата и Уестминстърското абатство. Някоя вечер можем да посетим театъра или Воксхол. И, разбира се, Астли. Без да споменавам мероприятията по повод абдикацията на Корсиканеца.

— Сега вие ми причинявате главоболие. Ще остана без дъх при една такава натоварена програма.

Хелион остави погледа си да се плъзне от лицето ѝ към скромното деколте. Неочаквано го връхлетя спомена за пръстите му върху набъбналите розови връхчета и не можа да предотврати

възбудата си. Поиска да остане насаме с нея, да изследва кожата ѝ, да разпали страстта ѝ. Да притисне тялото ѝ към своето — коприна срещу камък.

А в момента единственото, което може да направи, бе да се приближи до нея и да се изпълни с аромата ѝ на пролет.

— Значи предпочитате по-релаксиращи занимания? — промърмори в ухото ѝ. — Аз също. — Самата мисъл за вкуса на устните ѝ му се струваше по-атрактивна от една нощ в театъра.

Страните ѝ добиха очарователен розов цвят.

— Господине.

От гърлото му излезе полусмях, полустон. Усети учестения ѝ пулс. Вълнуваше я, колкото и да се опитваше да го скрие.

— Скъпа моя, сега вече наистина изглеждате като ухажвана жена. Бузите ви са се изчервили, а очите ви блестят.

— От яд, господин Колфилд.

— Не само, мисля. Не съм забравил онези сладки стонове, когато ви целувах.

Джейн видимо се стегна и отстъпи крачка назад.

— Доставя ви удоволствие да ми се подигравате.

— Има разлика между подиграване и провокиране, малката ми — информира я със сериозен глас. — Не се подигравам с вашата невинност, нито с факта, че тъй сладко откликвате на ласките ми. Това ще ни позволи да прекараме времето си заедно още по-задоволяващо.

— По-задоволяващо за кого?

Кръвта на Хелион закипя във вените му, докато мислеше за различните начини, по които би могъл да задоволи тази жена. И защо да не го прави? Само трябваше много да внимава. Да не забравя, че е невинна — нещо странно за неговия вкус. Е, съществуваха много начини да се насладят един на друг и пак да си остане девствена. Щеше да е горд да я въведе в изкуството на удоволствието.

— За двамата — прозвуча като клетва. — Обещавам ви.

Ана прикри усмивката си, когато лорд Бидуел застана до нея край масата за напитки. Носеше червено сако и синьо елече; и като капак на ексцентричния си външен вид размахваше едно малко ветрило пред носа си. Болшинството от хората го смятаха за откачен шут. И как не? Кой нормален мъж ще облече такива смешни дрехи?

Но Ана бе достатъчно наблюдателна, за да забележи интелигентност в светлите му очи и една неспокойна енергия, излъчваща се от слабото му тяло. Би бил опасен съперник, реши тя с чувство на ентузиазъм. И истинска проверка на мозъка ѝ.

Лорд Бидуел изчака леля ѝ да се отдалечи и я погледна с разсеяна усмивка.

— Кажете ми, скъпа, отдавна ли познавате госпожица Мидълтън?

Госпожица Халифакс придаде на лицето си глуповатото изражение на една дебютантка.

— О, не. Запознахме се при пристигането ѝ в Лондон за сезона.

— Изглеждате доста близки за такова кратко познанство.

— Така ли?

— Ами да. — Погледна я с крайчеца на окото си. — Една много приятна госпожица.

— Много приятна.

— С доста таланти — настоя ентузиазирано той, въпреки престорената глупост на събеседничката му. — Разбрах, че е отлична бизнес дама.

— Виж ти! Лорд Бидуел, да не се интересувате случайно от тънкостите на търговията?

В светлите очи се появи пламъче. Знаеше, че го подлага на проверка.

— О, не! Какво би правил с тези знания незначителна личност като мен? Предпочитам да се концентрирам върху по-важни дела.

— Например?

— Катарамите на новите ми обувки и чудесния бастун, който си поръчах миналата седмица. Елегантният бастун е от основно значение за един истински джентълмен.

— Разбира се. — Ана реши, че е време да плати на този шпионин със същата монета, и се закова на място. — О, вижте! Мосю Ла Сал.

Усети само леко напрежение у Бидуел.

— Така е. Познавате ли го?

— Не, но забелязах, че вие проявявате доста голям интерес към него.

— Аз? — ветрилото рязко се затвори. — Абсурд! Правя всичко възможно да избягвам френските емигранти, живеещи в Лондон. Доста

са провинциални, не мислите ли?

Ана го погледна право в подигравателните очи. Нямахте да му позволи да нарани приятелката ѝ.

— Значи не сте се срещали с него в библиотеката по време на бала на лейди Хълфорд, а после още веднъж в градината, на сказката у госпожа Уолас?

Последва дълга пауза, след което той присви заплашително очи.

— Шпионирате ли ме, госпожице Халифакс?

— Просто съм наблюдателна, лорд Бидуел. — Ана предизвикателно навири брадичка. — И лоялна към госпожица Мидълтън. Бих предотвратила всяка заплаха за щастието ѝ.

Изненадан, Бидълс прие предизвикателството ѝ с усмивка.

— Разбирам.

— Това и очаквах — отговори сериозно Ана. Имаше нещо смущаващо в тази хищническа усмивка. — Сега, ако ме извините, трябва да потърся шампанско за леля си.

— Разбира се — лорд Бидуел направи изящен реверанс и целуна ръката ѝ. — Разрешавам ви отстъпление, скъпа моя. Несъмнено ще бъда по-подготвен за следващата ни вълнуваща битка. Дотогава.

Ана се отдалечи с царствена походка, макар че сърцето ѝ щеше да изскочи. Небеса! Какви ги върши? Едно бе да си представя ожесточени словесни дуели с потайния господин, където му доказваше, че е хитра и опасна, а друго — да отклонява вниманието му от Джейн към себе си. Май бе започнала игра с дявола.

ГЛАВА 5

Скъпо дневниче,

Винаги съм знаела, че обществото е непостоянно, дори капризно. Днес може да се прекланя пред някого, като че е диамант, а утре да го разруши като обикновен камък.

Всичко това е глупаво и само доказва, че човешката суетност е изкуствена и няма граници.

Иначе защо дадена госпожица, която преди смятаха за плашило, изведнъж ще се превърне в изключителна дама. А, да: това е обществото ни — смешно и абсурдно.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
12 май 1814

Беше забавно и чудесно.

След като седмици наред бе игнорирана от всички, сега Джейн бе в центъра на вниманието. Тези, които някога я наричаха грозна и невзрачна, сега се надпреварваха да я хвалят. Скупчваха се веднага около нея. Търсеха вниманието ѝ. Искаха мнението ѝ. Писалицето ѝ бе отрупано с покани, а следобедите — заети с посещения.

Беше станала важна клечка, последното откритие на Хелион.

Да, всичко беше много забавно, или поне би трябвало да бъде.

Джейн разсеяно гризеше нокътя на палеца си, докато разглеждаше току-що направения списък. Включваше имената на доста господа, с които се бе запознала през последните две седмици.

Не разбираше защо е неспокойна. Трябваше да е щастлива. Все пак шантавият ѝ план жънеше още по-добри резултати от

предвидените. В компанията на Хелион ѝ бяха представени поне дузина възможни претенденти: възпитани, добре изглеждащи и някои дори интелигентни. От всеки един от тях би излязъл нелож съпруг.

Защо тогава усещаше безпокойство? Заради внезапния интерес? Или заради избора на съпруг, вече не сън, а реална възможност? Или може би...

— Джейн, какъв срам! Обещахте ми днес да почивате.

Вдигна глава и замига изненадано към мъжа, облегнат на вратата. Както винаги, цялото ѝ тяло настръхна. Без значение колко често се срещаха, всеки път ѝ въздействаше.

Беше добре сложен. Особено днес, с черни панталони и сиво сако. Самият дявол. И тази усмивка, която криеше опасен чар. След две седмици в неговата компания, с вниманието и ласките му, би трябвало вече да е свикнала. Напротив, ставаше все по-нервна и напрегната.

— Господин Колфилд — промърмори и се опита да се изправи.

Все тъй усмихнат, той прекоси дебелия килим и се наведе към нея, достатъчно, за да я обгърне с аромата си, мъжки и топъл.

— И ми обещахте да запомните името ми — Хелион, не господин Колфилд — пошегува се сладко той.

— Не чух да съобщават за вас.

Погледна я развеселено, усещайки колко е развълнувана.

— Не ме изненадва, защото не са го направили.

„Престани да се държиш като глупачка, Джейн“ — укори се сама. Разбира се, че сърцето ѝ ще бие по-бързо в негово присъствие, та този мъж бе експерт — превръщаше жените в безмозъчни същества. Това беше специалността му. „За него не си нищо повече от игра. Не го забравяй!“ — напомни си.

— Явно ще трябва да поговоря с майордома си. Изглежда е забравил кой му плаща заплатата.

— Не бъдете сурова с бедния човек — внезапно се наведе и я чукна по носа. — Сигурно е предположил, че желаете да видите мъжа, откраднал съня ви.

Джейн затвори очи пред силата на чара му.

— Сигурно.

Тъмните му очи дръзко обходиха слабата ѝ фигура, обвита в обикновена сива рокля.

— Доволна сте да ме видите, нали? — промърмори.

Джейн извика на помощ волята си да задържи омекналите ѝ колене. Беше сделка, напомни си с тъга. Само сделка. Винаги.

— В действителност, да — опита се гласът ѝ да не трепери. — Може да сте ми от полза.

Очакваше Хелион да се обиди от твърдия тон и студенината. Не бе подготвена за следващия му ход: заобиколи писалището и хвана с две ръце лицето ѝ.

— Това звучи интригуващо — заяви с дрезгав глас.

Джейн прокара език по устните си.

— Хелион, какво правите?

Той се засмя и леко прокара устните си върху нейните.

— Опитвам се да бъда полезен, разбира се.

Джейн остана без дъх. Тревожна искра премина по тялото ѝ. Дявол да го вземе!

— Не исках да кажа...

Не успя да довърши, защото Хелион беше започнал да целува крайчеца на устата ѝ.

— Отпуснете се, скъпа моя.

Да се отпусне? Джейн потуши изблика на истеричен смях. Как да се успокои, като всеки момент щеше да припадне от удоволствие?

— Хелион, това е абсурдно. Не е нужно да се преструваме, когато не ни наблюдават.

Той продължаваше да я целува и да гали пламналите ѝ бузи.

— Разбира се, че трябва — промърмори, очертавайки долната ѝ устна с език. — Трябва да практикувам.

— Не се съмнявам, че имате практика за цял живот.

— Ммм, тогава вие сте тази, на която ѝ трябва.

Джейн се вкопчи в реверите на сакото му. В противен случай щеше да се свлече в краката му.

— Не ви вярвам.

Той леко отстъпи, предизвиквайки я с поглед.

— А може би не мога да устоя на изкушението — отговори и продължи да я целува настойчиво.

Джейн изстена, когато езикът му се стрелна в устата ѝ. Нямахше нищо общо с невинните ласки от последните две седмици. Целуваше я с такава страст, като че ли наистина я желае и изискваше от нея да

участва активно. Целуваше я отново и отново, а ръцете му галеха косите ѝ. Джейн усещаше как вътре в нея се заражда някакво пулсиране и несъзнателно изви тяло в търсене на неговото.

Неспокойна и обърквана, не знаеше какво търси, докато не го почувства твърд и горещ срещу стомаха си. Да, помисли замаяна. Тази твърдост беше това, което желяеше, от което имаше нужда, за да успокои болката ѝ. Би трябвало да е ужасена. Вместо това продължаваше да извива тяло срещу неговото. Усетил нарастващото ѝ желание, Хелион задавено изстена и здраво я хвана през талията.

— Джейн — промърмори, като притисна безсрамно таза си към нея — искам да почувствам устните ти върху кожата си.

— Какво?

— Целуни ме... опитай ме...

Прелъстителните думи замъглиха и без това неясното ѝ съзнание. Започна да целува шията му. Тези леки, нежни докосвания причиниха бурна реакция и у двамата.

— Боже, каква опасна жена!

Джейн си пое въздух с голямо усилие. Това, което бяха започнали като игра, се превръщаше лавинообразно в нещо опасно. Нещо, което можеше да завърши катастрофално, ако не внимаваше. Притисна ръце към гърдите си и опита да се успокои.

— Вие сте опасен, не аз.

Хелион не отпусна прегръдката си.

— Страхувате ли се?

Джейн се усмихна, без да иска. Би трябвало да се страхува. Въпреки невинността си, знаеше, че страстта, която той така лесно разпалваше у нея, е опасна. Би било лесно да забрави всичко в прегръдките му. Да се откаже от благоразумието заради удоволствието.

И въпреки че здравият ѝ разум я предупреждаваше да внимава, тя не усещаше страх, а само учудване и емоция. Може би ласките му бяха греховни, но ѝ доставяха огромна наслада, за да съжалява.

— Не — призна накрая.

Очарователна усмивка освети лицето му.

— Мисля, че това най-много уважавам у вас, скъпа моя.

— Кое? — не разбираше.

— Непокколебимата ви смелост — продължи меко. — Някога сблъскали ли сте се с някого или нещо, което да не може да победите?

„Теб“.

Дойде неочаквано. Джейн се отдели от топлината на прегръдката му и застана с гръб, за да скрие ужаса на лицето си. Какво ѝ ставаше? Не искаше да завладее този мъж, той беше донжуан и негодник. Никога нямаше да предложи на една жена нещо повече от мимолетно удоволствие. Бе влязъл в живота ѝ само защото му предложи много пари. Ако забравеше този факт, щеше здраво да загази.

Застави се да контролира нервите си и се завъртя, за да срещне пронизващия му поглед.

— Лондон, например — каза. — Лондон ме ужасява.

— Но го превзехте, нали — напомни той. — Всички говорят за вас.

— Само благодарение на вас. И само за момента. Следващата седмица може и да ме забравят.

— Тогава ще трябва да го предотвратим. — Хелион скръсти ръце на широките си гърди. — Ако имам някакъв талант, то е да давам хляб на клюкарите.

— Да, но аз трябва да побързам.

— За какво става дума?

С решителен жест Джейн вдигна листа хартия от писалището. Бе наела Хелион с една цел: да си намери съпруг, не да я съблазнява. Много жалко, промърмори един глас в съзнанието ѝ. Нямаше голяма надежда, че друг ще успее така да я развълнува. Но какво да се прави! Колкото по-скоро откриеше бъдещия си съпруг, толкова по-бързо щеше да се върне към Съри и здравия разум. Нещо, от което отчаяно се нуждаеше в този момент.

— Направих списък — опита се гласът ѝ да звучи твърдо.

Хелион изкриви лице.

— За Бога! Още един?

— Казах ви, че за мен е начин за подреждане на мислите.

— За какво е?

— Ами, това е списък на ергените, които ми бяха представени тази седмица.

Ангелските му черти внезапно се втвърдиха.

— Хубаво.

— За нещастие, не знам за тях почти нищо, освен имената им. Надявах се, че вие ще ми кажете нещо повече.

— Аз?

— Ами познавате ги много по-добре от мен.

Хелион я погледна лукаво.

— Скъпа моя Джейн, може да съм светска личност, но мога да ви уверя, че интересите ми не са насочени към млади и уважавани господа.

Устните ѝ потръпнаха, но успя да остане сериозна.

— Но би трябвало да знаете нещо за тях.

— Да, че са досадници.

Джейн смръщи вежди при подигравателния му тон. Не ѝ беше от голяма полза.

— Поне не можете ли да хвърлите един поглед на имената? Може...

— Не. Денят е прекалено хубав, за да си губим времето с разни глупави списъци.

Търпението на девойката стигна своя край. Списъкът ѝ не бе глупав. Опитваше се да бъде разумна, нелека задача, когато той стоеше там изправен, с вид на изгубен ангел, а споменът за ласките му още предизвикваше тръпки по тялото ѝ.

— За разлика от вас, не съм дошла в Лондон да си губя времето — отговори сурово. — Остават ми само още няколко седмици до края на сезона. За това време трябва да си намеря съпруг.

Хелион я погледна възмутено.

— И смятате да си изберете напосоки едно име от някакъв списък? Това е абсурдно!

Джейн се вкамени. Нима той смяташе, че тя не иска нормална връзка? Че не мечтае някой да се влюби лудо в нея? Не разбираше ли, че се чувстваше ужасно засрамена, защото знаеше, че не би привлякла нито един мъж без парите си?

— Какво искате да направя? Да се върна в Съри и да се омъжа за някой местен земеделец? Или мислите, че един търговец ще е подходящ?

Той се успокои и изражението му малко по малко се отпусна. Опита се да изобрази някаква усмивка и отметна кичур коса зад ухото ѝ.

— Разбира се, че не мисля подобни неща.

— Тогава...

— Джейн, не дойдох тук, за да се караме — прекъсна я тихо.

— За какво дойдохте?

— Мислех, че е добре да ни видят заедно в парка. Очакват го. Разбира се, всички го очакваха. Това беше.

— Всъщност, страхувам се, че...

Той внимателно хвана брадичката ѝ и се приближи.

— Джейн, не се ядосвайте! Простете ми, ако съм ви обидил. Дайте списъка и ще обсъдим кандидатите, щом така искате.

Тя успя да възвърне здравия си разум и да се отдалечи от тези смущаващи докосвания. Днес вече бе попадала в мрежите му на експерт — съблазнител. Един път ѝ бе достатъчен.

— Моля, не бъдете снизходителен към мен, господин Колфилд.

— Не съм. И се извиних, възпитано, мисля — отговори ѝ той с момчешка усмивка.

— И не се опитвайте да ме убеждавате с чара си.

Не изглеждаше засегнат от предупреждението ѝ. Напротив, тъмните му очи светеха хитро и предизвикателно.

— Не? Искате да ви се моля? — И преди Джейн да успее да реагира, хвана ръката ѝ и положи нежна целувка на дланта ѝ. — Моля ви, скъпа моя, ще ме придружите ли на разходка в парка? Обещавам да се държа добре, по-добре от всякога.

Сърцето на Джейн прескочи един удар. Да, наистина беше добър, много добър.

— Не мисля, че доброто ви държане е нещо, с което може да се гордеете — пошегува се тя.

— Не бъдете жестока, скъпа! Да се наслаждаваме на хубавия ден.

Джейн се замисли за момент. Хелион вече бе достатъчно опасен, когато бяха заобиколени от хора. Да прекара деня в каретата му не бе най-добрата перспектива за вече разстроените ѝ нерви. И поспециално след онази целувка, която я остави без дъх и стенеща от желание.

И все пак, не искаше да изглежда страхливка. Знаеше, че Хелион е женкар, още когато го нае. И още, че фарсът им ще предполага известна интимност.

Нищо не се бе променило. Тя все още си търсеше съпруг. И единствената ѝ надежда бе, че той ще привлече към нея възможни

кандидати.

Вдишвайки дълбоко, кимна с глава.

— Трябва да се преоблека.

С изражение на задоволство Хелион я погали по бузата и я посъветва:

— Облечете новата си рокля за път. Подчертава зелените ви очи.

Хелион беше възбуден. Възбуден и незадоволен. Необикновена ситуация за най-известния донжуан в Лондон.

Докато управляваше екипажа си из парка, той неудобно се размърда върху кожената седалка. До него Джейн изглежда не забелязваше проблема му, а наблюдаваше с интерес господата, които ги поздравяваха и се усмихваха.

Проклетие! От ранна възраст се бе научил да се насочва към жени, които не отказваха. Не виждаше никаква романтика в това да се измъчва заради някоя притеснителна девственица. Предпочиташе сексуалният му апетит да бъде задоволен.

Мъдро решение, заключи той, само дето не беше взел под внимание бедствието, наречено Джейн Мидълтън.

Момичето не притежаваше нищо специално. Дори напротив: беше прекалено слаба, не изпъкваше с прелести, а острият ѝ език бе в състояние да направи на пух и прах всеки мъж, дори и от разстояние. Не беше негов тип, за нищо на света. И въпреки това, абсурдно или не, още от самото начало изпитваше неконтролирано желание да я вкара в леглото си.

Какво ставаше с него? Погледът му несъзнателно се насочи към лицето ѝ. Може би беше заради този борбен импулс, който я движеше? Или заради добротата, която излъчваха нежните ѝ устни, нещо, което не бе виждал у друга жена? Или заради изтънчения аромат на пролет, който го обгръщаше като в облак всеки път, когато се доближеше до нея?

А може би защото бе негова пълна противоположност. Той беше егоист, страстен и уверен, а тя — щедра, спокойна и ранима. Нали противоположностите се привличаха?

Каквато и да бе причината, тя му причиняваше ужасно неудобство, призна си тъжно. И да мисли за странното привличане между тях никак не му помагаше.

Насили се да потисне импулса си да я заведе на място, където да довършат започнатото. Направи се на глупак, като я целуна и я притисна толкова силно в обятията си, че още усещаше извиващото се тяло срещу набъбналата си мъжественост. Пълен глупак, че настояваше за още от тези нежни устни, които го подлудяваха.

Изправи рамене и успя да възвърне обичайното си невъзмутимо изражение. Нямахше да спечели нищо, ако се оставеше на това момиченце да го превърне в кълбо от нерви.

— Какво ще кажете, скъпа моя, това не е ли за предпочитане пред един следобед затворени в малката библиотека?

Джейн се обърна и го погледна с учудване.

— Библиотеката ми изобщо не е малка. Тя е просторна и удобна, особено за стандартите на Лондон. Именно заради нея избрах къщата.

Обзе го желание да се разсмее. Поне в едно обществото имаше право: тя беше изключителна жена.

— Толкова ли е трудно да признаете, че е чудесен ден за разходка?

— Дойдох с вас само защото обещахте да ми помогнете за списъка.

Радостта на Хелион изведнъж се изпари. По дяволите, не искаше да говорят за бъдещия ѝ съпруг. И още повече, когато болката между краката му не бе уталожена.

— Винаги ли сте толкова упорита?

— Налага се да бъда.

Хелион се успокои: беше вярно. Джейн не само бе загубила рано родителите си, но и трябваше доста млада да поеме отговорността за бизнеса. Макар че това не обясняваше нежеланието му да обсъждат многобройните малоумни негодници, които я обсаждаха през последната седмица.

— Добре тогава. Да се върнем на възможните кандидати. Кой е първи в списъка?

С енергично движение Джейн извади листа.

— На първо място съм записала господин Стийн.

Лицето на Хелион се сгърчи от отвращение при мисълта за този идиот с бледа физиономия.

— Томас Саможивеца? О, Боже, не!

— Защо го наричате така?

— Защото е един безволев глупак, които се ужасява от собствената си майка.

— А може би просто е свенлив.

Хелион изпръхтя презрително и подкара конете към другия край на парка, където нямаше толкова хора.

— Припадна по време на фойерверките във Воксхол и избяга пиццейки от къщата на Уайт, когато лорд Дън се пошегува, че е видял мишка под стола му. Повярвайте ми, ако се свържете с такъв страхливец, скоро ще свършите в затвора за убийството му.

— Много добре — съгласи се през зъби Джейн. — А как ви се струва лорд Блекмор?

— Пияница.

— Сигурен ли сте? — ококори невярващо очи тя.

Хелион се запъна за момент. В действителност, само в няколко случая беше виждал господина да попрекалява с алкохола, недостатъчно, че да го нарочи за пияница. Но какво пък, малко предпазливост никога не е излишна. Тази жена ще зависи изцяло от милостта на съпруга си и трябваше да е абсолютно сигурен, че избраникът ѝ ще е уважаван и безупречен.

— Да — насили се да излъже.

Джейн пак се върна към списъка си.

— А господин Де Вил?

— Картоиграч — отсече, изричайки още една лъжа. Само веднъж бе видял въпросния господин в известен долнопробен клуб. — Скоро след сватбата ще започне да рискува парите ви.

— И господин Патрик?

Хелион премигна.

— Не.

— И защо?

— Да кажем само, че има неприятни навици.

— Неприятни?

— Навици, на които не трябва да бъде подложена една млада госпожица.

— О — леко изчервяване пропълзя по страните ѝ. — И как ви се струва господин Татам? Изглежда ми приятен.

Ръцете на Хелион здраво стиснаха юздите. Как, по дяволите, името на Тат е влязло в списъка? Та той беше един от най-големите

женкари в Лондон. За Бога, щеше да я обезчести за нула време. Ще проведе един разговор с този кучи син. Ясно ще му даде да разбере, че рискуваше красивото му лице да получи сериозни поражения, ако дори само с пръст докосне госпожица Мидълтън.

Усетил объркания поглед на Джейн, Хелион се застави да се отпусне. Той ще се оправи с Тат, и то скоро.

— А, да, много приятен — отговори.

— Значи го одобрявате?

— Защо да не го одобря? — настоя с лукава усмивка. — Но помня, че изрично подчертахте кандидатът да не е донжуан.

— Такъв ли е?

— Един от най-големите.

Джейн въздъхна. После присви очи с недоверие.

— Предполагам, че и господин Ръсел също има някакъв недостатък?

Хелион сви рамене.

— Не се къпе достатъчно често и хората говорят, че мами на карти.

Настъпи напрегната пауза. След това Джейн смачка на топка листа хартия.

— Вие, господине, сте невероятен.

Вече далеч от навалищата, Хелион намали скоростта на екипажа до бавен ход и се обърна към спътницата си.

— Защо?

— Мислех, че нямате търпение да си намеря подходящ съпруг. В края на краищата, колкото по-скоро се омъжа, толкова по-бързо ще свърши и нашия фарс.

— Предпочитате да ви излъжа и да ви позволя да се свържете с неподходящ мъж? — настоя той, без да обръща внимание на обвинението й.

Разбира се, че нямаше търпение да свърши този фарс. Имаше по-забавни неща за вършене, отколкото да присъства на скучни сказки и да забавлява дебютантки по баловете. Вълнуващи неща, които без съмнение нямаше да го оставят незадоволен. И въпреки това, не бе склонен да я хвърли в ръцете на първия срещнат, който й засвидетелства внимание. Тя заслужаваше нещо по-добро.

— Разбира се, че не. Но...

— Но какво? — настоя той.

— Не мога да повярвам, че всички тези господа са неподходящи.

Е, не бяха, но...

— И така, търсенето продължава — отговори ѝ с усмивка.

— Така изглежда — въздъхна Джейн уморено.

— Все още имаме достатъчно време, скъпа моя. — Вгледа се в това невинно лице с интелигентен поглед, в устата с вкус на пролет. И реши — не, няма да я даде на някого, който не оценява изключителните ѝ качества. — Не искате да изберете прибързано и после цял живот да съжалявате, нали? Все ще се намери някой уважаван джентълмен. А дотогава, продължаваме с нашето ухажване. И така, какво вълнуващо събитие имаме предвидено за този следобед?

ГЛАВА 6

Скъпо дневниче,

Страхувам се, че открих у себе си един много обезпокояващ дефект: арогантност.

Не става дума за изкуствената суетност на някоя прелестна госпожица, нито за отношението на превъзходство на аристокрацията, а за това, че се мисля за по-умна от другите.

Винаги съм била умна. Като дете бях отлична ученичка и поглъщах всяка попаднала ми книга с изненадваща лакомия. Когато пораснах, започнах да изучавам тънкостите на татковия бизнес и за кратко време станах по-компетентна от повечето му служители. Този естествен талант ми даде вяра в собствените ми способности. Не съществуваше дилема, която да не мога да разреша, нито проблем, който да не преодолея, нито цел, която да не достигна. Не съм мислила, че мога да срещна личност, която да не превъзхождам. Или, че ще попадна в дълбоки води, без да знам да плувам. Тогава Хелион нахлу в живота ми... Боже Господи! Какво направих?

Из дневника на
госпожица Мидълтън
14 май 1814

Трапезарията беше пълна с гости.

Джейн се спря на вратата с гримаса: не умираше от желание да се изправи срещу елегантната тълпа. Не и без по-добро снаряжение от балната рокля и сатенените пантофки. От пристигането ѝ в Лондон на

няколко пъти щяха да я стъпчат. Но този път не трябваше да се притеснява. Не и с Хелион до себе си.

С дразнеща лекота той си пробиваше път в навалищата; не забавяше крачките си, понеже — нали си беше арогантен — задължаваше другите да се отдръпнат. И бе необходимо само пръста си да мръдне, за да донесат веднага маса и тапициран стол за дамата му.

Джейн се усмихна като видя как той спокойно се приближи до дългата маса, взе чиния и я напълни с храна. Колко чудесно бе да усещаш тази вътрешна увереност, да можеш да прекосиш всяко помещение с такава сигурност. После забеляза, че не бе единствената, която съзерцаваше изваяната мъжка фигура, затова сведе глава към ръцете си. Не бе дошла на този скучен бал, за да въздиша по Хелион, укори се сурово тя.

Беше тук, за да си намери съпруг. И въпреки мнението на Хелион за възможните кандидати, ще направи именно това.

Пренебрегвайки неспокойното си сърце, успя да изобрази една спокойна усмивка, когато фалшивият ѝ годеник седна до нея и ѝ поднесе чинията. В началото бе прекалено заета да успокоява нервността си, причинена от близостта му, за да забележи чинията. После вдигна глава и погледна с изненада в черните му очи.

— Шампанско, стриди, аспержи и ягоди? Странна комбинация.

Пренебрегвайки добрите маниери, Хелион се наведе през масата с развеселен поглед.

— Изборът ми няма да мине незабелязано за онези, които следят развитието на нашето ухажване.

Джейн отпи малко от шампанското; би направила каквото и да е, за да отвлече вниманието си от близостта на устните му.

— И защо някой ще се интересува от храната, която сте ми избрали?

— Защото всеки знае, че това са мощни афродизиаци.

Джейн почти се задави със скъпото вино.

— Господине, вече ви предупредих, че не искам да ме смятат за лека жена.

Той се засмя гърлено и се заигра с една къдрица, която падаше върху слепоочието ѝ.

— Сладка моя Джейн, ако наистина бяхте лека жена, нямаше да съм толкова отчаян, че да ви тъпча с афродизиаци — Хелион тъжно се

усмихна при вида на скандализираната ѝ физиономия. — Не се притеснявайте, хората ще предположат само, че много искам да ви имам, а не, че сте готова да предложите услугите си. В края на краищата, такова нещо не може да се види всеки ден — един донжуан с лоша репутация да бъде воден за носа от една невинна госпожица, пък била тя и богата наследница.

Джейн остави внимателно чашата си с шампанско и го погледна със смръщени вежди. Въпреки небрежния тон и подигравателната стойка, имаше известно раздражение в думите му.

— И това ви притеснява?

— Кое — да бъда воден за носа ли?

— Разбира се, че не. И двамата знаем, че е невъзможно — тя задържа погледа си върху него, опитвайки се да забрави за ръката, галеща бузата ѝ. Невъзможно бе една обикновена милувка да кара сърцето ѝ да препуска бясно. — Исках да кажа дали ви притеснява, че ви смятат за зестрогонец.

Той равнодушно сви рамене.

— Рядко обръщам внимание на хорските приказки.

— Предполагам, че е хубаво да се чувстваш недосегаем.

— Хубаво... — повтори тъжно — по-скоро въпрос на необходимост. Когато си роден в скандал, бързо се научаваш да не обръщаш внимание на клюките.

— В скандал? — Джейн изглеждаше объркана.

— Само не ми казвайте, че никой не ви е осведомил за моите гнусни семейни истории!

— Знам, че сте племенник на дук.

— А, да, чичо ми, толкова горделив и праведен — каза го със сарказъм, което изненада Джейн. — За нещастие, или за мое щастие, баща ми не беше такъв лицемер. Като втори син правеше каквото си иска. Беше страстен картоиграч и женкар, обиколи целия свят. Когато реши да се ожени за една френска актриса, бе отхвърлен и от семейството си, и от обществото. Тримата се радвахме на щастливо отчуждение до деня, в който родителите ми загинаха при пожар. Аз бях десетгодишен.

Инстинктивно Джейн докосна ръката му.

— О, Хелион, толкова съжалявам. Винаги е много тежко да загубиш родители.

— Да.

— И още повече да ги загубиш и двамата едновременно на такава крехка възраст... — гласът ѝ заглъхна, като си припомни собствената загуба — сигурно си бил много самотен.

Усетил съчувствието ѝ, Хелион се скри зад маска на безгрижност.

— Положението не се подобри, когато чичо ми ме прибра в дома си, тъй като винаги ми напомняше, че съм син на лека жена без образование, и че петня името на фамилията.

Джейн не можа да си поеме дъх. О, небеса, колко ли е страдал!

— Какъв ужасен човек!

— Доста. Разбира се, успях да издържа, понеже знаех, че ще си отмъстя. Все пак бях единствения му наследник от мъжки пол.

Изведнъж Джейн се сети за онази нощ, когато се запознаха. Разбра, че не се тревожеше толкова за загубата на наследството, колкото за това, че бе загубил единствената възможност да си отмъсти на омразния дук.

— О!

Хелион наклони глава подигравателно.

— Точно така! Успя да ми попари надеждите, като се ожени за младо момиче, напълно способно да го дари с наследник. Отне ми не само отмъщението, а и възможността да платя дълговете си.

Младата жена го гледаше с нежност. А тя бе още по-опасна от необузданото желание, което изпитваше към него. Не трябваше да си позволява съчувствие. Съвсем скоро щеше да напусне живота ѝ, дори без да се обърне назад. Не можеше да му позволи да открадне сърцето ѝ.

— За щастие, сега можеш да ги платиш — каза небрежно. — А аз трябва да си търся съпруг. Връщаме ли се в балната зала?

Ана Халифакс усети, че сърцето ѝ бие учестено, докато наблюдаваше къщата. Нищо необикновено. Също както и останалите къщи по улицата, беше скромна тухлена постройка, с малка градинка отзад. Единственото странно в нея бе, че проследи лорд Бидуел от елегантните улици на Мейфеър дотук.

Намръщи се при вида на дебелия капаци на прозорците, които не позволяваха да се надникне вътре. Анализира възможностите си.

Някакъв странен импулс я бе накарал да следва господина, когато го видя скришом да напуска бала на лейди Стандуел. Разбира се, държанието му през цялата вечер бе подозрително. Първо следваше навсякъде Джейн, която безуспешно се опитваше да се справи с тълпата обожатели, а после отведе Хелион да разговарят насаме в един ъгъл на салона. А миг след това огледа скришом наоколо и се изниза през задната врата.

И Ана го последва. Нямаше идея какво бе намислил, но знаеше, че не е нещо добро. И ако по някакъв начин се отнасяше за приятелката ѝ, бе решена да го предотврати на всяка цена.

Не знаеше какво ще направи като стигнат целта си. И без това трудно следваше бързия му ход из тъмните улички. Сега разбра, че няма никакъв план. Дали да не се върне на бала и да предупреди Джейн, че е наблюдавана? Или да се успокои и да открие какво точно крои лорд Бидуел?

Здравият разум ѝ нашепваше да се върне на бала. Какво разбираше тя от това да се промъква като крадец или от шпиониране на джентълмени? Вероятно по-скоро ще я сполети някакво нещастие, отколкото да открие тайните на този негодник.

От друга страна, благоразумието ѝ се струваше скучно. Беше си обещала да скъса с досадното си ежедневиe, да направи нещо вълнуващо, като Джейн. Сега, когато ѝ бе предоставена възможността, не можеше да ѝ обърне гръб от страх. Приключението я зовеше и ако не приемеше, щеше да съжалява цял живот.

Изпъчи гърди и заповяда на краката си да се задвижат към тясната врата. Не ѝ се мислеше за възможните последици, ако я хванат да се промъква тайно в дома на ерген. Или нещо по-лошо: да завари лорд Бидуел точно по средата на тайна среща с негови съзаклятници.

Вместо това концентрира вниманието си върху усилието да не се спъне в подгъва на копринената си рокля и да падне по очи на пода. Продължи, без да вдига шум по един тъмен коридор. В дъното му имаше затворена врата. Настъпи момента, когато щеше да разбере дали е смелата и дръзка жена от представите си.

Вдиша дълбоко, протегна ръка и отвори вратата.

В началото не успя нищо да види заради тъмнината. Стаята бе голяма, обвита в сенки. Направи стъпка напред, после още една. Къде, по дяволите, бе лорд Бидуел? Беше сигурна, че е влязъл малко преди

нея. После се чу слаб шум, който отекна в тъмното, и се запали свещ. Ана се скова от изненада при вида на ексцентричния лорд, застанал пред мраморната камина в другия край на стаята.

— Най-накрая, скъпа моя! — възкликна той с подигравателен тон. — Започнах да се притеснявам за вас — да не настинете от влажния въздух в градината. Да ви предложи малко коняк за разгриване?

Девојката усети как гърлото ѝ се свива, докато мъжът прекосяваше малката всекидневна, за да ѝ налее питие. После много учтиво ѝ сервира чашата. Ана стисна кристала между овлажнените си ръце.

— Милорд... аз...

— Изпийте първо коняка си — прекъсна я той, тъй като забележа колко е нервна. — Добър е, ако ми позволите да отбележа. Контрабанден внос, разбира се.

Отчаяна, Ана отпи една голяма глътка от силния алкохол, позволявайки на изгарящата му топлина да се разнесе по цялото ѝ тяло. Трябваше да помисли. Трябваше да... какво? Прословутата ѝ интелигентност я бе напуснала.

— Изненадахте ме — успя да промълви.

Мъжът срещу нея вдигна вежди.

— Така ли?

— Да... аз... мислех, че къщата ви е в Мейфеър.

— Да.

— О! — огледа нервно малката стая. Бе обзаведена просто, с няколко мебели от дъбово дърво, а стените бяха тапицирани в червено. Нямахше нищо, което да я издава като свърталище на шпиони, нито като бърлога на шантажист. Изглеждаше като всяка друга обикновена стая. — Какво е това място?

— О, моля ви, скъпа моя, не се правете, че не знаете — гласът му я галеше като коприна. — Това е любовното ми гнезденце.

Ана отвори широко очи. Не бе предвидила такава възможност.

— Любовно гнездо?

Лорд Бидуел взе чашата от ръцете ѝ и я остави на близката масичка. После погали бузата ѝ.

— Тук се наслаждавам на компанията на прелестни жени, както ще разберете. Иначе защо ме последвахте?

Ана усети как тялото ѝ се напрегна и го погледна смаяно. Не можеше да повярва, че този невъзможен господинчо е знаел, че го следи. И да твърди, че е тръгнала да търси любовна авантюра! За толкова отчаяна ли я смята, че да тръгне да гони мъжете по улицата?

— Грешите, милорд. Не ви следях.

— Не?

— Не, аз... — млъкна, защото не искаше да разкрива истинските си намерения. — Изгубих се в мъглата и се обърках.

Тихият му смях изпълни полутъмната стая.

— Явно доста сте се объркала, за да стигнете до този квартал.

— Щом казвате...

— И какво правехте в градината ми?

— Нали ви казах, изгубих се.

Той се приближи още малко, а на нея ѝ настръхна кожата.

— Възможно е, разбира се, но малко вероятно — промърмори. — Да ви кажа ли аз как виждам нещата?

Младата жена го погледна предпазливо.

— Имам ли избор?

— Предполагам, че най-накрая сте се предала на страстта, която измъчва невинната ви душа — светлите му очи проблеснаха заплашително — и тази страст е още там.

Сърцето на Ана пропусна един удар. Къде отиде лекомисления шут? Безобидният денди? Този решителен съблазнител я сварваше неподготвена. И освен това я възбуждаше.

— Трябва да сте полудял.

Бидълс очерта с пръст чувствителната линия на ухото ѝ.

— Не се правете на скромна, скъпа моя. Трябваше само да ми пошушнете и веднага щях да се отзова. Винаги съм готов да задоволя една дама. И по-специално една прелестна млада дама.

Прелестна? За нея ли говореше? Поклати глава. Трябваше да се уплаши или поне да се ядоса. Той се опитваше да я обърка и успяваше, за нещастие.

— Господине!

— Да? — наведе се да целуне шията ѝ.

Ана подскочи като ужилена. За Бога! Кой можеше да предположи, че една обикновена милувка е способна да причини

такава буря в женското тяло? Като постави ръцете си на гърдите му, се опита да го отблъсне.

— Господине, трябва да спрете.

В този момент Бидълс приличаше на преследвач, подушил жертвата си.

— Но ние едва започнахме.

— Не.

Минаха няколко минути в мълчание, през които той я гледаше замислено. После ѝ се усмихна загадъчно.

— Може би имате право. С тези неща не трябва да се бърза.

Преди да успее да разкрие намеренията му, той положи ръка на раменете ѝ и я поведе към малка масичка, скрита между сенките.

— Първо ще се насладим на една вкусна вечеря и шампанско, а после ще продължим вълнуващата си игра. Надявам се да ви хареса печения фазан.

Още по-нервна след последните ласки, Ана безпомощно се загледа във вече наредената маса. Умът ѝ, обикновено бърз, сега изглежда бе в затруднение, не успяваше да се задържи на висотата на господина.

— О!

— Какво има?

Ана разгледа масата — печен фазан, гъби с масло, картофи, суфле. И накрая посочи мотива за безпокойството си:

— Има прибори за двама.

— Точно така...

— Но... — обърна се и срещна подигравателния му поглед. — Кого очаквахте?

— Вас, скъпа моя.

За всеки страничен наблюдател Хелион изглеждаше безгрижен. С тренирано изражение на непоносима скука се облегна на стената в балната зала. Черният официален костюм още повече изтъкваше силното му мускулесто тяло. Разбира се, още с идването си бе потърсил Джейн. Даже наруши етикета, като я покани за втори валс и после на танца преди вечерята, за да може да я придружи в трапезарията.

Сега сам се възпираше да не иска още. Репутацията му на донжуан не вредеше на актрисите и на леките жени. Но пречеше, когато се касаеше за уважавани госпожици. Злите езици можеха да разрушат репутацията на Джейн, ако той покажеше нещо повече от обикновен флирт.

По тази причина стоеше облегнат на стената, в лошо настроение и наблюдаваше ятото пауни, борещи се за вниманието на Джейн. Стисна устни. Изглежда жената насърчаваше глупаците, а те се разтапяха по нея.

Проклятие! Разрешаваше на лорд Стилвел да стои прекалено близко, а господин Томас ѝ вееше с ветрилото право в усмихнатото лице. И онзи демон Тат, който с цялата си арогантност бе отхвърлил предупреждението му, се опитваше да я впечатли.

Хелион скърцаше със зъби от яд. Не че не уважаваше желанието ѝ да си намери подходящ съпруг. Същото искаха всички момичета, които идваха в Лондон за сезона. Нито я винеше, че се радва на тълпата от обожатели след тъжните седмици, прекарани по тъмните ъгли. Трябваше да чувства известно задоволство от факта, че е победила обществото в собствената му игра. „Но ти я желаеш — промърмори един настоятелен глас — и не можеш да понесеш, че друг ще открадне невинността ѝ.“

Със замислен поглед видя един момък, който в този момент се изчервяваше от ентузиазъм. Би трябвало да се срамува, че иска да прелъсти една девственица. В действителност, винаги се бе възмущавал от онези мъже, които прелъстяваха невинни девойки, а после ги изоставяха. Но не възмущение преобръщаше стомаха му в този момент, а една свирепа необходимост да прекоси салона, да метне като кукла госпожица Мидълтън на рамото си и да я отнесе.

— Хелион, бих искал да говоря с теб.

Грубият и нахален глас предизвика у него неприятно настръхване. Бавно се обърна и застана срещу единствения си жив роднина.

За един кратък миг си помисли да игнорира дребния пълен мъж. Никога не бе харесвал компанията на лорд Фалсдейл, дори и при най-добри обстоятелства. В момента обаче искаше само да го прати по дяволите, за да насочи отново вниманието си върху младата

госпожица, която безочливо флиртуваше в другия край на претъпкания салон.

За нещастие, чичо му бе колкото глупав, толкова и упорит. Хелион знаеше, че няма да си тръгне, докато не хвърли в лицето му поредното си порицание, единственото нещо, заради което винаги го търсеше. Скръсти ръце на гърдите си и загледа натрапника с подигравателна усмивка.

— Фалсдейл, каква неочаквана чест! — възкликна. — А аз си мислех, че само нашествие на французите би те изкарало от леглото на подрастващата ти булка. Макар че, предполагам, на твоите години трябва да се въздържаш от силни преживявания.

Лицето на аристократа посиня от негодувание, въпреки че се опитваше с всички сили да запази достойнство.

— Не се прави на умник, Хелион. Никак не ми е забавно.

— Не съм изненадан: нищо не събужда чувството ти за хумор.

— И най-вече не ми е забавен последния скандал, който донесе на нашата фамилия.

— Скандал? — попита язвително.

— Не се прави, че не знаеш за какво ти говоря!

— Нямам ни най-малка представа. А и да ти призная, не ме интересува.

— Разбира се, че не! — възкликна Фалсдейл презрително, а червенината по лицето му се засили. — Какво ти пука, че семейството ти е в устата на хората? Ти винаги се радваш да хвърляш позор върху всички нас. Но го очаквах — баща ти беше същия неблагодарник.

С огромно усилие на волята Хелион успя да обуздае гнева си. Баща му бе платил скъпо за скандала си. Също и Хелион. Нямахше да даде на този самовлюбен глупак удоволствието да разбере, че е налучкал болното му място.

— Или си много смел, или си глупав, Фалсдейл — промърмори със смразяващо спокойствие. — Искаш ли да позная кое от двете?

Дукът се поколеба за момент. Можеше да го провокира и заплашва, но и двамата знаеха, че старецът не бе на висотата на своя племенник, което още повече го ядосваше.

— Отричаш ли, че си свързал името си с това на госпожица Мидълтън?

Хелион се усмихна студено. Разбира се, това трябваше да се очаква. Чичо му бе непоправим сноб.

— И защо да не го правя? Смятам, че е една очарователна млада дама.

— И не се срамуваш?

— Какво срамно има в това да се наслаждаваш на компанията на приятна и уважавана госпожица? Мислех, че ще се зарадваш. В края на краищата, посвети доста време да критикуваш връзките ми с пропаднали жени.

— Всички знаят, че се интересуващ единствено от парите й — обвини го.

Въпреки добрите си намерения, Хелион установи, че започва да побеснява.

— Само глупаците вярват безпрекословно на празните приказки, които се разпространяват из Лондон. И само най-наивните от тях биха взели за чиста монета подобни смехотворни глупости.

— Твърдиш, че наистина те привлича това момиче без красота и с потекло на търговец?

— А също така е и умна, смела и абсолютно откровена.

— Ставаш смешен.

Хелион присви очи и хвърли убийствен поглед на чичо си. Този претенциозен тъпак не бе достоен дори да произнася името на госпожица Мидълтън. Лично ще го прати по дяволите, ако й се подиграва.

— Внимавайте, чичо — предупреди го той.

Фалсдейл премигна. Можеше да почувства как напрежение между тях расте и с всяка минута става все по-опасно.

— Какво каза?

— Не позволявам на никого да критикува госпожица Мидълтън в мое присъствие. И още по-малко на теб.

— Ба! Не се преструвай, че изпитваш нещо към нея!

— Не се преструвам за нищо — поправи го. — Аз не само се възхищавам на госпожица Мидълтън, но и съм горд от честта да се наричам неин приятел.

— Невъзможно! Че тя е като плашило! Какво друго може да те привлича в нея, освен парите й?

Хелион знаеше, че само един удар в меката брадичка ще просне чичо му на пода. Даже премери дистанцията, но прецени, че единствено щеше да предизвика бъркотия. Имаше и по-добри начини да го победи. Подигравателната усмивка отново се върна на лицето му.

— А ти, естествено, разбираш от лов на зестри, нали, чичо?

Фалсдейл внимателно го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Младежът го огледа преценяващо.

— Кое, мислиш, привлича у теб едно младо момиче? Отпуснатия корем или птичия мозък?

Ударът уцели право в целта и старецът започна да трепери от яд.

— Някой ден ще отидеш твърде далеч, Хелион — процеди той през зъби.

— И тогава? — попита младежът небрежно.

— Тогава ще се разправя с теб веднъж завинаги.

Хелион щеше да се разсмее с цяло гърло при мисълта, че лорд Фалсдейл ще го победи по някакъв начин, но нещо встрани привлече вниманието му. Рязко се обърна и видя как Джейн напуска салона под ръка с господин Барнет.

— Проклятие!

— Какво става? — настоя нахално Фалсдейл.

Хелион го хвана за ръката и го приближи към себе си достатъчно, за да не остане никакво съмнение за обзелата го ярост.

— Върни се при женичката си, чичо, и не смей повече да се месиш в моите работи — го заплаши той. — Следващия път няма да съм толкова снизходителен.

При тези думи Фалсдейл пребледня.

— По дяволите, Хелион...

Младежът не му даде време да довърши. Бутна го настрана и започна да си пробива път в навалищата.

Какво ѝ ставаше на тази жена, по дяволите? Не си ли даваше сметка колко опасно е да остава насаме с някой мъж? Макар че в случая се касаеше само за един ерудиран, сериозен и скучен джентълмен. За Бога! Та кой не би се възползвал от един миг насаме, за да опита от невинността ѝ? Вътрешностите му горяха, докато забързано прекосяваше коридора. Имаше и следа от двойката, но той не спря. Отваряше врата след врата и оглеждаше стаите. Вече в края на

коридора стигна библиотеката и там откри Джейн, застанала в центъра на помещението.

Подозрението се превърна в убийствена ярост, когато видя как Барнет внимателно прегръща Джейн и я целува. Заслепен от гняв, дори не си даде сметка какво прави, стисна го за гърлото и му фрасна един по носа. Мъжът нададе вой и се приземи на пода.

— Хелион, за Бога! — възкликна Джейн уплашено. — Спрете веднага!

Не си направи труда да се обърне. Само гледеше втренчено негодника, който се бе осмелил да докосне тази жена. Неговата жена.

— Върнете се в балната зала! — му нареди.

Барнет несигурно се изправи, все още с ръка на кървящия си нос.

— Чакайте, не можете...

— Върнете се в залата или се пригответе за среща на разсъмване.

Другият се олюля ужасен и за малко пак да се стовари на пода.

— Няма нужда от насилие — продума страхливо.

— Опасявам се, че съм доста жесток — подчерта Хелион със сериозен глас.

— Стига, Хелион! — обади се Джейн зад него.

Той продължи, все още, без да я поглежда:

— Следващия път, когато се опитате да останете насаме с госпожица Мидълтън, ще получите куршум в задника. Разбрахте ли ме добре?

— Аз... да, да. Разбрах.

Отстъпвайки към вратата, Барнет направи опит да се поклони на дамата и бързо излезе.

Едва тогава Хелион бавно се обърна. Страхуваше се да не е припаднала. Очакваше да я види ужасена от цялата сцена. Но, изненадващо, тя изглеждаше спокойна, с изключение на лекото изчервяване по бузите и решителния блясък в очите.

— Можете ли да ми обясните за какво бе всичко това? — попита тя.

— Нарани ли ви? — изръмжа, готов да последва Барнет и да го накаже и за най-малката драскотина.

— Разбира се, че не. Само ме целуна.

Хелион смръщи вежди и пристъпи към нея. Само целувка? Само една целувка?! Къде й беше умът?

— Този любовник има късмет, че не го удуших.

— Господин Барнет не е любовник, а уважаван джентълмен.

Хелион сви ръцете си в юмруци. Проклятие! Защо бе толкова спокойна? Мигар не разбираше, че е била обект на прелъстяване?

— Той ви доведе тук, нали? Това не е точно постъпка на джентълмен.

Девојката вдигна брадичка като жест на предизвикателство.

— За ваше сведение, аз го помолих да ми покаже библиотеката.

Хелион се обърка.

— Какво казахте?

— Разказа ми за египетската мумия, която наскоро е станала притежание на лорд Стануел и аз настоях да ми я покаже.

Искаше му се здраво да я разтърси, но се въздържа. За Бога! Смяташе тази жена за интелигентна, за най-интелигентната, която бе срещал някога. А сега този неин акт на глупост го порази. И ако не бе забелязал, че излизат от салона? Ако зависеше само от милостта на негодника?

— Това беше много глупаво, Джейн — укори я строго той. — Оставането насаме с него е като покана за интимност. Очаквам да сте си взела поука.

Далеч от мисълта за благодарности, тя стоеше с отпуснати до тялото ръце и го гледаше сериозно. Изглеждаше ядосана. Което бе нелепо, разбира се.

— Не съм глупачка, Хелион. Знаех какво ще се случи, когато помолих господин Барнет да ме придружи тук.

— Знаехте?

— Или поне това очаквах.

Той разтърси глава — не можеше да приеме, че Джейн съвсем съзнателно е разрешила на онзи мухльо да я докосва и целува.

— Искахте да ви докосва?

Тя се изчерви до корените на косите си.

— Да, така е, исках да ме целуне.

— Защо?

— Мисля, че е очевидно.

Очевидно? Единственото очевидно нещо бе факта, че би удушил всеки, който се осмели да навлезе в неговата територия.

— Обяснете ми, моля.

Джейн навлажни устни. Несъзнателният жест още повече възбуди Хелион, който вече не се побираше в кожата си от ярост.

— Не мога да си избира съпруг, без да съм сигурна, че ще си допаднем във всички аспекти на брака.

Преди да успее да се въздържи, Хелион пристъпи към нея и я хвана за раменете.

— Избрахте господин Барнет? — попита с дрезгав глас.

— Все още не.

— Но го целунахте?

— Да.

Пръстите му инстинктивно стегнаха схватката си. Тази вечер емоциите му бяха подложени на изпитание до краен предел. Първо неприятната среща с чичо му, а после и шокът да види Джейн в обятията на друг. Не можеше да мисли ясно. Приблужи я още малко, колкото да усети топлината ѝ, да успокои мъката в сърцето си.

— Сбъднаха ли се очакванията ви? — попита и положи ръце на талията ѝ.

Тя го посрещна смело, но не можа да скрие нервността си пред настоящия поглед.

— Беше... приятно.

Заля го вълна на облекчение.

— Приятно? Не е много положително мнение.

Тя се отдръпна от прегръдката му.

— Хелион...

— Накара ли ви да тръпнете, да стенете? — промърмори той.

После постави ръцете си на гърба ѝ, за да я привлече към вече възбуденото си тяло. Джейн отвори широко очи като почувства желанието му.

— Хелион, стига!

Той продължи да мърмори с дрезгав глас:

— Накара ли ви страстно да го желаете? Молеше ли ви да сложите край на мъките му?

— Господин Барнет е един много уважаван и приятен човек — промълви тя.

Погледна го притеснено. Добре, помисли си той със задоволство и вече поуспокоен. Целувката на Барнет може и да е била приятна, но не я е разтърсила, не е разбунчила най-тъмните ѝ желаня.

— Той не е за вас, Джейн.

— Аз трябва да реша това.

— Така ли мислите?

Джейн преглътна с усилие.

— Хелион, какво става?

Той си пое дълбоко дъх заедно с отчаяното желание да я има.

— Това — и започна да я целува с неудържима страст.

ГЛАВА 7

Скъпо дневниче,

Желание. Една съвсем обикновена дума, за да се опише такова сложно чувство.

Съдби са разрушавани заради желанието, семейства са разделяни. Заради него са водени войни и превземани кралства. Мъже са убивани и жени са жертвани в негова чест. В някои случаи дори е променяло курса на историята. То е една от най-могъщите сили на земята.

Тогава защо се притеснявам толкова, че съм болна от тази най-често срещана болест?

Признавам: когато се приближих до него, знаех, че е донжуан. А един джентълмен не се превръща в женкар, без да натрупа богат опит в разпалването на женските страсти. Очакваше се и аз да попадна в лапите на чара му. Но да знам, че рискувам да изпитам желание за първи път и да го изживея са две съвсем различни неща.

А какво ужасно безпокойство ми причинява! Как да си върша работата, когато мислите ми постоянно се объркват от спомена за онази целувка? Как да заспя през нощта, когато изпитвам отново и отново онези усещания? И най-лошото: как ще си намеря съпруг, когато всички бледнеят в сравнение с Хелион?

Желание. Ако питаха мен, би трябвало да го забранят със закон.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
17 май 1814

Седнала зад писалището, Джейн разтри слепоочията си, за да премахне болката. Вече няколко дни се опитваше да се пребори с нея, по-точно от деня на свадата ѝ с Хелион.

Проклет мъж! Проваляше всичко. И не само заради ненавременното му нахлуване в библиотеката, тъкмо когато бе успяла да накара господин Барнет да я целуне. Сега всеки евентуален кандидат изпитваше ужас дори да се доближи до нея. Как ще намери съпруг, когато всички се страхуваха да не бъдат извикани на дуел от най-добрия стрелец на Англия? Цялата ситуация бе много дразнеща. Джейн се намръщи. Но честно си призна, че болката ѝ не се дължеше само на липсата на кандидати.

Въпреки желанието ѝ, споменът от онази полуосветена библиотека изгаряше вътрешностите ѝ. Не излъга като каза, че целувката на господин Барнет е била доста приятна. Е, Земята не бе спряла да се върти, но не бе и неприятно. В онзи момент ѝ се струваше достатъчно. И после Хелион я бе взел в обятията си и тя се бе разтопила като ученичка без капка мозък в главата си.

Всяка мисъл за възможни кандидати и причините да се омъжи изчезнаха от съзнанието ѝ. Предаде се на желанието да се наслаждава на огъня, разпален от него. Искаше да я притисне още по-силно към себе си, да сложи край на онази ужасна потребност, която извираше от дълбочината на нейната същност.

Когато замъгленото ѝ съзнание установи, че ръцете му са в деколтето ѝ и я гали с недопустима интимност, тя се върна към действителността. Отблъсна се от него, избяга от библиотеката и се прибра вкъщи. И бягайки, осъзна, че не може да се скрие от истината: нямаше да намери джентълмен, готов да се ожени за нея, докато Хелион е част от живота ѝ.

Как се случи така, че целувките му я омайваха до такава степен, че едва понасяше докосването на друг мъж? Явно трябваше да сложи край на странното им споразумение. Докато той бе наблизо, никога нямаше да избере друг. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Дълбока въздишка прекъсна мислите ѝ. Джейн вдигна поглед и видя Ана, която кръстосваше стаята от прозореца до библиотеката. Приятелката ѝ бе дошла преди половин час, но освен да търка килима

от толкова ходене напред-назад, не бе казала нищо. Изглеждаше вгълбена в собствените си мисли.

— Ана, бих желала да седнеш — каза Джейн с ироничен тон. — Завива ми се свят като те гледам.

Ана внезапно спря и се подпря на близкия стол.

— Съжалявам.

— Тревожи ли те нещо?

— Може и така да се каже. Аз... лорд Бидуел.

Джейн се стресна. Вгълбена в собствените си проблеми с Хелион, напълно бе забравила за ексцентричния господин и опасността, която представляваше за репутацията ѝ.

— Небеса! Откри ли нещо?

Ана скръсти ръце в скута си.

— Абсолютно нищо.

— Но ако имаше намерение да ме шантажира, досега трябваше да го направи, нали? — настоя Джейн нетърпеливо, не искаше допълнителни проблеми, вече си имаше достатъчно.

— Кой знае как действа подлия му мозък? — отговори мрачно приятелката ѝ. — Може да изчаква, докато решиш, че си в безопасност, или пък търси нещо компрометиращо, с което да те измъчва, преди да свърши с теб.

— Никак не ме успокояваш.

— Не се бой, аз ще се оправя с него.

Имаше нещо в тона на Ана, което обезпокои Джейн. Момичето имаше приятен характер, бе винаги весела и готова да оцени добрата шега. Сегашното ѝ настроение не бе присъщо за нея. Джейн не искаше приятелката ѝ да попадне в неприятна ситуация по нейна вина.

— Ана.

— Да?

— Не искам да поемаш никакъв риск, за да ме защитиш. Никога няма да си го простя, ако те наранят.

Интересна работа, Ана изглеждаше по-скоро обидена от думите ѝ.

— Не съм дете, Джейн. Способна съм сама да реша какви рискове да поема и да отговарям за действията си.

— Разбира се — Джейн бе още по-сериозна. — Извини ме.

Настъпи мълчание. После от устните на Ана излезе дълбока въздишка.

— Не, аз трябва да се извиня. Днес съм в лошо настроение. Само...

— Какво?

— Само дето този мъж...

Джейн погледна объркано приятелката си. Несъмнено днес бе много различна.

— Лорд Бидуел?

— Да.

— Какво е направил?

Изведнъж бледата кожа на Ана се оцвети в червено.

— Нищо.

Много бавно Джейн се изправи и се насочи към нея. Нещо ставаше между Ана и лорд Бидуел. Нещо интригуващо.

— Ана?

Девојката вдигна глава и срещна прозорливите очи на Джейн.

— Дразни ме неговата надменност — призна накрая. Очите ѝ показваха нещо, което нямаше нищо общо с гнева. — Би ми доставило удоволствие да му се подигравам.

— Сигурна ли си, че това е единственото, което искаш? — попита я внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

Джейн замълча за момент, неспособна да реши дали да се меси в проблемите на Ана или не. Само Бог знаеше, че в последно време животът ѝ бе истинско бедствие, така че не бе най-подходящата да дава съвети. Накрая тъжното изражение на приятелката ѝ я принуди да говори, поне можеше да ѝ предложи утеха.

— Привлича те, нали? — попита внимателно.

Ана не можеше да се преструва повече. Бузите ѝ пламнаха при директния въпрос.

— Аз... Господи, да. Не знам как се случи. Той бе врагът и изведнъж... се намирах в обятията му и мислех, че ще припадна. Беше уничително.

Джейн леко се усмихна като чу тази объркана изповед. Преди месец щеше да се подиграва на абсурдната идея, че една разумна жена може да си изгуби ума по нещо толкова нелогично като желанието. Без

съмнение, само глупавите и слабохарактерни момичета вярваха на тези глупости. Но сега сърцето ѝ много добре разбираше какво чувства приятелката ѝ.

— Не бъди толкова строга към себе си — промърмори тя.

Сладкото закръглено лице помръкна.

— Не, не съм. Само глупачка би се захласнала по някой донжуан. Една разумна жена би трябвало да се държи на положение, без значение колко вълнуваща е целувката на мъжа.

— Открих, че и най-разумната между жените не е имунизирана срещу чара на един съблазнител.

Ана отвори широко очи, доловила огорчението в думите на Джейн.

— О, скъпа, и ти ли?

Джейн сви рамене.

— Предполагам, че беше неизбежно. Така или иначе, няма да мисля повече за това. Имам по-важни неща за вършене.

— Как върви търсенето? — попита Ана, нетърпелива да смени неудобната тема.

Джейн се замисли за многобройните господа, с които се запозна, откакто Хелион я превърна в обществена знаменитост. Откри, че този факт я натъжава толкова, колкото и увлечението ѝ по известен донжуан.

— Много бавно.

Ана изглеждаше наистина изненадана.

— Но нали те преследва цяла тълпа джентълмени.

— Да, знам.

— Джейн, какво става? — наведе се към нея.

— Май съм станала много взискателна, но...

— Но какво?

Забави се малко, за да обмисли отговора си. Трябваше да признае, че Хелион бе унищожил желанието ѝ за познанство с евентуални кандидати. Но защо? Не бе резултат само на безспорната страст, която събуждаше у нея, както не бе и заради външния му вид. Не. По-скоро се дължеше на начина, по който ѝ говореше, като на равен, а не като на глупаво момиченце. Също и на това, че одобряваше навика на Джейн да нарушава стриктните норми, ограничаващи ролята на жените до сляпо подчинение.

— Предполагам, че ми се иска да открия съпруг с поне минимално количество ум в главата си и който не смята, че щом нося пола, действам като идиот.

Изречението на Ана изразяваше носталгия.

— Да, разбирам те.

Джейн почувства да я полазват тръпки и обви ръце около тялото си.

— Би трябвало да съществува джентълмен с такива качества. Трябва само да имам търпение.

Ана се изправи на крака и докосна нежно ръката на приятелката си.

— Ще го откриеш, Джейн — увери я тя лека усмивка. — А сега трябва да тръгвам. Обещах на леля ми, че ще я придружа на една поетична сбирка. Май съм била в момент на лудост, когато съм приела.

Джейн се засмя. Бе решена да се отърве от усещането, че проектът ѝ е обречен на провал.

— Може би няма да е толкова ужасно.

Ана сложи ръкавиците си с гримаса.

— Поемата е озаглавена „Ода за принца, нашия славен лидер в битката“.

Джейн не можа да сдържи явното потръпване.

— Пфу!

— Точно така! — Ана въздъхна театрално. — Ще се видим довечера.

Хелион нетърпеливо крачеше от единия до другия край на салона. Изръмжа и измери с убийствен поглед един джентълмен, който имаше нещастieto да се изпречи на пътя му. Бедният човечец се спъна в минаващ слуга, а подносът с чашите шампанско се стовари върху група нищо неподозиращи матрони.

Хелион дори не му обърна внимание. Погледът му, мрачен и зноен, продължаваше да търси из множеството познатата слаба фигура. Къде беше, по дяволите?

Вече трети ден Хелион присъстваше на всяко скучно мероприятие, надявайки се да открие Джейн. Дори няколко пъти отиде до градската ѝ къща, само за да бъде информиран, че госпожица Мидълтън има среща със своите бизнес партньори. В началото се

почувства неспокоен, притесняваше се, че горещите му целувки са я уплашили. Все пак тя бе невинна, не бе свикнала със зашеметяващата сила на страстта. Но когато разбра, че съзнателно продължава да го избягва, притеснението му се превърна в необузdana ярост.

Може целувките му да са били горещи, но и тя не остана безучастна. Даже, за един кратък миг му отговори със същата страст. Дори и в момента можеше да усети сатенените устни и крехкото тяло, прилепено към неговото.

Хелион за пореден път огледа балната зала на Марлоу. Враждебното му изражение отблъскваше всички, който искаха да го доближат, дори и най-нахалните. В другия ъгъл на салона видя познати тъмни къдрици в комбинация с ужасна бална рокля. Най-накрая! Това едновременно го успокои и постави нащрек — като хищник, подушил жертвата си.

В момента тя бе сама и въпреки това, той не се поддаде на импулса си да я доближи. След последната им конфронтация си бе научил урока. Затова за момента се задоволи само да я огледа. Строгото ѝ изражение и начинът, по който държеше ветрилото, му показаха, че не е толкова спокойна както обичайно. Усети напрежение в слабата фигура и видя недоверие в погледа. Трябваше да се приближи много внимателно. Една грешна дума и тя щеше да се изпари в нощта. Не бе лесна задача, когато единственото, което желаше, бе да я вземе в прегръдките си и да се увери, че никога няма да избяга от него.

Старателно промени изражението на лицето си, пое дълбоко дъх и бавно се приближи. За щастие, Джейн изглеждаше заинтересована от танцуващите и не го забеляза до момента, в който застана пред нея.

— Джейн — промърмори той, загледан в меките устни, които нарушаваха сънищата му от доста време. — Май ме избягвате, скъпа.

Тя премигна изненадано при внезапната му поява. После изражението ѝ се вкамени и повдигна брадичка по начин, който не предвещаваше нищо добро.

— Господин Колфилд.

— Мисля, че се разбрахме да ми казвате Хелион.

— Не — каза твърдо. — Вие решихте, че така ще ви наричам, а после очаквахте да го приема.

Той присви очи. Дотук с намерението да внимава. Тя бе решила да го провокира.

— Много добре, Джейн — хвана я здраво под ръка и я поведе към един тъмен ъгъл. — Явно желаете да се караме. Хайде. Да приключваме с това.

— Грешите, господине, нямам какво да ви кажа.

Хелион свъси подозрително вежди. Никога не я бе виждал така решена да скрие емоциите си. Студенината ѝ бе много по-смуцаваща от всяка обида.

— Не е практично, имайки предвид, че сме по средата на едно романтично ухажване — отговори той.

Тя въздъхна дълбоко.

— Вече не.

— И какво означава това?

Джейн не издържа на суровия му поглед и отклони очите си към стената.

— Утре ще получите петте хиляди либри, както се разбрахме.

Като чу това, Хелион се вкамени. Пет хиляди либри на негово разположение! Изглеждаше нереално. Без повече кредитори, които да го преследват всеки път, когато си беше вкъщи. Вече нямаше да се страхува, че обществото ще научи за срамното му положение. Нямаше да преглъща гордостта си и да разчита на милостта на чичо си. Единственото, което трябваше да направи, бе да се отдалечи от тази жена завинаги.

Трябваше да танцува от щастие. Вместо това се бореше срещу задушавания прилив на гняв в гърдите му. Нима госпожица Мидълтън смяташе, че толкова лесно ще се отърве от него? Че може да го освободи като обикновен слуга, заинтересован само от парите ѝ? Приблужи се до нея и я прониза с поглед.

— Така ли?

— Да — тя преглътна с усилие, опитвайки се да запази и малкото ѝ останало спокойствие. — Вече постигнахме целта си — имам достатъчно кандидати, между които да избирам. Не е нужно да продължаваме фарса си.

Хелион издаде презрителен звук при това нелепо обяснение.

— Това няма нищо общо с глупавите ви претенденти. И двамата знаем, че нито един от тях не е достоен да стане ваш съпруг, макар че

сте инат да го признаете. Искате да приключим сделката, понеже ви целунах и вие ми отговорихте.

Оцветяването по бузите на Джейн показа, че младият мъж има право.

— Не е вярно. Както вече ви казах, не е нужно...

— Сбърках за вас, госпожице Мидълтън — каза той.

— Какво?

— Мислех, че сте смела жена. Една от малкото, която е готова да посрещне всяка трудност с високо вдигната глава — устните му образуваха тънка линия — сега откривам, че в действителност сте страхливка.

Изумрудените ѝ очи изпращаха огън, но тя успя да обуздае темперамента си. Много по-добре от него.

— Имате право на собствено мнение, разбира се.

— Кажете ми, скъпа — промърмори. — От какво се страхувате? От това, че ще ви съблазня или че сте неспособна да ме спрете?

— Нищо подобно — отрече тя през зъби.

— Не умеете да лъжете. Изпитвате ужас от случилото се между нас.

— Вашата арогантност не престава да ме учудва, господин Колфилд.

Без да обръща внимание на тълпата в балната зала, Хелион протегна ръка да погали шията ѝ. Като опитен съблазнител вече бе открил най-чувствителното ѝ място.

— Не смятате ли, че разбирам кога една жена желае целувките ми?

— Единственото ми желание е да си намеря подходящ съпруг.

Усмихна се, като я усети да настръхва при бавната чувствена милувка. Да, това е мястото.

— Лъжкиня.

Тя се облегна на стената и прехапа долната си устна.

— Това е абсурдно. Ще имате парите, които ви обещах. Нашето споразумение свърши.

Хелион притвори очи. А, не. Не е свършило. Нима смяташе, че той наистина ще ѝ позволи да се отдаде на някой негодник, интересуващ се само от богатството ѝ? Че ще наблюдава от далеч как някакъв самовлюбен глупак с непохватни ръце потъпква пламенната ѝ

невинност? Да бъде свидетел на това как независимостта ѝ угасва под грубостта на един съпруг, който очаква само послушание? Ще се остави да го обесят, преди да допусне такова престъпление! Тя се нуждаеше от съпруг, който наистина да цени уникалните ѝ качества. Някой, който да я уважава и обожават. Мъж, който да задоволява пламенната ѝ страст. Някой... като него.

Мисълта го разтърси като мълния и го остави зашеметен.

Той? Женен? За тази намусена жена, която го третира като лакей? Самата идея би трябвало да го накара да избяга през най-близката врата и да се заключи в стаята си, докато му мине пристъпа на лудост. Не искаше да се жени! Не желаше да се свърже за цял живот с една съпруга, която ще иска близост, каквато той не бе способен да даде. И още по-малко с някакво си момиченце, което дори не бе влюбено в него.

Тогава защо, по дяволите, се усмихваше?

ГЛАВА 8

Скъпо дневниче,

Мъже! Има ли по-неразбираеми същества? Имат цялата власт и свобода на света. Получават добро образование и заемат постове, от които могат да променят хода на историята. Могат да станат артисти, поети, изследователи. Не са ограничени от безброй досадни условности. И въпреки всички славни възможности, те избират задкулиските игри в парламента, прекарват безцелно времето си в игрални салони и публични домове, уважават повече негодника пред интелектуалеца.

Но най-смущаващо, разбира се, е поведението им към жените. Как е възможно един мъж в определен момент да е очарователен съблазнител, а в следващия — да се превърне в арогантен негодник? Как може днес да се държи като разумно човешко същество, а утре — като душевноболен?

Как може да се преструва, че ти е приятел, а после внезапно да се превърне във враг?

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
22 май 1814

Предатели. Изменници. Отвратителни, проклети... мъже.

Изправена между сенките, които с нетърпение очакваше да напусне в началото на сезона, Джейн наблюдаваше танцуващите

двойки с цинизъм. Как толкова бързо бе изпаднала в немилост? Преди по-малко от седмица бе приключила споразумението си с Хелион. Само пет кратки дни от онази вечер, в която той я изостави по средата на бала. Обществото можеше и да е непостоянно, но това бе нелепо.

Къде отидоха всички онези настоятелни обожатели, които я уверяваха във вечна любов? Които се кълнях, че биха умрели, ако не получат поне един валс? Които ѝ обещаваха целия свят само срещу една усмивка? Всички сякаш бяха забравили името ѝ. Не търсеха вниманието ѝ. Отново се бе превърнала в невзрачната и обикновена госпожица Джейн Мидълтън. Девојката, забравена в ъглите, заразната за обществото.

Ядосано отвори ветрилото от слонова кост.

— Всички да вървят по дяволите — процеди през зъби.

— А, Джейн, колко хубаво! Май имаш същия късмет като мен: придружиха те вежливо до този тъмен ъгъл — каза Ана, опитвайки се да повдигне дълбоко изрязаното си деколте. Тя се срамуваше от щедрия си бюст, без значение колко пъти Джейн бе изказвала женската си завист. — Лейди Валанс те увери, че това е идеалното място да наблюдаваш тържеството, понеже е далеч от задушавашото множество, нали?

Джейн смръщи вежди с огорчение, не искаше да си спомня колко умело я заточиха тук.

— Предупреждавам те, че съм в лошо настроение, Ана.

Една иронична усмивка цъфна на лицето на приятелката ѝ.

— Така си и мислех, съдейки по червения цвят на бузите ти.

— Червен ли?

— Розов? Тъмночервен? — Наклони главата си на една страна.

— Ядосано розов?

— Ядосано розов? — Джейн облещи очи. — Това изобщо не е цвят.

— Разбира се, че е. Нашият уважаван принц го потвърди.

— Колко смешно! — Джейн продължи да наблюдава усмихнатите двойки наоколо. — Не се изненадвам, че Лондон ми се вижда толкова скучен — пълен е с шутове с празни глави.

Замълчаха. После Ана се приближи, за да не я чуят околните.

— Ще ми кажеш ли някога какво се случи между теб и Хелион?

Ветрилото от слонова кост се счупи на две. С въздишка на досада Джейн хвърли остатъците в саксията на една ужасна палма. Проклятие! Какво ѝ ставаше? Не, че Хелион ѝ липсваше. Нито, че копнееше за гласа му или за хитрото пламъче в тъмните му очи. Бе твърде практична за подобни глупости. Само бе разочарована от лекомислието на мъжете. Тъгата в сърцето ѝ нямаше нищо общо с Хелион. Изобщо нищо.

— Нищо не се е случило — отговори твърдо. — Просто сметнах, че е настъпил подходящия момент и сложих край на фарса ни.

Ана погледна невярващо приятелката си.

— Казваш, че отношенията ти с Хелион са били чисто професионални.

— Така беше.

— Тогава...

Въздишка на крайно раздражение излезе от устните на Джейн. Понякога ѝ се искаше да раздруса приятелката си.

— Какво, по дяволите, се опитваш да кажеш?

— Познавам те, Джейн. Ти никога, ама никога не проваляш сделка.

Не успя да се удържи и се разсмя. Наистина! Ако ръководеше бизнес делата си по същия начин, сега щеше да проси по улиците.

— Предполагам, че сбърках в много отношения. Не знаех, че мъжете са такива негодници. Не мога да си обясня защо една разумна жена ще иска да се свърже с толкова бедни духом и непредвидими същества.

— Несъмнено, защото сме глупачки.

— Така е.

Изведнъж Ана отвори широко очи и възкликна:

— О, не!

— Какво има?

— Ето ти едно дуо глупачки.

Джейн усети сърцето ѝ да се свива при вида на госпожица Феърфакс и неразделната ѝ приятелка госпожица Тюли, които се приближаваха решително към тъмния ъгъл. Дори и от разстояние можеше да забележи злобата им.

— Явно искат да се подиграват на завръщането ми към „увехналите цветя“ в тъмния ъгъл. Умираха си от завист, когато

Хелион ме ухажваше.

Събеседничката ѝ измърмори някакво проклятие, по-подобаващо на прост моряк, отколкото на фина дама, и добави:

— Някой ден ще им дам да се разберат на тези двете.

Джейн се усмихна, представяйки си госпожиците с разкървани носове и насинени очи. Даже сви ръце в юмруци. Да, някой ден...

— Де да беше възможно! — въздъхна.

Приятелката ѝ направи крачка към нея и положи ръка на рамото ѝ.

— Дори и да не мога да им разбия носовете, поне мога да им отвлека вниманието, докато избягаш.

— Не е необходимо, не ме е страх от тях.

— Знам — отговори весело. — Но предвид лошото ти настроение, не мисля, че една среща с тези двете е разумна идея. Ще ми бъде много неприятно да те видя осъдена за убийство, макар и да го заслужават.

Джейн отвори уста да спори, но разбра, че Ана има право. В душата ѝ бушуваха разочарование, гняв и някакво странно чувство на загуба. Идеалната комбинация за започване на скандал. Май не бе най-добрият начин за привличане на потенциални кандидати.

— Най-добре да те послушам — съгласи се тъжно тя, докато хвърляше последен заплашителен поглед към дуото. — Ще бъда в градината.

— Ще се видим там, след като изчистя ъгъла от нежелани особи.

Джейн кимна с глава в знак на съгласие и се отправи към най-близката врата. Поне не се притесняваше, че ще я забавят приказливи „приятелки“ или нетърпеливи за танц господа. Сега можеше да се придвижва в навалицата, без да я забелязват. Можеше да се съблече гола и да свири на виолончело, без някой да си даде сметка. Сега, когато Хелион бе загубил интерес към нея.

Мъката заплашваше да превземе сърцето ѝ, но благодарение на дългогодишната практика, Джейн решително я отхвърли: такова излишно чувство бе непродуктивно за нейните планове. Освен това, предпочиташе да умре, отколкото да позволи на лицемерното общество да разбере, че може да я нарани. С тази смела мисъл девойката отвори вратата и пристъпи сред спокойната тишина на градината.

Вдишваше дълбоко, докато се разхождаше из тесните алеи. Наоколо имаше тъжни розови храсти и малки фонтанчета, които сякаш нямаха сили да изтласкват водата нагоре. Нищо общо с градините ѝ в Съри, гордостта на майка ѝ, пълни с уханни цветя, живописни пътечки и гръцки статуи, ограждащи огромната лятна къща. Имаше и една беседка, светилище на майка ѝ, когато Джейн бе още дете. Не бе построена, за да впечатлява посетителите, или пък, за да прикрие факта, че баща ѝ е търговец. Просто майка ѝ обожаваше красотата и се грижеше да създава такава обстановка за семейството.

Младата жена въздъхна. Това беше, което наистина ѝ липсваше — безграничната любов, с която я обгръщаха родителите ѝ, и която се простираше и върху дома и градината.

Без определена цел, Джейн навлезе в изкуствена малка пещера, където можеше да намери спокойствие и тишина. Нощ като тази бе необичайна за Лондон. За първи път небето бе ясно, без тъмните облаци, предвещаващи дъжд. Даже и мъглата бе изчезнала. Джейн пое дълбоко дъх и се загледа в звездите.

— „Дните са нощи за мен, ако не те видя, а нощите са дни, когато идваш в сънищата ми“.

Дълбокият глас накара Джейн да подскочи от изненада. Погледна назад и видя Хелион да идва по пътеката. С вид на ангел, с черен костюм, с коса, блестяща на лунната светлина. Джейн се напрегна при вида му. Дори се опита да избяга, но той усети паниката ѝ и със скоростта на сокол я взе в обятията си.

— Не, не бягайте, Джейн — нареди ѝ с нисък напрегнат глас. — Трябва да говоря с вас.

Тъй като бе здраво прилепена между ръцете му, успя само да стисне зъби. Инстинктът ѝ я подтикваше да се предаде, да вдиша дълбоко аромата му, да се притисне още по-силно към тялото му. Не го послуша, а се опита да се успокои, да игнорира сладката възбуда, която я обземаше.

— Не знаех, че сте тук — нервно промълви.

Тъмните му очи обходиха лицето ѝ и се спряха на съблазнителните малки устни.

— Дойдох преди малко и ви видях да излизате в градината. Какво друго бих могъл да направя, освен да ви последвам?

Джейн се почувства засрамена. Точно той ли трябваше да я види как се измъква като страхливка?

— О, добре.

— Какво се е случило? Нещо ви тревожи, скъпа моя.

— Аз... — сърцето ѝ прескочи един удар, когато ръцете му се спуснаха по гърба ѝ. — Разбира се, че не.

Той се усмихна на объркването ѝ. Ръцете му дръзко продължаваха да я гаят, отрицвайки неподозирани усещания в тялото ѝ.

— Джейн, наистина не можете да лъжете — промърмори.

Тя сподави една въздишка, когато дланите му обхванаха извивката на бедрата ѝ и я привлече към коравото си тяло.

— Хелион...

Протестът ѝ го накара само още повече да затегне прегръдката. Усети дъха му, топъл и сладък, да предизвиква устните ѝ.

— Боже, колко ми липсваше през последната седмица! — призна той, освобождавайки се от формалностите.

Замаяна, Джейн забелязваше само допира на мускулестите му крака през фината коприна на роклята и близостта на устата му.

— На... истина ли?

— Беше непоносимо — Хелион я притисна към напълно възбуденото си тяло. — Не си давах сметка колко ми е приятна компанията ти, докато не се отърва от мен. Много жестоко от твоя страна, скъпа моя.

Джейн преглътна със затруднение. Не ѝ достигаше въздух.

— Това е смешно. Не мисля, че си се сещал за мен дори и за момент.

— Трябва да призная, скъпа моя, че макар и да обичаш да контролираш положението, не можеш да знаеш какви са чувствата ми.

Джейн се опита да се задържи за ръцете му. Сладките му думи я омайваха толкова, колкото и милувките му. В действителност, дори още повече, ако бе възможно. Искаше ѝ се да вярва, че му е липсвала, че е открил, че тя е нещо повече от обикновена грозновата девойка. Че е страдал също като нея през последната седмица. Искаше да повярва, че интересът му е истински. За нещастие, баща ѝ я бе обучил добре: никога не приемай подаръци без първо да попиташ за цената. И винаги имаше такава.

— Какво искаш от мен? — промълви.

Хелион шепнеше, докато полагаше влажни целувки на шията ѝ, а после и върху треперещите устни:

— Искам да те докосвам... да те целувам... Искам да те чуя... да казваш, че и аз ти липсвах.

— Хелион, не — опита се да отстъпи назад. Непоносимата сладост на думите му заплашваше да удави сърцето ѝ. — Не мога да мисля, когато ме целуваш.

След като му отказваше устните си, той насочи вниманието си към чувствителната извивка на шията ѝ. С голямо внимание продължи да изследва все по-надолу, като в същото време потриваше набъбналата си мъжественост в нейната мекота.

— Какво има да му мислиш?

Джейн изстена от удоволствие. Усети някаква божествена топлина да се разлива по тялото ѝ с изненадваща бързина.

— Нашата сделка приключи.

— Добре — с палеца си докосна мястото, където пулсът ѝ биеше бясно. — Сега ще знаеш, че те целувам, защото го искам, а не заради споразумението.

Тя се вкопчи в него с още по-голяма сила. Защо изведнъж ѝ се подкосиха краката? Защо потръпваше всеки път, когато тези подлудяващи устни откриеха ново място за вниманието си?

— Това не е правилно — опита се да убеди повече себе си, отколкото Хелион.

Дрезгавият му смях предизвика тръпки по гърба ѝ.

— Правилно? Как може една целувка да не е правилна? И те уверявам, че имам намерение да стигна много по-далеч. Искаш ли да ти кажа как ще целувам сладките ти гърди? Как пръстите ми ще изследват бедрата ти и ще те карат да стенеш от удоволствие?

— Не, Хелион. Тук съм, за да си намеря съпруг, а не...

— Шшт — заповяда той. После, сякаш думите ѝ бяха освободили досега контролираното му желание, вдигна глава и се нахвърли върху устните ѝ с невъздържана страст.

— Но, господине! За какво може да се интересува джентълмен като вас от един обикновен търговец?

Бидълс отговори с очарователна усмивка. По лицето му не се забелязваха часовете, прекарани в библиотеката на лейди Валанс в очакване да се появи възпълния господин, с почти оплешивяла глава и огромен крив нос. Нито, че бе открил слабостта на въпросния господин към коняка и че рано или късно ще отиде в библиотеката като пчела в търсене на нектар. Нито, че бе готов да използва този наивник като пешка в играта си на шах. Сипа по една щедра доза от коняка на лейди Валанс и за двамата и прекоси стаята, за да предложи чаша на своя събеседник.

— Аз? — усети неприятна тръпка, когато силната напитка изгори вътрешностите му. — Изобщо не ме интересува. Просто миналата седмица някои господа споменаха името му. Харесва им да се информират за хората, които могат да се окажат полезни в даден момент.

На Нютън му трябваше известно време, за да асимилира намека. Не бе от най-умните. В действителност, обикновено се държеше като глупак. И по тази причина бе точно човекът за Бидълс. Не само защото също бе търговец, а и защото бе от типа хора, борещи се с всякакви средства да се причислят към доброто общество. Би направил всичко, за да спечели благоразположението на такава светска личност като лорд Бидуел.

— Ясно. Искате да кажете, че вие ще им продадете информацията?

Бидълс потръпна при такава липса на финес, но усмивката се запази на лицето му. Остави чашата си и извади бродирана кърпичка от ръкава.

— Информацията е като всяка друга стока. За нещастие, стойността ѝ зависи от това, какво е готова да заплати ответната страна за нея.

— А, разбира се. Да, да, ясно — събеседникът му нервно облиза устни. — Какво искате да знаете за господин Емерсън?

Проблемът на Бидълс бе, че не знае какво търси. Единственото, което имаше, бе фактура на някаква компания „Емерсън и синове“, намерена на бюрото на Джейн.

— Разбрах, че е в текстилната индустрия — каза накрая. — Доходен бизнес.

Нютън сбърчи чело.

— Предполагам. Има скромна фирма в Чийпсайд и много синове.

— Само скромна?

— Ами... не е някой Мидас, ако това имате предвид.

Бидълс разсеяно поднесе кърпичката към носа си.

— Да е имал някакви затруднения?

Нютън изглежда се засегна от въпроса.

— Искате да кажете със закона ли, сър?

— Или пък финансови.

Мъжът помълча, като че ли се колебаеше между лоялността към колега и желанието да угоди на високопоставен член на обществото.

— Носеше се слух преди години, че е продал некачествен материал за военни униформи — призна накрая. — Но си беше само слух, разбира се, дело на нечестен конкурент.

Бидълс сви устни. Така, така. Изглежда, че подозренията му са основателни.

— Не смятате, че се занимава с тъмни сделки, така ли?

— Не — Нютън го погледна сурово. — Както той, така и Джордж Мидълтън винаги са били честни. Както ви казах, беше само слух.

— Мидълтън — Бидълс изпита неочаквано задоволство. — Ето ни един наистина успял човек. Дъщеря му се намира в Лондон за сезона, разбрах.

— Добро момиче. Майка ѝ бе дъщеря на дук, знаете ли?

— Невероятно! — Бидълс се опитваше да изглежда изненадан, но и да върне разговора към същината му. — Емерсън и Мидълтън бяха съдружници, нали?

Нютън повдигна рамене.

— По-скоро конкуренти, макар че винаги са били големи приятели.

— Разбирам.

Възрастният мъж премигна, явно изпитваше неудобство да клюкарства за хора, които смяташе за свои приятели.

— Това ли е всичко?

— О, да — отговори Бидълс с най-чаровната си усмивка. — Благодаря за информацията. Няма да забравя помощта ви.

Пълното лице светна от облекчение.

— Да, да, на мен винаги може да се разчита. Лека нощ, милорд.

Направи смешен поклон, остави чашата си и побърза да излезе. Бидълс го изпрати с мълчание. Имаше доста неща да анализира, после щеше да реши как да действа. Засега искаше само да напусне бала по най-бързия начин и да си намери по-приятно занимание.

Точно в този момент чу слаб шум от другата страна на отворената врата. Тихомълком прекоси стаята и се долепи до стената. После бавно се приближи към отвора, сграбчи натрапника и го дръпна навътре. Чу се сподавен писък.

Ана Халифакс се изчерви от срам, докато той се хилеше насреща ѝ.

— Добре, добре, да видим какво имаме тук?

— Господине! Почти умрях от страх!

Бидълс я погледна развеселен.

— Знаете ли, скъпа моя, тъкмо си търсех някоя услужлива дама да ме отърве от скуката. — С рязко движение затвори вратата и я хвана през кръста. Идеята да търси други забавления се изпари. Какво позабавно от това да провокира едно същество, което не само разпалваше страстите му, но и интригуваше ума му? — Кажете ми, моя сладка Ана, последвахте ме с намерението да подслушате разговора ми, нали?

— Аз... — Нервна и засрамена, девойката притисна ръце към гърдите си. — Не, разбира се.

Той се усмихна при вида на големите ѝ уплашени очи.

— Добре. Значи сте тук с една определена цел.

Момичето навлажни устни по начин, който му се стори много съблазнителен.

— За каква цел говорите?

Бидълс измърка като котка, докато притискаше апетитното ѝ тяло.

— Очевидно ме последвахте с намерението да си откраднете няколко целувки. Отлична идея. — Задържа дъха си, като видя пламъка на желание в сините очи. — О, да, много ми харесва.

ГЛАВА 9

Скъпо дневниче,
Трябва да поправа предишното си твърдение: не мъжете са най-странните същества, а жените.

Няма значение колко разумна и независима е една жена, накрая винаги става жертва на глупавите си емоции. Ако някой очарователен господин ѝ обърне малко внимание, тя започва да трепери от щастие. А ако въпросният мъж е специалист в изкуството на съблазняването, трябва само да я вземе в обятията си, за да загуби тя и малкото ѝ останал разум.

О, да. Без съмнение жената е най-странното и неразумно същество на земята.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
23 май 1814

Хелион не направи нищо, за да скрие изгарящото желание, което изпитваше от доста време насам. Нямаше да успее, дори и да искаше. По дяволите, не бе светец! Нощ след нощ се бе измъчвал от спомена за сладките устни на Джейн, за топлото и меко като коприна тяло. Помнеше до най-малката подробност как извивките ѝ точно прилягаха на тялото му. И, разбира се, онези чувствени звуци, които издаваше, когато целуваше шията ѝ.

Но най-вече се разтапяше от удоволствие при спомена за срамежливите ѝ ласки в отговор на неговите. Бе свикнал с жени — експерти в изкуството на съблазняването, опитни куртизанки с

ексцентрични вкусове, изобретателни вдовици — майсторки в прогонването на скуката. Кой можеше да предположи, че непохватните и несигурни милувки на една девственица ще го държат буден по нощите, изгарящ от желание?

Вдъхна дълбоко от сладкия аромат на пролет и притисна настоятелно бедрата ѝ към възбуденото си тяло. Благодарни на Бога, че вече бе решил да се ожени за нея. В противен случай трябваше да го затворят в лудница.

— Джейн... мое прелестно дяволче — промърмори с дрезгав глас. — Да намерим някое по-закътано място.

Девойката потрепери, докато той извиваше тялото си срещу нейното.

— Какво?

Чувствената атака продължи с нежни целувки по шията ѝ.

— Не можем да останем в градината. На мен не ми пука кой ще ни види, но мисля, че ти няма да останеш равнодушна — езикът му оставяше влажна диря върху пламналата ѝ кожа. — Освен това си представям по-приятни места за задоволяване на нашите желания.

Внезапно я усети да се стяга в ръцете му. Всъщност, не очакваше, че ще се остави да я завлече в леглото си. Тя наистина вярваше, че привързаността и страстта вървят заедно, не би се задоволила с по-малко. И въпреки че мозъкът приемаше отказа, тялото му се бунтуваше при мисълта, че го очаква поредната нощ на горещи и незадоволени сънища.

Джейн се опита да се отдръпне, за да го погледне предпазливо.

— Моля те, Хелион, пусни ме — постави умоляващо ръце на гърдите му.

Той си напомни, че първо трябва да спечели доверието ѝ, преди да заслужи невинността ѝ, и я пусна с нежелание. Но от предпазливост остави ръцете си около нея. Не искаше да избяга от него и пак да се скрие зад стените на дома си.

— Но, малката ми, точно когато взе да става интересно — настоя. — Не мислиш ли?

Тя стисна ръце върху гърдите му. Очите ѝ бяха широко отворени и блестяха от желание.

— Не... не искам това.

— Знаеш ли? Мога да те накарам да си промениш мнението — с върховете на пръстите си проследи извивката на гърба ѝ и улови потрепването ѝ. — Случващото се между нас е много силно.

Джейн го наблюдаваше как се опитва да контролира изгарящото го желание.

— Знам, че можеш. Но няма да го направиш.

Той се усмихна пред инстинктивното доверие в неговото благородство. Странно. Не се мислеше за особено благороден.

— Не, няма да го направя. Не и докато не се уверя, че и ти го желаеш... — Хелион постави ръка на гърдите ѝ и усети бесния ритъм на сърцето — ... тук. — Отново започна да се възпламенява, но си заповяда да спре. По негово мнение да си джентълмен бе доста неприятно, дори стигаше до мъчение. — Без значение колко безсънни нощи ще прекарам. Не искам да съжаляваш, когато станеш моя.

— Аз... — бе очевидна борбата ѝ да се контролира. — Не! Това е лудост! Няма да позволя да ме съблазниш. Ще принадлежа само на съпруга си.

Хелион се трогна — нещо неочаквано, тъй като не се смяташе за лицемер. Напротив. Беше светски човек, познаваше отблизо съпружеската невярност. За Бога, дори се смяташе за задължително поддържането на дискретни авантюри, за да си в крак с модата. Хелион се зарадва, че Джейн ще бъде вярна на съпруга си. Усмихна ѝ се нежно.

— Знам, че честта е много важна за теб, Джейн. Едно от качествата, заради които ти се възхищавам. Повярвай ми, един мъж не предава лесно съдбата си в ръцете на жена, готова да се поддаде на първия чаровник.

След тези откровени думи се проточи напрегнато мълчание. После очите ѝ станаха огромни от изненада.

— Хелион?

— Да, любов моя?

Джейн смръщи вежди.

— Да не си пил?

Той се засмя.

— Все още не. Но мисля, че ще го направя, преди да свърши нощта. Открих, че незадоволеното желание е много по-неприятно,

отколкото си мислех. Не само ме държи в лошо настроение, но и прави нощите ми дълги и противни.

Различни чувства пробягаха по лицето на Джейн, осветено от лунната светлина: объркване, недоверие, смущение.

— Какво искаш от мен, Хелион? — успя да попита с едва доловим глас.

— Какво искам? — Нарочно направи пауза и бавно огледа слабата ѝ фигура. — Искам теб. Искам малкото ти прелестно тяло, искам бързата ти мисъл и проникателния ти ум. Странните ти навици и изненадващите способности. Искам те цялата.

Без предупреждение тя се отскубна от прегръдката му и го загледа втренчено, с неочаквана злоба.

— Шегуваш ли се с мен?

Хелион вдигна вежди.

— Ще ти бъда благодарен, ако ме вземеш на сериозно. Никой мъж не иска любимата му да го смята за смешник.

Джейн се отдалечи, сякаш се страхуваше да не я прегърне отново.

— Аз... моля те да не се подиграваш с мен, Хелион. Никак не е забавно.

Усмивката му изчезна, като си даде сметка, че е докоснал най-уязвимото ѝ място. Въпреки изключителната си интелигентност и независимият си дух, Джейн страдаше от липсата на увереност, че може да е привлекателна за мъжете. И положението не се бе подобрило след идването ѝ в Лондон.

— За умна жена разсъждаваш доста глупаво, зверчето ми — каза ѝ нежно. — Би трябвало да знаеш, че не се шегувам. Всъщност, се опитвам да те ухажвам според етикета. И изглежда, че не го правя много добре.

Джейн го погледна сериозно.

— Това е абсурдно.

Усмихнат, Хелион погали бузата ѝ. В дъното на душата си бе благодарен, че Джейн не осъзнаваше красотата си и не я използваше като средство за манипулиране на околните. От друга страна започваше да подозира, че съпротивата ѝ ще подложи търпението му на сериозна проверка.

— Трябва да ти кажа, че реакцията ти е жесток удар върху гордостта на един мъж, скъпа моя. Признавам си, нямам много опит в изкуството на ухажването, но наистина ли съм толкова ужасен?

— Абсурдно е да ме ухажваш. Вече ти казах — ще ти дам парите, както бях обещала.

Хелион не бе подготвен за необяснимата ярост, която го обзе.

— Не го прави.

Тя не разбираше причината за гнева му.

— Какво?

Хелион хвана здраво брадичката ѝ и каза сурово:

— Готов съм да понеса всякаква обида. Доста от тях ще бъдат заслужени. Но няма да ти позволя сама да се обиждаш.

— Но...

— Не — прекъсна я безмилостно. — Не знам защо си мислиш, че единственият ти чар са парите. Но позволи ми да ти кажа, че докато повечето мъже търсят външна красота и мимолетна страст, малка част от нас предпочитаме интелигентните жени с твърд характер. И сме достатъчно мъдри, за да различим истински значимото от изкуственото.

Джейн не можеше да се отърси от зашеметението си.

— Наистина искаш да ме ухажваш?

— Това е традиционния начин да се сдобия със съпруга, мисля.

— Съ... пруга?

— Искам да се ожена. Толкова ли е чудно?

— Небеса! Разбира се!

— Защо?

Джейн си пое дълбоко въздух.

— Добре. За начало — ти не искаш да се жениш. Чух думите от собствените ти уста. Каза, че нямаш намерение да се оковеш за някоя жена.

Хелион преглътна с усилие. Проклятие! Вече достатъчно му тежеше репутацията на донжуан, за да търпи и обвиненията ѝ за отвращението си към брака. Битката да я убеди в искреността си ставаше все по-жестока.

— Беше вярно, докато не се запознах с една коварна, но изключително желана жена — прошепна с изкусителен глас. Много внимателно пусна брадичката ѝ и я погали по лицето. — Сега идеята

не ми се струва непоносима. Дори вече е толкова привлекателна, че не мога да ѝ устоя.

Започна да си мисли, че се появява желание в очите ѝ, когато тя внезапно се отдръпна.

— Не! — възкликна решително.

— Какво?

— Не ти вярвам.

На устните му бавно изгря дяволита усмивка. Съществуваха само двамата под лунните лъчи и аромата на рози. Направи крачка към нея, целия настръхнал от желание.

— Добре, готов съм да те убедя в искреността си. Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие.

Предчувствайки намерението му, Джейн отстъпи още една крачка назад и почти падна върху близкия розов храст.

— Хелион, спри веднага.

Той се усмихна доволно. Достатъчно, трябваше да приключи с недоверието и паниката ѝ. Погледна я твърдо в очите. Нямахте да ѝ позволи да излезе от градината, без да повярва, че целта му е не друга, а да спечели сърцето ѝ.

— Ще бъдеш моя съпруга, не се съмнявай — заяви убедително. — Можеш да протестираш колкото искаш или да лъжеш самата себе си, че не съм единственият в цял Лондон, който може да бъде твой съпруг. И те предупреждавам: не се оставям лесно да ме разубедят. И няма да се съглася само на обикновено приятелство — прекалено силно те желая за това. С времето ще приемеш, че мога да те направя много по-щастлива от всеки друг.

Джейн пребледня при твърдата му декларация.

— Аз... трябва да се връщам в салона — измърмори накрая.

Хелион отвори уста. Искаше да настоява тя да приеме неизбежното си бъдеще като негова съпруга. Може и да е инат, но не би могла да се противопостави на неговата решителност. Но видя колко е развълнувана и задържа думите си. По-добре да ѝ даде време да свикне с мисълта, че ще е негова. Макар, че тялото му протестираше при тази идея, а пулсиращата му мъжественост не разбираше защо трябва да чака.

— Ще те придружа.

— Не, — отговори тя и продължи да върви по пътеката — не е необходимо.

— Много добре знам, че не е необходимо. Просто искам да го направя.

Джейн му отправи умоляващ поглед. Той промърмори някакво проклятие и съдържа желанието си. Скоро щеше да бъде негова. Със сърце, душа и тяло. Тогава ще се отдадат на страстта до пълно насищане.

— Много добре. Но не си мисли, че можеш да избягаш за дълго, любов моя. Съдбата ти бе подписана в мига, в който се приближи до мен с благословената си оферта. Моя си.

Тя ококори очи, но с присъщата си смелост възвърна самообладанието си и с леко несигурни стъпки се отдалечи по пътеката. Хелион усмихнато ѝ позволи да избяга. Както я бе предупредил, не можеше да се скрие от него. Вече не. Бе я избрал за своя съпруга. Бъдещето им бе решено, дори и Джейн още да не го приемаше.

Ана издаде тих стон, докато опитният Бидълс оставяше влажни целувки по шията ѝ. Напълно объркана, опита да се убеди, че не това е причината да го последва.

От момента, в който той изчезна по посока на библиотеката, тя знаеше, че е намислил нещо лошо. Всъщност той винаги бе забъркан в нещо подло. Но в този случай поведението му бе по-недостойно от обичайното. Подозренията ѝ се потвърдиха, когато го видя да влиза в библиотеката. Какво искаше лорд Бидуел от един обикновен търговец? Само да си поговорят? Или търсеше информация за господин Мидълтън? Ана знаеше, че трябва да се приближи, за да чува разговора, въпреки опасността да бъде разкрита.

Планът ѝ изглеждаше добър. Дори необходим... До момента, когато се намери между едни силни изискващи ръце и едни опитни устни покриха устата ѝ в целувка, която я хвърли зад борда на здравия разум.

И тогава, в същия момент, когато се извиваше от удоволствие, дойде идеята в главата ѝ: сигурността на приятелката ѝ не бе единствената причина за идването ѝ тук. Иначе защо не си тръгна след

края на срещата? Защо остана скрита в сенките, докато не стана прекалено късно?

Сега отчаяно се бореше срещу импулса да затвори очи и да му позволи да продължи с очарователното прелъстяване.

— Не, — промърмори — не.

С безкрайна нежност той целуна мястото, където започваха гърдите ѝ.

— Да.

— Лорд Бидуел...

— Бидълс — поправи я той, говорейки на чувствителната ѝ кожа. — Хорацио, ако предпочиташ.

Някакво странно напрежение започна да се заражда във вътрешността ѝ. Едно вълнуващо усещане, което ѝ пречеше да мисли, докато топлиите му устни изследваха извивката на гърдите ѝ.

— Предпочитам да ме пуснете — заповяда си да каже.

— Не, искаш да предпочиташ — подигра ѝ се тихо той, докато дъхът му наелектризираше кожата ѝ. — Но аз чувам ударите на сърцето ти и усещам топлината на страстта ти, от която порозовява копринената ти кожа. От мен не можеш да скриеш истината.

Не можеше да я скрие и от себе си. Задушаваше се от усещания, които не успяваше да контролира. Скоро щеше да загуби представа за всичко наоколо. Единствената ѝ надежда за отстъпление бе като страхливка. И колкото по-бързо, толкова по-добре. За нещастие, Бидълс нямаше да го позволи, ако разбереше, че е почти готова да се предаде. Имаше нужда от отвличане на вниманието.

— Какво правехте в библиотеката — успя да попита. — Чакайте господин Нютън, за да му измъкнете информация за Джейн?

Със смесени чувства на облекчение и съжаление, Ана усети как мъжът срещу нея се напруга. Отклоняването даваше резултат. Честта ѝ бе спасена.

По дяволите! Бидълс я пусна с нежна усмивка.

— Много хитро, скъпа ми Ана, но следващия път няма да искаш да ме спреш.

Тя въздъхна дълбоко. Проклятие, как ще ѝ хареса да си върне думите назад. Не бе някоя глупачка, за да се остави на първия обърнал ѝ внимание да я прелъсти. О, не. Тя бе мъдра и интелигентна, познаваше добре опасните игрички на такива негодници като него.

И двамата знаеха, че си играеше с огъня. И че само един момент на слабост щеше да ѝ докара нещастие.

Много по-развълнувана, отколкото си признаваше, Ана безмълвно се освободи от прегръдката му и заповяда на омекналите си крака да я върнат в балната зала.

ГЛАВА 10

Скъпо дневниче,

Предполагам, че всички госпожици, още повече практичните и грозните, мечтаят за момента, когато ще се изпълнят фантазиите им и ще получат предложение за женитба.

В сънищата си аз виждах един годеник с дребна фигура, приятен, възпитан, като баща ми. Падаше на колене и ми подаваше букет теменужки. Беше нервен, малко заекваше, докато ми предлагаше женитба, но очите му... ах, очите му блестяха от любов.

Никога не съм си представяла, че първото ми, и най-вероятно последно, предложение за брак ще прилича повече на заповед, отколкото на молба. И никога не съм си мислела, че въпросният господин ще бъде висок и дяволски красив донжуан, който би могъл да избере всяка друга жена. Нито пък, че блясъкът в очите му ще е породен не от любов, а от една тъмна страст, способна да изпепели душата ми.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
24 май 1814

— Да се ожени за теб? Хелион? — изфъфли Ана, като се задави с чая си, гледайки невярващо към Джейн.

— Да.

— Хелион иска да се ожени за теб?

Изправена до прозореца, Джейн се усмихна иронично. Не можеше да вини приятелката си, че смята новината за невероятна. В края на краищата, кой би повярвал, че най-желаният ерген на лондонското общество би предложил брак на такава ексцентрична и грозновата жена като нея? Ана не правеше изключение. Въпреки това, Джейн се почувства малко засегната. Не бе отблъскваща или глупава. Някои дори я смятаха за интелигентна, подредена и с добър характер. Даже всичките ѝ зъби бяха на мястото си. Какво повече може да желае един джентълмен?

Джейн се засмя. Много добре знаеше, че болшинството от мъжете искаха повече: красота, добро образование и, разбира се, впечатляващи извивки. За съжаление, нейните качества не можеха да се сравняват с тези на другите жени, освен... по зъбите.

— Изненадващо, нали?

— Направо... е невероятно. — Ана бавно остави чашата си с чай и поклати глава. — Наистина невероятно.

— Да.

— Хелион?

— Да, Хелион.

— Да се ожени за теб?

— Да се ожени за мен.

— Мили Боже!

— Мисля, че вече стана ясно — предложението му към една стара и неатрактивна жена е невероятно.

Изведнъж Ана забеляза, че приятелката ѝ се чувства обидена.

— О, не ме изненадва, че е предложил на теб. Искам да кажа, че всеки разумен мъж би избрал сто пъти теб пред някоя от кресливите сополанки, пълнеци балните зали. Че иска да се ожени — това ме изненадва — побърза да обясни. — Бих заложила рубинената диадема на леля ми, че той е заклет ерген.

Джейн се облегна на стената, припомняйки си срещата с Хелион в градината. Спомен, който я бе преследвал цяла нощ.

— Наистина е донжуан — скръсти ръце, — най-лошия в Англия.

— И те иска за съпруга.

Съпруга. Преди да успее да го предотврати, едно огромно чувство на задоволство се разля по тялото ѝ. Точно тези тръпки, настръхване и гъдел я караха да се пази от Хелион. Никоя нормална

жена не можеше да мисли с възбудени нерви и бясно препускащо сърце.

— Така казва той — промърмори.

— Казва? Какво искаш да кажеш? Мислиш, че предложението му е шега?

— Не знам какво да мисля, Ана.

— Добре, какво точно ти каза?

Джейн направи кратка пауза и после започна разказа си за вълнуващата среща в градината. Е, пропусна частта с целувките, но някои неща бяха прекалено лични за споделяне, дори и с най-добрата приятелка. Когато свърши, Ана избухна в смях.

— Е, добре, изглежда не се шегува. Напротив, бих казала, че е твърдо решен да се ожени за теб.

Думите на приятелката ѝ не донесоха успокоение на Джейн. По-лесно щеше да приеме предложението на Хелион за лоша шега, отколкото да размисли сериозно върху него.

— Но защо?

— Защото те обича и ще те направи щастлива, може би?

Джейн въздъхна отчаяно.

— Точно там е проблемът.

— Какво искаш да кажеш?

— Как една жена може да знае какво крие мъжкото сърце? Как да разбере дали интересът му е истински, или иска да я измами?

— Питаш грешната жена, Джейн. Единственото, което знам за мъжете, е, че са пратени на земята да ни объркват и измъчват.

— Да, вярно — тъжно се съгласи.

Замълчаха за малко, после Ана се приближи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Джейн, от какво се страхуваш?

— Не разбирам мотивите на Хелион. Може да има всяка жена. Защо иска да се ожени точно за мен?

— А има ли значение? — Ана стисна рамото ѝ. — Дойде в Лондон да си търсиш съпруг и успя да впечатлиш най-трудния за хващане кандидат. Защо търсиш проблеми, като се опитваш да разбереш мотивите?

— То е очевидно.

— Не те ли привлича?

Джейн се изсмя малко пресилено.

— Една жена трябва да е умряла, за да не я привлеча Хелион. Точно заради това.

— Какво искаш да кажеш?

— Само глупачка би пожелала един донжуан за съпруг — отговори, като се опитваше да овладее гласа си. — Дойдох в Лондон, за да намеря мъж, с когото да споделя живота си в Съри. Някой, който ще се занимава с имението, ще изпитва същия интерес към бизнеса. Но най-много искам да е някой, който ще ме обича достатъчно, за да създаде семейство с мен.

Ана се усмихна загадъчно.

— И защо си толкова сигурна, че Хелион не може да ти даде всичко това?

— Хелион? — За момент Джейн си помисли, че приятелката ѝ е пияна. Или е прекарала прекалено много време в компанията на лорд Бидуел. Без съмнение, нещо бе отнело интелигентността ѝ. — Той е градско чедо. Ще бъде нещастен в провинцията, където развлеченията ще му бъдат сведени до няколко досадни съседски събирания. Колко време, мислиш, че ще изкара, преди да умре от скука? Преди да се върне в града и да си намери по-интересни занимания?

— Джейн — Ана отново ѝ стисна рамото, — осъждаш го, без да му дадеш възможност да ти обясни, защо иска да се ожени за теб. Може би се е уморил да живее като донжуан. Може душата му да копнее за семейство. Не трябва ли поне да му дадеш възможност да опита?

Джейн си спомни колко се развълнува, когато Хелион ѝ разказа за родителите си. Било е ужасна загуба. И болката да бъде принуден да живее с чичо си го караше да се срамува. В онзи момент тя усети колко е самотен. Самота, която отекна в собственото ѝ сърце. Възможно ли бе да търси някого, с когото да сподели живота си? Щеше ли да се откаже от екзотичните любовници и игралните домове и да се превърне в съпруг и баща? Изглеждаше невероятно, все едно да очакваш пантера да стане домашно коте.

По гърба ѝ полазиха тръпки. Дойде в Лондон в търсене на съпруг — сигурен, спокоен и надежден. Глупаво ли бе да се върне у дома с един донжуан — елегантен, неспокоен и божествено красив? Да, би било много глупаво. Но и изкушаващо.

Като забеляза, че приятелката ѝ я гледа все по-обезпокоена, Джейн каза:

— Не е толкова просто, Ана.

— Нищо не е просто — погледна я с тъжна усмивка. — Само предлагам да му дадеш възможността да те ухажда. Какво лошо има? Ако решиш, че не става, можеш да му откажеш. А междувременно ще се насладиш на уменията му на експерт.

Джейн откри, че няма отговор. Не бе добра идея Хелион да нахлува в спокойния ѝ и разумен живот, в това беше сигурна. Но — и това много я дразнеше — не можеше да определи защо се страхуваше. Вместо това си припомни каква уязвимост имаше в очите му.

— Не знам, Ана — промърмори несигурно.

— Само мисли, преди да направиш нещо, за което после ще съжаляваш.

— Мислиш да се жениш за момичето?

Хелион не можа да предотврати една подигравателна усмивка като видя обърканата физиономия на Бидълс. Когато реши да потърси помощта на приятеля си, знаеше, че ще го скандализира. В края на краищата, Хелион бе известен с алергията си към интимните връзки, най-вече към постоянните.

Предната нощ, като видя как бъдещата му годеница бяга от предложението му за брак като преследвана от дявола, разбра, че трябваше да потърси съвет.

Беше смешно. За Бога! Бе съблазнил безброй много жени през годините. Познаваше перфектно сложните стъпки на чувствения танц: първи съзаклятнически погледи, леко докосване на пръстите, уредени срещи, целувка, интимна милувка, и накрая, задоволяване на бушуващите страсти. И по-важното, обръщаше внимание на малките детайли: изпращаше букет от любимите ѝ цветя, купуваше дребни подаръци, спомняше си рождения ѝ ден или мястото на първата среща. И разбира се, обграждаше я с постоянно внимание, така че жената да е сигурна, че душата ѝ му принадлежи. По този начин се бе превърнал в най-изкусния донжуан.

Но за първи път в живота си Хелион призна, че трябва да бъде много изобретателен, за да завладее тази жена... неговата Джейн.

Неговата упорита, независима, стоически практична Джейн не се интересуваше от лекомислените романи. Би приела цветята му, но предпочиташе да ги гледа в градината. Презираше подаръците. Колкото до постоянното му внимание... Предпочиташе да се затвори в библиотеката с управителя си, вместо да слуша комплиментите на претендента си. Знаеше, че тя го желае, но не позволяваше на страстите си да ръководят сърцето ѝ.

— Да, смятам да се ожена за нея — отговори решително.

— Небеса! — С бързи движения Бидълс се приближи до шкафа с напитките, за да си налее щедра доза коняк. Едва след като изпразни чашата, погледна учудено към Хелион. — Защо?

— Защо какво?

— За Бога, човече! Защо най-желаният ерген на цял Лондон изведнъж решава да остави сладкия си живот, за да влезе в редиците на покорните скучни съпрузи?

Хелион мислеше, че едно такова обвинение би го подразнило, но с изненада разбра, че се забавлява.

— Защото се запознах с Джейн Мидълтън.

— Това ли ти е причината?

— Да.

— Да не е бременна?

Усмивката на Хелион изчезна веднага.

— Не, разбира се, че не е бременна — изръмжа, подразнен от въпроса. — И те предупреждавам, че следващият неприятен коментар за бъдещата ми съпруга ще ти бъде последния със здрави зъби.

Двамата втренчиха погледи един в друг. После изненадващо Бидълс избухна в смях.

— Да, виждам — продума накрая, докато се настаняваше на луксозното канапе с все още усмихнато изражение.

— Какво виждаш?

— Или е чудо, или трагедия. Времето ще покаже — облегна се назад. — А сега ми кажи защо дойде да ме видиш тази сутрин. Не е, за да получиш благословията ми, нали?

Хелион опита да се успокои. Разбираемо бе объркването на приятеля му. По дяволите, и той бе объркан. И се нуждаеше от помощ, въпреки че бе прекалено горд, за да я поиска.

— В действителност, за поздравления е още рано — призна през зъби. — Тя още не е приела.

— Ба! — Бидълс направи презрителен жест. — Техническа подробност. Не смяташ, че е толкова глупава, за да ти откаже, нали?

Хелион се усмихна без желание.

— Госпожица Мидълтън е много упорита и хич не я интересува, че съм доста желан кандидат. Дори мисля, че това е една от причините, които я карат да се колебае в искреността ми. Не може да повярва, че наистина искам да е моя съпруга.

— Упорита, а? Това може да се окаже проблем — съгласи се Бидълс. — Преди известно време открих, че упоритите жени са ужасно трудни за дресиране.

— Откри? Скъпи Бидълс, за какво говориш?

Изненадан, ексцентричният джентълмен примигна объркано.

— Нищо, само една жена, с която се запознах и която притежава същото качество. Но сега говорим за теб и твоите проблеми. Разкажи ми какви са ти планове, за да накараш госпожицата да те приеме.

Хелион устоя на изкушението да подразни приятеля си. Би било удоволствие да се запознае с жената, успяла да го впечатли. Но трябваше да го остави за друг път, когато ще може спокойно да се наслаждава на удоволствието да види Бидълс, страдащ по някоя жена.

— Нямам план — призна със съжаление. — Забелязах с огорчение, че има съществена разлика между това да съблазняваш жена и да ухажваш невинна госпожица. И по-специално някоя, която няма интерес към традиционните похвати при едно нормално ухажване.

Бидълс постави ръце под брадичката си.

— Сигурен ли си, че не й харесват?

— Поне моите опити не я вълнуват.

— Когато си е мислела, че вниманието ти е част от споразумението ви. Би била глупачка да се остави на чара ти, преди да я информираш за намерението си да се жениш.

— Не ми повярва и след като й предложих. Всъщност, избяга, като че ли се страхуваше да не се зарази.

— Добре де, не можеш да я виниш. Несъмнено офертата ти я е заварила неподготвена — опита се да го успокои Бидълс. — Както и мен.

— Може би. — Пръстите му неспокойно потропваха върху облегалката на дивана. Не му харесваше това усещане за несигурност. Не бе свикнал да го изпитва. — Тогава смяташ, че тя ще приеме вниманието ми, когато разбере, че намеренията ми са сериозни, така ли?

Бидълс сви рамене.

— За нещастие е невъзможно да бъдем сигурни. Госпожица Мидълтън не е от хората, които подаряват с лекота сърцето си, не и когато става въпрос за известен донжуан.

— Голяма помощ, няма що! — изръмжа Хелион. — Да не би да предлагаш да я отвлека?

— Не мисля, че е нужно нещо чак толкова драстично — усмихна се Бидълс. — Поне засега.

— Тогава какво, по дяволите, да направя?

— Ще я накараш да се влюби в теб.

Хелион премигна слисано.

— Какво?

— Всяка девойка си мечтае за нещо романтично — обясни спокойно Бидълс.

— Не и в случая на Джейн — отвърна упорито. — Прекалено е предпазлива, за да се остави да я съблазнят. Първо трябва да спечеля доверието ѝ, преди да я заведа в леглото.

— Нямах това предвид. Или поне не само това.

— А какво тогава?

— Искам да кажа, че трябва да си романтичен, по нетрадиционен начин.

Хелион направи ужасена гримаса.

— Искаш да кажеш да ѝ рецитирам безсмислени стихчета и да падна в краката ѝ като някой глупак? Не бих могъл. Освен това, Джейн ще ме прати в някоя лудница.

— Не. Трябва да помислиш какво ѝ доставя удоволствие, какво я кара да се смее, от какво се интересува. Бъди непредвидим. Затрупай я с изненади, да не знае какво да очаква в следващия момент — неочаквано пламъче блестеше в светлите му очи. — Така поне ще я завариш неподготвена, за да я заведеш в леглото си.

Въпреки, че не бе особено убеден, че тази стратегия ще подейства, Хелион накрая се съгласи. Струваше си да опита. И ако не

подейства, ще трябва сериозно да обмисли идеята за отвличането. Или да я завлече до леглото си и да не я пуска, докато не признае, че той е единствения мъж за нея.

— Много добре. Давай да решим как да накараме госпожица Мидълтън да се влюби в мен, така че да падне в ръцете ми на път към най-близката църква.

Три дни по-късно Хелион най-накрая бе подготвен да атакува бъдещата си годеница. Облечен в яркосиньо сако и светли панталони, помоли да докарат екипажа му. Къщата на Джейн не бе много далеч.

— Добър ден, Рийвс — поздрави майордома. — Госпожица Мидълтън вкъщи ли си е?

Възрастният слуга поклати отрицателно глава.

— Страхувам се, че не, господине. Много рано излезе на разходка в парка. Трябва да се прибере всеки момент, ако желаете да я изчакате.

Една идея накара Хелион да се усмихне. Трудната част на плана му бе да отдалечи Джейн от закрилата на дома ѝ. Можеше да бъде много упорита, когато си го поставеше за цел. И макар, че бе склонен дори да я метне на рамо и да я отнесе, предпочиташе да пробва първо други методи. Нали трябваше да е романтичен. Сега му оставаше само да я намери и да започне атаката.

Направи знак на кочияша си и се отправи към парка. Едва прекрачил портала, забеляза слабата позната фигура. Бе облечена в обикновена сива рокля, на главата ѝ се поклащаше грозна сламена шапка и крачеше срещу него, без да го забелязва. Спря екипажа и я изчака да се приближи.

Джейн продължаваше да крачи по пътеката с наведена глава, вгълбена в мислите си. Той развеселено се раздвижи на седалката. За Бога, нямаше никаква грация на обличане, помисли с усмивка. Сивото не отиваше на тена ѝ, нито пък подчертаваше прекрасните ѝ изумрудени очи. А и една дама със стил никога не би сложила тази шапка, която по-подхождаше на някоя млекарка. И въпреки това, му доставяше огромно удоволствие да я наблюдава. И не бе само физическа наслада, макар да я желаше до болка, а и някаква странна топлина подслаждаше сърцето му. Тази жена му даваше нещо, което не

бе получил от никоя друга — душевен мир и едно дълбоко усещане за сигурност, за които дори не знаеше, че копнее.

Блясък на задоволство светеше в тъмните му очи, докато я чакаше да стигне портала. Тогава с грацията на пантера скочи от екипажа и тихо я приближи.

Все така замислена, Джейн не забелязваше присъствието му. Чак когато бе на няколко крачки, рязко вдигна глава и го видя.

— Добър ден, любов моя — поздрави я.

— Хелион... — Имаше радостна носталгия в очите ѝ или поне на него така му се искаше. — Какво правиш тук?

— Търсех те, разбира се.

— Аха — събра ръце пред полите си, — и защо?

Той я погали по бузата и вдиша от аромата на кожата ѝ.

— Изглежда, че напоследък ми е станало навик — промърмори, докато гледаше устните, които терзаеха нощите му. Скоро, обеща на измъченото си тяло. Скоро тези устни ще изпълнят всичките му еротични фантазии. — Надявам се само да не ме избягваш така, когато се оженим. Предпочитам да си представям сцена, в която сме прегърнати пред камината, а не друга, където те търся из цялата област.

Тя задържа дъха си и го погледна с неодобрение.

— Не съм казала, че съм съгласна да ти бъда съпруга.

— Но ще го направиш, неизбежно е.

— Няма нищо неизбежно — предизвика го тя. — Особено, когато става дума за моя бъдещ съпруг.

Той отвърна с подигравателна усмивка:

— Ако това те успокоява, продължавай да мислиш така.

— Нека Бог да ми прати търпение! Наистина си...

— Арогантен? Невъзможен? Очарователен? — предложи той.

Зелените очи светнаха, но чувството ѝ за хумор надделя и тя се усмихна.

— Глупав.

— Може би — погледът му слезе надолу, където палецът галеше устните ѝ. Грешка. В представите му тези подлудяващи устни се притискаха към неговите, целуваха шията и хапеха леко гърдите му. За момент тя се спираше на зърната му, за да продължи после по напрегнатите мускули на стомаха и надолу... Проклятие, проклятие,

проклятие! Рязко отхвърли образа, за да не се възбуди напълно. С усилие насочи мислите си към нещо по-безопасно. — Казват, че всички мъже се превръщат в глупаци веднъж в живота и единственото лечение е брака. Държиш решението в ръцете си, скъпа моя.

Тя изглеждаше обърквана и нервна.

— И... защо искаше да ме видиш?

— Ами — гледаше я със загадъчна усмивка, — имам изненада за теб.

Усети я как се напруга под пръстите му.

— Изненада? За мен?

Не очакваше писъците на радост, с които го даряваха любовници при вестта за изненада. Нито страстните целувки, които веднага получаваше. Но не бе и нужно Джейн да го гледа с такова подозрение.

— Не ме гледай така — каза сухо той. — Нямам специално разрешение за женитба, скрито в джоба, нито ще те отвличам, колкото и да ме блазни идеята.

— Какво е?

— Няма да е изненада, ако ти кажа.

Тя прехапа несъзнателно долната си уста, търсейки по лицето му някакъв знак.

— Тогава къде е?

— Това също е част от изненадата.

— Нима очакваш да ти позволя да ме заведеш Бог знае къде, за неопределено време, без да се притеснявам?

Хелион взе ръцете ѝ в своите и я погледна в очите.

— Очаквам да ми се довериш.

Зъбите на Джейн продължаваха да измъчват долната ѝ устна. Очите ѝ потъмняха.

— Не знам дали ще мога.

Хелион го усети като удар в корема. Винаги бе избягвал връзките, които изискваха доверие в другия. Те носеха със себе си и други отговорности, а той не ги желаше. А сега се бореше да докаже, че е достоен за доверието ѝ.

— Джейн, моля те поне веднъж да ми се довериш — настоя с дрезгав глас. — Как ще знаеш дали можеш да ми вярваш, ако не ми дадеш възможност?

— Аз...

— Моля те, любов моя.

Хелион задържа дъха си, докато Джейн се бореше със себе си. Здравият разум ѝ нашепваше да не прекарва нито един миг насаме с него. Като прословут чаровник можеше да се възползва и от най-малката слабост. Но в същото време бе любопитна. И в нея се зароди едно предателско желание да бъде с него.

Накрая въздъхна дълбоко и вдигна предизвикателно брадичка.

— Много добре, Хелион. Но те предупреждавам, че ако това е някаква клопка, ще съжаляваш.

Заля го облекчение и се засмя. Първата схватка бе спечелена. И без проливане на кръв. Е, и това ако не е добро предзнаменование за бъдещата битка!

— Смятай ме за предупреден, скъпа. Хайде!

ГЛАВА 11

Скъпо дневниче,

За двадесет и три години мисля, че съм опознала тялото си. Знам, че е прекалено слабо и лишено от привлекателни извивки. Движи се с енергично нетърпение, без значение колко пъти практикува елегантна походка. С две думи, повече е функционално, отколкото красиво. Но се научих да го приемам и да ценя доброто здраве и силното телосложение, с които съм надарена.

Обаче, когато Хелион нахлу в живота ми, си дадох сметка, че тялото може да се превърне в предател, че отказва да изпълнява заповедите на мозъка. Достатъчно е той да е наблизо и сърцето ми бие в лудешки ритъм, дланите ми се изпотяват и треперят с копнеж. Дори на моменти трябва да си напомням да дишам.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
27 май 1814

Джейн седеше на края на седалката, потопена в напрегнато мълчание. Призна пред себе си, че не бързият ход на конете бе причината за нейния страх. Нито посоката, която бяха поели — покрайнините на Лондон. Ако наистина искаше да се ожени за нея, никога нямаше да предизвика скандал, който да съсипе репутацията ѝ. Истината бе, че не можеше да остане спокойна в близост до този мъж.

Всяко движение на екипажа я подхвърляше към силните му бедра. С всяко вдишване получаваше и доза от аромата му, мъжки и

топъл. И въпреки, че бе забила поглед напред, усещаше очите му да оглеждат профила ѝ. Тялото ѝ изгаряше от срам, мускулите ѝ се напрягаха, а сърцето ѝ щеше да излезе от гърдите.

Проклятие! Сигурно бе полудяла, след като се остави Ана да я убеди да му даде възможност.

Вярно е, че харесваше компанията му и неговата изобретателност. Оценяваше способността му да се отнася с нея като с независима и интелигентна жена. И бе поласкана (човешко е все пак), че е привлякла интереса на най-желания от всички жени на Англия мъж. Божественият Хелион искаше да се ожени за нея! За Джейн Мидълтън — жената, която винаги отстраняваха и забравяха. Жената, която не канеха на танц или на разходка в градината. Жената, която съжаляваха. Без съмнение, този късмет би трябвало да ѝ повдигне самочувствието.

Но да разглеждаш рационално Хелион като възможен кандидат бе едно, а друго — да седиш до него с треперещо тяло. Как да прецени разумно, когато мислите ѝ я водеха по непродуктивни пътища? Пътища на страсти и удоволствия.

Джейн вече знаеше, че го иска като любовник. Но дали можеше да ѝ бъде и другар, доверен приятел? Време беше да действа разумно.

— Колко още ще пътуваме? — попита, като се опитваше да изглежда спокойна.

Разбра, че усилията ѝ са напразни. Негодникът знаеше как сърцето ѝ се блъскаше да излезе от гърдите, а тялото ѝ бе кълбо от нерви.

— Не много — отговори неопределено, докато контролираше мощните сиви коне през натоварения трафик. — А и минаваме покрай живописни места. Мислех, че ще ти хареса.

Джейн сподави една язвителна усмивка — опитваше се да я управлява като проклетите си коне. Но какво пък — помнеше, че ѝ харесват чистия въздух и зелените поля.

— Винаги е приятно да излезеш от Лондон.

— Е, и в града не е лошо.

Джейн направи гримаса.

— Мирише лошо.

Хелион отметна глава назад и се засмя.

— Добре де, не отричам. Защо не ми разкажеш за имението ти в Съри? По-добре ли мирише?

— Разбира се. През пролетта из въздуха се носи аромата на цветя, а зиме вятърът довява мирис на море.

— Звучи добре. Нямам търпение да го видя.

Изведнъж в главата ѝ зазвуча аларма. Нима си мислеше, че с женитбата си ще спечели великолепно елегантно имение?

— Повечето хора го смятат за малко. Не е толкова величествено, колкото си мислиш. Имаме само шепа арендатори, а къщата изобщо не е като тези, с които си свикнал...

— Достатъчно, Джейн — погледна я сурово. — Не ме отблъскваш с тези глупости.

Тя премигна, уж невинно.

— Какви глупости?

— Опитваш се да ме убедиш, че имението ти не е нищо повече от малка и грозна колиба — отговори той. — Няма да промениш решението ми да се ожена за теб, а и е обида към дома ти.

— Казах истината, не е голямо — изражението ѝ омекна при мисълта за родното място. — Но паркът е добре поддържан, а градините са толкова красиви, че ти спират дъха. Баща ми често казваше, че майка ми явно е вълшебница, за да сътвори такава красота.

— Ти работиш ли в градината?

— Не — усмихна се тя. — Не наследих магията на майка ми. Дори само да мина покрай някое цвете и то увяхва. Затова имам няколко талантиливи градинари, които ги поддържат в състоянието, в което тя ги остави.

Той ѝ се усмихна, преди отново да насочи вниманието си към пътя.

— И къщата?

Джейн си представи старата тухлена постройка с двете ѝ широки крила и галерия от колони.

— Не е голяма, но притежава стил. Баща ми се шегуваше, че един по-силен порив на вятъра ще я събори и тогава ще я замести с елегантна италианска конструкция. Разбира се, не би се осмелил. И двамата обичаха къщата, въпреки димящите камини и течащите покриви.

— Очите ти добиват особен блясък, когато говориш за баща си — промърмори той.

— Беше много специален. Не само създаде финансова империя, благодарение на ума и трудолюбието си, но и постоянно ни доказваше, на мен и на майка ми, че сме най-важното нещо в живота му. Никога не бе прекалено зает да ми помогне в ученето или да ме научи да яздя. Казваше, че мъж, който пренебрегва семейството си, заради трупането на пари, губи истинския смисъл на живота.

Хелион слушаше думите ѝ с голямо внимание.

— Явно е бил човек, достоен за възхищение.

— Да.

— А майка ти?

Джейн не разбираше внезапния му интерес към семейството ѝ, затова се ограничи да свие рамене.

— Беше много приятна жена с добро сърце — натъжи си при спомена, — може би прекалено добро.

— Какво имаш предвид?

— Не можеше да приеме, че родителите ѝ са я оженили за баща ми, заради богатството му, а после я отхвърляха, понеже е търговец. — Загледа се в обширните ливади, заменили градския пейзаж на Лондон. — От друга страна и фамилията на баща ми не се чувстваше удобно в компанията на една аристократка. Така че майка ми цял живот бе самотна, на границата между два свята.

— А ти? Чувстваше ли се изолирана? — поиска да узнае той.

Джейн се замисли за детството си. Несъмнено е имало и тъжни моменти, но най-яркият ѝ спомен бе за момиченце, безгранично обичано от родителите си.

— Понякога се питах защо нямам братовчеди, които да посещавам като останалите деца, или защо не ме канят в по-аристократичните домове в околността. Но за едно дете не е толкова очевидно, че е отритнато от елита. Докато имах родителите си, аз бях щастлива.

— Сигурно много си страдала от тяхната загуба.

— Да. За първи път разбрах какво е да си сам. — Ръцете ѝ се вкопчиха в полите и мъката се върна отново. — Не можех да спя от болката и тишината. Исках само... някой да ме прегърне.

Думите ѝ докоснаха някаква рана в душата му.

— Затова ли дойде в Лондон да си търсиш съпруг? — попита задавено.

— Отчасти, пък и бях дала дума на баща ми.

Настъпи тишина, нарушавана само от тропота на копитата и далечната песен на някоя птица. Джейн се опита да седи неподвижно. Не бе лесно да отвориш скрити рани. Но мислеше, че трябва да бъдат споделени с мъжа, който искаше да е неин съпруг.

— Ти си удивителна жена, Джейн Мидълтън — осмели се да наруши мълчанието Хелион. Изглеждаше развълнуван.

Джейн се опита да не се изчервява от думите му.

— Какво?

— Не познавам друга, осмелила се да организира собствения си сезон в Лондон — от наемането на къща, до намирането на кандидат. Това показва изключителна смелост.

Опасни чувства завладяха сърцето на младото момиче. Когато се оглеждаше в тези тъмни очи, тя бе смела, дръзка, специална. Каквато цял живот бе искала да бъде.

О, по дяволите!

— По-скоро бе глупаво от моя страна. Не си представях колко ще е трудно, иначе и армията на Наполеон нямаше да ме изкара от Сърри.

— Изобщо не ти вярвам. Можеше да напуснеш Лондон веднага, но ти отказа да се предадеш, остана и се бори, за да заемеш мястото си в обществото.

— Не смятам, че усилията ми се увенчаха с успех. Едва престана да ми обръщаш внимание и отново започнаха да ме избягват.

— Временно явление. Сигурен съм, че щеше да преодолееш всяко препятствие. Сега няма нужда да се притесняваме повече за това. Като моя съпруга ще бъдеш една от лидерките на обществото.

Погледите им се кръстосаха. „Дишай, Джейн, дишай“ — заповяда си.

— Много си настоятелен, Хелион — успя да отрони.

Усмивката му предизвика хиляди иглички по тялото ѝ.

— Достатъчно, за да спечеля упоритото ти сърце, любов моя.

Джейн бързо отклони поглед встрани. По-добре да брои пеперуди и да се наслаждава на пейзажа, отколкото да мисли за този господин, така решен да ѝ бъде съпруг. Въздъхна с облекчение, когато Хелион замълча и не се възползва от ситуацията. Това ѝ даде

възможност да подреди мислите си и да отпусне напрегнатите мускули.

След няколко километра се почувства достатъчно спокойна, за да съзерцава прекрасния му профил, огрян от слънчевите лъчи.

— Много ли остава? — попита.

— Всъщност, вече пристигнахме.

Джейн се огледа и видя огромна каменна постройка и голям брой екипажи, пристигащи или в очакване пред конюшните.

— Странноприемница?

Хелион умело насочи конете през портала към задната част на широкия двор.

— А, не просто странноприемница — поправи я, — а една от най-елегантните в цяла Англия. Никой не е живял наистина, ако не е пробвал пая с месо на „Лисица и грозде“.

Въпреки суматохата из двора и конюшните, имаше известен ред в хаоса, което говореше за проспериращ собственик с ясни идеи за бъдещето. Джейн още не разбираше защо Хелион я доведе тук, освен ако...

Сърцето ѝ трепна от умиление и едва сдържан ентузиазъм. Разбира се, „Лисица и грозде“! Бе чула за това място, когато правеше проучванията си през последните седмици. Както каза и Хелион, бе най-известната странноприемница в областта. Сети се, че веднъж спомена за желанието си да я посети. Сега ѝ се удаваше възможност да разбере как си е спечелила славата. И, може би, да построи собствена странноприемница със същия стил.

— О, Хелион!

Той се усмихна на очевидния ѝ ентузиазъм.

— Доволна ли си?

— Аз... — Джейн се опитваше да се освободи от странния възел, който се формираше в гърлото ѝ — ... не мога да повярвам, че си организираше всичко това.

— Не бе толкова трудно, скъпа — увери я сладко.

— Не това — вдигна ръка, — а, че си разбрал колко означава за мен посещението на такова чудесно място, че изобщо си се сетил за моя интерес към странноприемниците. Повечето мъже предпочитат да не обръщат внимание на странния ми вкус. Ще видя със собствените

ми очи една от най-успешните, което ще ми е от голяма полза, когато дойде време за моята собствена.

— А... да... разбира се — примигна Хелион. — Знам колко важен е за теб бизнесът.

Сърцето на Джейн омекна още малко.

— Никой друг мъж, с изключение на баща ми, не би помислил подобно нещо.

— Значи не съм единственият. Горд съм, че ме сравняваш с него.

При тези сладки думи Джейн задържа дъха си. После, без напълно да осъзнава какво прави, се наведе към него и целуна бузата му. Може би този мъж струваше повече, отколкото тя си мислеше.

— Благодаря ти, Хелион — промърмори.

Направи го спонтанно, без да помисли за хаоса, който предизвикваше всеки контакт с него в цялото й тяло. Напомни си слабостта, която я обхващаше. Побърза да се отдръпне, но бе спряна от две силни ръце, които я задържаха срещу твърдото мъжко тяло.

— О, не! — прошепнаха устните му в ухото й. — Чаках прекалено дълго да ме целунеш, за да позволя да избягаш толкова бързо.

— Хелион...

Целуна нежно слепоочието й.

— Нямах си и идея, нали?

— За какво?

— С какво отчаяние искам да усетя устните ти върху кожата си.

Пръстите й инстинктивно се вкопчиха в реверите на самото му. Лесно бе да си представи огромното удоволствие, което би изпитала... Нейните устни върху неговите, после надолу по шията до...

О, Боже! Джейн неспокойно се раздвижи, изгаряйки от желание.

— Абсурдно е.

— И аз това си повтарям — съгласи се той разсеяно. — Мъж на моите години и с такъв опит не би трябвало да се измъчва нощем в леглото си като ученик, усетил първите си пориви на страст. Нито да има такива възбуждащи фантазии за сладкото ти малко тяло и какво бих направил, ако е под моето...

— Искате ли да отведем конете ви в конюшните, господине?

Мъжкият глас прекъсна магията и показа на Джейн, че са изложени пред погледите на десетките слуги и гости наоколо. Нещо,

което бе забравила. В същия момент Хелион се отдръпна с учудващо изчервяване по високите си скули.

— Проклятие! — промърмори. — Май ще трябва да оставим този вълнуващ разговор за по-късно.

По-късно? Джейн прекара език по изтръпналите си устни. Много лоша идея.

Хелион се усмихна изненадано. За Бога! Какво се случи?

Всичко бе започнало добре. След като бяха излезли от Лондон, Джейн се бе показала като склонна, добре разположена спътница. Не само склонна, но и уязвима, когато говореше за семейството и дома си. Дори когато дойдоха в „Лисица и грозде“ го погледна с такава радост, че сърцето му се изпълни с надежда. В този момент си помисли, че е планирал перфектния романтичен следобед.

Разходка из красивите околности. Частен салон в известна странноприемница, където да споделят обяда си в интимна обстановка. В джоба си носеше медальон с негова къдрица, който да ѝ подари в знак на любов. Имаше ли нещо по-романтично? Не трябваше ли да бъде тотално запленена?

Но въпреки всичките му планове и интриги, тя успя да го обърка. Както винаги.

Благодари на Бога, че имаше мозък в главата си, за да не стане някое нещастие. Остави Джейн да го чака в антрето и отиде да говори със съдържателя. Собственикът добре познаваше знатните особи и техните навици и след няколко пошушнати думи и малък подкуп се съгласи на една бърза обиколка из сградата, последвана от частен обяд.

Поне той си мислеше, че обиколката ще е бърза.

Докато следваше ентусиазираната Джейн и съдържателя, Хелион си даде сметка, че напълно са го забравили. Трудно за възприемане от човек, който привличаше вниманието в момента, в който влизаше някъде. Не си спомняше друг случай, когато да се е чувствал тъй незначителен. И никога в компанията на някакво момиченце, разбира се. Колко пъти е съжалявал за количеството дебютантки, които се изпречваха на пътя му? Или за многото вдовици, опитващи се да го примамят към женитба? Сега разбираше, че е приемал за даденост несъмнения си ефект върху другия пол. И ако беше някой по-несигурен в себе си, щеше да се обиди от явното пренебрежение от

страна на бъдещата си булка. Вместо това, Хелион остави настрана наранената си мъжка гордост, решително и без съжаление.

Този момент принадлежеше на Джейн. Скоро щеше да има възможност да привлече цялото ѝ внимание. И цял живот занапред.

Освен това му доставяше удоволствие да я наблюдава, докато разглеждаше странноприемницата. Напрегнатата, малко непохватна жена, която обитаваше тъмните ъгли по салоните, бе изчезнала. Нямахме я и нервната госпожица, която подскачаше при всеки комплимент. На нейно място се появи една енергична и доминираща жена, която се движеше от едно място на друго с концентрацията на генерал на бойното поле.

Хелион не познаваше тази страна от личността на Джейн, но откри, че го очарова.

В държанието ѝ имаше компетентност, което спечели уважението и на слугите, и на съдържателя. Очарованието ѝ премахваше всякакво неудобство от факта, че обсъждат с жена делови въпроси, запазена територия само за мъже. Чаровен ентузиазъм придаваше красота на деликатните ѝ черти. Хелион забеляза блясък в големите ѝ очи и нежно оцветяване на страните ѝ, когато задаваше безброй въпроси на готвачката — от цената на картофите, до най-добрия начин за съхраняване на брашното.

Внезапна топлина обля тялото му. Джейн щеше да бъде също толкова пламенна и в леглото, обещаваше един първерзен глас у него. Лицето ѝ ще се зачерви от страст, очите ѝ ще потъмнеят от възбуда, а това слабо тяло ще гори от желание, когато бавно и внимателно я направи своя.

Разтърсван от горещи вълни, Хелион се приближи и взе ръката ѝ в своята. Достатъчно я бе споделял за днес. Сега я искаше единствено за себе си. Насаме. Заедно. Да задоволи поне част от напрегнатото желание.

— Господин Паркър, мисля, че резервирах обяд — намеси се с любезен глас.

Плешивият съдържател примигна неразбиращо.

— О, да... извинете — каза и вдигна оправдаващо ръце. — Боя се, че ви забравихме. Не се среща често такъв прозорлив инвеститор, който се интересува от скромната ми странноприемница. Трябва да благодаря на госпожица Мидълтън за приятния разговор.

— Да, наистина, тя е уникална — със собственически жест Хелион придърпа изчервената Джейн към себе си. — И несъмнено много гладна след такава натоварваща сутрин.

Схващайки намека, съдържателят направи знак на две момичета да вземат подносите с храната. След това ги поведе по стълбите към определения за тях частен салон.

Хелион запази мълчание, докато преминаваха през общите помещения и скришом наблюдаваше жената до него. Може би Джейн щеше да откаже да остане насаме с него. Забеляза, че е разсеяна, явно с идеите си за своя странноприемница, разходни книги и печалби.

Въздъхна печално. Трябваше да е доволен, че не се налага да я понесе ритача и пищяща на гръб, за да обядват. Но откри, че все повече го дразни способността ѝ така лесно да го изхвърля от мислите си. Всяка друга би се притеснила, ако я водеха в частен салон с известен съблазнител, или би била поне предпазлива, дори уплашена. Всичко друго бе за предпочитане пред това безочливо пренебрежение.

Чувствайки се като хищник, който преследва трудна за хващане жертва, Хелион отведе Джейн до вратата, която господин Паркър държеше отворена.

— Всичко е както пожелавате — каза съдържателят, хвърляйки бърз поглед към стаята. Имаше малка масичка със столове и тапицирано канапе до прозореца. — Ако ви трябва нещо, само позвънете.

Хелион кимна с глава, изчака мъжът да напусне дискретно стаята и затвори вратата след него. Най-накрая сами! Усети тръпки по тялото си, но успя да ги заглуши. Първо обяда и после съблазняването... винаги когато обядваха бързо. Много бързо.

С елегантно движение Хелион настани спътницата си на единия от столовете, а после зае своето място. Започна да отхлупва множеството блюда, наредени върху ленената покривка.

— Да видим, с какво мога да те изкуша? Пъстърва в крем сос, филе с гъби, суфле, моркови с медена глазура?

Джейн гледаше претрупаната маса с изненада.

— Боже Господи, всичко изглежда много вкусно!

— Тогава, от всичко по малко — взе една чиния и я напълни с различни вкусотиини. Постави я пред нея и напълни чашата ѝ с вино. — Изглежда доста си огладняла, а?

— Всъщност, не си давах сметка досега — усмихна се сладко, без да осъзнава, че до момента го бе игнорирала напълно. Но това бе на път да се промени. — Трябва да призная, че умирам от глад.

Хелион огледа деликатното ѝ лице.

— И аз.

Джейн примигна, сякаш изведнъж осъзна желанието, което го изгаряше.

— А... господин Паркър е толкова любезен да ни предложи такова пиршество.

— Не казах, че съм гладен за филе или пъстърва — поправи я мрачно той. — Господин Паркър не може да ми предложи нещото, което ще задоволи апетита ми.

Джейн навлажни устни. Вече не се чувстваше защитена от мислите си.

— Хелион...

— Яж си обяда, скъпа моя, — прекъсна я той, облегна се назад и опита от виното. — Имаме цял следобед да заситим апетита ми.

ГЛАВА 12

Скъпо дневниче,
Кръстопътищата изглеждат много романтично: среща на две съдби, внезапен избор, който променя един живот завинаги, възможност за избор на нова посока... Но всъщност крият опасност. Човек се събужда сутрин и си мисли, че ще изживее още един чудесен ден. И изведнъж, без предупреждение, се появява кръстопът и цялото му бъдеще виси на косъм.

Кръстопътищата...

По-добре да се представят на дръзките и смелите, а не на бедните души, които искат спокоен и предначертан живот.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
28 май 1814

Въпреки пронизващия поглед, който не се откъсваше от нея, Джейн се наслаждаваше на вкусния обяд. Докато довършваше остатъците от ябълковия пай дори си мислеше как да привлече готвачката на „Лисица и грозде“. Кулинарен майстор като нея щеше да бъде много ценна придобивка за собствената ѝ странноприемница, когато я отвореше. Би гарантирало постоянна клиентела. Можеше да я изкуши, като ѝ купи къщичка, размишляваше тя. Или с обещание за работа на най-големия ѝ син, безработен в момента.

Мъжки смях наруши мислите ѝ. Джейн премигна и погледна към спътника си, който, безгрижно облегат на мястото си, отпиваше от виното. Отново се напрегна при вида на пронизващите му очи. В

съзнанието ѝ се появи образа на полузаспал хищник, готов да се нахвърли върху жертвата си. И не бе сигурна, че иска да се съпротивлява на лова. Надявайки се изречението ѝ да не показва моментната атака на лудост, Джейн остави настрана салфетката и прочисти гърло.

— Мога ли да попитам на какво се смееш?

— Питам се как е възможно такъв малък човек да яде толкова много. Противоречи на всякаква логика.

Не очакваше да чуе това. Страните ѝ се изчервиха.

— О, извинявай. Гувернантката ми винаги ме предупреждаваше да не показвам апетита си. Казваше, че един джентълмен предпочита да вярва, че истинската дама се храни от въздуха. А баща ми пък настояваше, че няма смисъл да харчи куп пари за готвач — французин, ако жените му не могат да се наслаждават на лукса.

Хелион се наведе напред, остави чашата си и преди тя да успее да предвиди намерението му, хвана здраво пръстите ѝ.

— Не се оплаквам, любов моя, — промърмори, като целуваше ръката ѝ. — Напълно съм съгласен с мъдрия ти баща. Въпреки съмнителните възгледи на гувернантката ти, повечето мъже оценяваме жените с добър апетит. Говори за провокираща чувственост.

Сърцето ѝ подскочи, когато той започна да облизва пръстите ѝ. По дяволите, не играеше честно!

— Наистина?

— О, да. И аз вече познавам твоята. — Погледът му я приковаваше. — Същата тази страст ме кара да горя и ми напомня непрекъснато колко те желая.

— Хелион...

— Свърши ли с храната? — прекъсна я с дрезгав глас.

— Да, но...

Думите ѝ се превърнаха във вик на изненада, когато той стана и с едно движение я издърпа от стола ѝ, за да я притисне към гърдите си. Не можеше да се преструва, че не разбира намеренията му. Желанието бе изписано на всяка от прекрасните черти.

— Хелион, момичетата скоро ще се върнат да раздигат масата.

Вместо отговор я заведе до вратата и постави резето. После се настаниха удобно между възглавниците на канапето. Скоро Джейн се видя седнала в скута му, обгърната здраво от силни ръце.

— Никой няма да ни притеснява — обяви усмихнато, доволен от хитростта си.

С всяка фибра на тялото си Джейн усещаше твърдите мускули и мъжкия аромат. Опита се да заповяда на мозъка си да мисли.

— Само, ако разбият вратата — успя да промълви.

Той сви устни, докато я галеше по гърба.

— Отпусни се, любов моя. Освен с отличната си храна, „Лисица и грозде“ са известни и със своята дискретност. Прислугата получава щедро заплащане, за да не разпространява клюки.

— Ще го имам предвид, когато наемам персонал за собствената ми странноприемница.

Тъмните очи проблеснаха предупредително.

— Не.

— Какво? — Джейн примигна изненадано.

— За днес вече достатъчно говори за бизнес. Сега е време за удоволствие.

Без предупреждение я положи на възглавниците и почти легна върху нея. Свали шапката ѝ и я захвърли настрана.

Джейн знаеше, че трябва да протестира. Очевидно Хелион нарочно я бе довел тук, с цел да я съблазни. Но една част от нея не искаше да се оплаква, а да бъде с него. Искеше да чувства тежестта му, да разбере накъде водят тези прекрасни усещания. Искеше ръцете му да галят голата ѝ кожа, да сложи край на болезнената необходимост, която я измъчваше.

— И какво удоволствие имаш предвид?

Той бързо свали фибите, които придържаха косата ѝ и вплете пръсти в нея.

— Решението е в твои ръце.

— Аз решавам?

Изражението на Хелион се помрачи като видя пламналото ѝ лице.

— Смяташ ме за донжуан и мошеник. Не мога да го отрека. Познавал съм много жени, които са ми доставяли плътски наслади. Някои ще кажат — прекалено. А с теб... — бавно поклати глава — с теб е различно.

Нещо в тона му накара сърцето ѝ да подскочи.

— Защо?

— Не мога да го обясня. В началото предполагах, че е заради твоята невинност — призна той. — Не съм свикнал с уважавани девственици, така да се каже. Но колкото повече съм с теб, толкова по-голямо е подозрението ми, че чувствам нещо повече.

Много нежно Хелион поднесе една копринена къдрица към извивката на гърдите ѝ, като предизвика тръпки на възбуда по цялото ѝ тяло.

— И какво подозираш? — думите ѝ бяха едва доловим шепот.

Хелион спря и я погледна притеснено.

— Че те искам. Искам и ти да ме желаеш толкова. Искам да удовлетвори желанията ти, да си щастлива, когато си с мен. Искам те и това ме ужасява.

Джейн отвори широко очи, думите се забиваха право в сърцето ѝ. Опита се да спре издайническите сълзи. Протегна ръце и обви шията му.

— О, Хелион!

Погледът му потъмня, докато бавно се навеждаше към нея.

— Господи, Джейн, ако не те целуна веднага, ще полудея.

— Да — прошепна тя, а пръстите ѝ се вплетоха в златните къдрици, за да го приближат към нея.

Не му трябваше друга покана. Много бавно устните му погалиха нейните, тръпнещи в очакване, преди да се потопят в настояща целувка. Джейн изстена, главата ѝ бучеше, а кръвта препускаше с бясна скорост във вените ѝ. Боже, как я възбуждаше! Сякаш усетил някаква несигурност у нея, Хелион отслаби натиска, докато накрая целуваше само крайчеца на устните ѝ.

— Трябва да си призная още нещо.

Все още неспособна да мисли нормално, Джейн преглътна с усилие.

— Какво?

— Когато днес те наблюдавах да обикаляш странноприемницата, имах желание да те сваля на пода и да те любя дивашки.

Джейн се напрегна, тъй като мислеше, че ѝ се подиграва. Интересът ѝ към бизнес делата можеше само да отблъсне мъжете.

— Не е смешно.

— Говоря сериозно. — Притвори замечтано очи, докато леко галеше гърдата ѝ. — Имаше нещо невероятно еротично да те гледам

как се превръщаш в господарка на ситуацията. Който е казал, че жените са слабия пол, не те е виждал в битка.

— Това е абсурдно!

Той тихо изръмжа и я притисна към бедрата си, за да усети възбудата му.

— Да ти изглеждам абсурден? — Доволната усмивка, която Джейн не можа да сдържи, виждайки как му въздейства, още повече го разпали. — Когато се оженим, ще наредя да построят специално помещение в близост до офиса ти. Подозирам, че доста често ще го използваме.

— Хелион — тя сви вежди предупредително — общото ни бъдеще още не е решено.

Опасната му усмивка погали предизвикателно тялото ѝ и накара кожата ѝ да настръхне.

— Напротив, зверчето ми, решено е. Без съмнение. От момента, в който се появи иззад онази саксия, съдбата ни бе предопределена. Който вярва в съдбата, би казал, че женитбата ни е била написана на небето.

Джейн задържа дъха си, макар че някаква логична част от нея отхвърли думите като нелепи. „*Написана на небето?*“ Бе глупаво, разбира се. Но виждаше как я изяжда с поглед, натежал от желание, което се отразяваше и в нейното. Не можеше да отрече, че имаше нещо в този мъж, което пленяваше сетивата ѝ. Дали бе желание, любов или просто лудост, не можеше да каже. Може би и трите заедно.

— Ти също го усещаш, нали, Джейн? — пръстите му продължаваха да изследват деколтето ѝ.

Пое си дълбоко въздух, преди да е признала нещо, за което не бе готова.

— Не вярвам в съдбата. Бъдещето ни се решава от нас самите, от действията ни.

— Винаги прагматична! — усмихна се дяволито. — Но животът не е само това, което можем да видим, пипнем или опитаме. А сърцето? Нима ти решава как да отговори? Как си обясняваш вярата, надеждата или любовта?

Плъзна пръст под тънката муселинена риза и докосна зърното ѝ, което я накара да подскочи от удоволствие. Опита се да протестира.

— Хелион! Не мога да философствам, когато ме докосваш по този начин.

— Добре, тогава мисли за това — заповяда ѝ и започна да покрива с горещи целувки шията, раменете, устните ѝ. Ръцете му се опитваха да смъкнат горната част на роклята ѝ. — Искам да те видя гола и тръпнеща под мен.

Тялото ѝ се разтърси от конвулсия при тези думи, сърцето ѝ се качи в гърлото, а кожата ѝ настръхна.

— Вече треперя.

Жестът, с който я погали, бе много сериозен, като че се концентрираше дълбоко в нежния контакт между тях.

— Колко си крехка! Винаги изглеждаш толкова смела и енергична, че забравям колко си малка. Не искам да те нараня.

Изпълни я трогателна сладост и всичките ѝ съмнения се разсеяха. Дори и да не знаеше все още какво ѝ е отредила съдбата, поне знаеше с абсолютна сигурност, че в този момент иска Хелион. И нищо друго да не получи от него, ще ѝ остане това и споменът за днешния ден.

— Няма да ме нараниш — отрони с въздишка.

Хелион хвана лицето ѝ, а палецът му галеше долната ѝ устна.

— Сигурна ли си, Джейн? Това ли е, което искаш?

Даваше ѝ възможност да избяга, въпреки, че чертите му се напругаха все повече, като че ли щеше да експлодира от желание. В отговор Джейн постави ръка на сърцето му, което се блъскаше като обезумяло.

— Сигурна съм.

Той издаде нисък стон и зарови лице в косите ѝ.

— Кажй го, любов моя. Кажй, че ме желаш, нужно ми е да чуя думите.

— Желая те, Хелион.

Тонът ѝ бе толкова спокоен, че изненада и двамата. Той изстена и я целуна с нетърпение, докато се освобождаваше от сакото и жилетката си. Скоро ги последваха връзката и ризата. Джейн едва забеляза усилията му — бе опиянена от устните, които сега изследваха извивката на шията и галеха нежно мястото на пулса ѝ.

После той хвана ръцете ѝ и ги положи на гърдите си.

— Докосни ме — помоли с дрезгав глас. — От дълго време копнея за допира ти по кожата ми.

Джейн изкусително раздвижи ръце по добре оформените мускули. Бе очарована да забележи как той задържа дъха си от удоволствие. Да я желае по този начин бе още по-възбуждащо от всеки афродизиак.

— Боже мой! — възкликна Хелион, потърси устата ѝ я зацелува с болезнена нужда.

Джейн се извиваше и триеше инстинктивно бедра срещу възбуденото мъжко тяло. Не бе сигурна какво търси, но искаше повече. С неспокойна нужда раздвижи ръце по раменете му и изстена, когато жадните мъжки устни завладяха шията ѝ.

— Хелион... — задъхваше се, без да разбере защо той удължава мъчението.

— О, любов моя... От толкова време те желая и искам да правя любов с теб, както съм си мечтал нощ след нощ.

Докато ѝ говореше, ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, за да развържат връзките. С лекота я освободи първо от роклята, а после и от долната ленена риза.

— Боже! — задържа дъха си, оглеждайки голата ѝ фигура. — Прекрасна си!

Джейн стисна силно клепачи. Зърната ѝ настръхнаха в предчувствие за устата му. Може би заблуждаваше сама себе си, но в този момент наистина се чувстваше прекрасна. Всяка тръпка на силното мъжко тяло, всеки бесен удар на сърцето му я убеждаваха, че я желае. Това възхитително чувствено чудовище я искаше. Нея, Джейн Мидълтън. Усмихна се доволно, но веднага след това прехапа устни, усетила влажна топлина върху зърното си. Хелион я галеше с език, докато от устните ѝ не се изтръгна стон на нетърпение. Вплела ръце в косите му, искаше още и още.

Той задоволи молбата ѝ, облизвайки нежно, без да спира, а тя се мяташе под него в плен на изгарящото удоволствие. Дори не забеляза как сръчните му ръце махнаха чорапите и обувките ѝ. Всъщност, тя самата ги изрита настрана и така позволи на мъжките пръсти неограничена свобода да изследват бедрата ѝ, а после и топлата влага между тях.

Не бе готова за прилива на внезапно удоволствие и нададе вик на изненада, когато усети течна топлина да навлажнява пръстите му.

— О! — изчерви се от неудобство.

Изправен на лакът, Хелион изстена, без да спира да дразни сладкото чувствено място.

— Толкова си топла, толкова си сладка... — мърмореше.

— Аз... — беше ѝ трудно да държи очите си отворени, докато цялото ѝ тяло бе концентрирано във все по-нарастващото напрежение, зараждащо се в дълбините ѝ — не знам какво да правя.

Очите му трескаво проблеснаха.

— Искаш ли да ти покажа?

— Да.

С плавно движение Хелион хвана ръката ѝ и я придвижи към предната част на панталоните си. Тя задържа дъха си, почувствала твърдата подутина отпред, но не се поколеба да се заеме с копчетата. След последното членът му изскочи, корав и търсец, и Джейн внимателно погали гладката кожа. Хелион стисна зъби и издаде ниско ръмжене, докато се движеше срещу ръката ѝ. После с бързи движения захвърли ботушите и панталоните, за да покрие тялото ѝ със своето.

— Господи... ще ме умориш от удоволствие — изпъшка.

Джейн остана да лежи мирно. Попиваше прекрасното усещане за голата плът и допира на твърдата мъжественост върху бедрото ѝ. Нещо дълбоко в нея крещеше за удовлетворение. Тялото ѝ се нагоди към непознатата тежест, отвори крака и обгърна бедрата му.

— Не искам да те нараня, Джейн... — каза той с дрезгав глас.

— Моля те, Хелион, не спирай — прекъсна го и потърка тяло.

Тогава той я хвана за бедрата, впи устните си в нейните в изгаряща целувка и бавно и внимателно навлезе в нея. В един момент Джейн се напрегна, присви леко очи и започна да диша на пресекулки. Бе пронизал девствеността ѝ. Усетил напрежението ѝ, Хелион спря, излезе от нея и се насочи надолу.

Дразнеше и облизваше зърната ѝ, поставяше влажни целувки по корема и вътрешната част на бедрата ѝ. Костваше ѝ огромно усилие да диша, след като усети огненият език да вкухва от най-интимните ѝ части и да си играе с центъра на удоволствието. Бе учудена от дързостта му и искаше да протестира. Искаше, но само за част от

секундата. После мислеше, че ще умре, ако той престане с мъченията си.

Усещанията бяха толкова изтънчени и еротични, че можеше само да се извива, стенойки. Той продължи с дръзките си милувки докато усети, че е готова отново да го приеме. Покри тялото ѝ, навлезе в топлата ѝ влажност и продължи ритмичните мощни движения. Пламъкът избухна с нова сила. Много нежно той я целуна по слепоочието, тихо ѝ шепнеше нещо, галеше я, докато тя се изви нагоре и му позволи да я обладае по-навътре. Тогава започна да се движи в нея с бавни плавни движения, които предизвикваха бурни вълни от желание, обливащи ги като водопад.

Джейн няколко пъти бе мислила как ще се чувства в този момент, но нищо, абсолютно нищо не би могло да я подготви за божествения миг, в който се носеше на гребена на вълната. От гърлото ѝ излезе възторжен вик и бе захвърлена главоломно на върха на абсолютното задоволство.

Усети, че Хелион замря, понесен от същите усещания, после потрепери от силата на освобождението и падна върху нея с накъсана въздишка.

— Моя си — прошепна срещу влажната ѝ кожа, а ръката му почиваше върху гърдата ѝ.

Античната къща в едно от лондонските предградия беше символ на солидната английска традиция: червени тухли, ограда от ковано желязо, градина с подредени розови храсти, лъсната брава. За повечето хора къщата излъчваше респект. За лорд Бидуел представляваше претенциозния предвидим характер на неговите обитатели, достатъчно, за да го накара да избяга.

За късмет на деликатната му чувствителност, рядко му се налагаше да си има работа с такива хора. Но днес нямаше този късмет. Трябваше му информация, която можеше да му даде само някой, свързан с Министерството на войната. Нелека задача, тъй като тези досадници приемаха без съмнение услугите му на шпионин, но в същото време не одобряваха съмнителния му морал.

Подготвен да предложи привлекателен подкуп, Бидълс устоя на изкушението да се вмъкне през мазето и позвъни на предната врата. Предаде на стария майордом, който му отвори, визитката си и го

изчака да се отдалечи по коридора. Последва го само след секунди, тъй като не бе готов да си загуби сутринта заради някакъв педантичен глупак.

Бидълс се спря до вратата, на крачка зад майордома, който влезе в библиотеката и подаде визитката му на един мъж, седнал зад огромно дъбово бюро.

Лорд Карсън, подобно на повечето знатни англичани, беше висок и як, с коремче, прогресивно нарастващо с плешивината на главата му. Лицето му бе квадратно и червендалесто, знак за слабостта му към хубавата храна и виното. Но притежаваше известна доза интелигентност, което улесняваше работата на Бидълс.

Скрит между сенките, видя как лорд Карсън поема визитката и лицето му още повече се зачервява.

— Бидуел — изгруктя. — Проклятие! Този дявол с лице на плъх. Кажи му, че не съм вкъщи, Потер. Или още по-добре, че съм умрял и гния в семейната гробница.

Бидълс излезе от укритието си с усмивка, изненадвайки домакиня си.

— А, Карсън, изглеждаш много добре за разлагащ се труп. Е, малко съсипан, но това трябваше да се очаква.

Оглеждайки неодобрително зеленото сако и жълтите панталони на посетителя си, Карсън посочи към близката врата.

— Вън, преди да съм наредил да те изхвърлят!

— Хайде, стари приятелю, идвам с подарък. — Бидълс вдигна една бутилка. — Любимият ти коняк, отлежал.

Карсън въздъхна примирено, като не преставаше да гледа бутилката.

— Троянският ти кон, предполагам.

— Имам само няколко въпроса — Бидълс се усмихна с малкото невинност, която имаше.

— И това би трябвало да ме успокои? Последният път, когато имаше „само няколко въпроса“, се събудих с пистолет, опрян в гърдите ми.

— Успях да хвана негодника, Карсън, а ти получи личните благодарности на принца за заслугите си.

Възрастният господин сви вежди с огорчение.

— След като прекарах петнадесет дни възстановявайки се от уплахата. Не, не, вече съм прекалено стар за игричките ти.

— Уверявам те, че е безопасно.

— Имаме различни представи за опасност, Бидуел.

Бидълс постави ръка на сърцето си, тази с бутилката.

— Заклевам се в любимото си сако.

След едно продължително мълчание, Карсън въздъхна и протегна ръка към бутилката.

— По дяволите, дай ми този коняк! Мисля, че ще ми е необходима една глътка. — С отработен жест измъкна тапата и щедро си наля. — Какво искаш да знаеш?

С привидна незаинтересованост, Бидълс сви рамене.

— Какво знаеш за някой си господин Мидълтън?

— Мидълтън? Името ми е познато.

— От Съри е и е успял да се ожени за дъщеря на лорд.

— А, да... — Карсън отпи от коняка. — Имаше нещо... По дяволите, беше преди години.

— Нещо свързано с униформи — подсети го Бидълс.

— Точно така — напълни отново чашата си. — Имаше обвинения за лошо качество и дори слухове, че е получил пари за униформи, които не е предоставил. Мръсна сделка.

— И без съмнение, скандалът е бил потулен. Не си ли спомняш как господин Мидълтън е избягнал правосъдието?

— Не знам със сигурност — отпи от силния алкохол. — Или лордът е потушил слуховете, или Мидълтън е бил достатъчно прозорлив, за да раздели печалбите с хората, които са могли да прикрият престъплението.

И двете обяснения звучаха разумно, но не вършеха работа на Бидълс, трябваха му факти.

— Някаква идея кои биха могли да са тези господа?

Карсън остави чашата си със силен звук.

— Разбира се, че не. А и вече зададе достатъчно въпроси. Време е да си ходиш.

— А ако ти предложи един кашон от тази превъзходна напитка?

— Спести си го. Сега си върви, преди да се сетя колко не те харесвам.

За момент Бидълс обмисли възможността да измъкне още информация, но после се отказа и направи лек поклон. Опитът го бе научил, че не съществуваше по-упорито магаре от знатен англичанин с титла.

— За мен беше чест, както винаги, Карсън.

— Не си прави труда да поддържаш контакт, Бидълс — изръмжа домакинът му.

Изправяйки се, Бидълс се усмихна иронично.

— А, но кой може да каже какво ни чака в бъдеще, милорд? До тогава.

С тези думи Бидълс излезе през вратата и се запъти към къщата си в Мейфеър.

Унесен в мислите си, не обръщаше внимание нито на трафика, нито на къщите, нито на хората по улиците. Поне докато не забележа, че се е отклонил няколко преки от маршрута си. Намали скоростта на коня си, за да разпознае квартала. Какво му ставаше? Можеше да прекоси Лондон със завързани очи. Без да споменаваме Париж, Рим или Брюксел. Как можеше да се загуби на километър от собствения си дом? Само когато видя старата къща, скрита зад един висок храст, си даде сметка къде се намира.

Побиха го тръпки. Познаваше къщата. Бе прекарал не една нощ да я наблюдава, скрит зад храста, и той не знаеше по каква причина. Сякаш бе обсебен от това място. Едно много неприятно предположение, тъй като зад тези дебели стени живееше госпожица Ана Халифакс.

— Проклятие! — промърмори, дърпайки юздите с по-голяма сила от необходимото.

Уважаваните госпожици никога не обсебваха мислите му. Никога. Бяха като прокажени за волните ергени като него. Макар че имаше устни сладки като мед и извивки, заради които един мъж би продал душата си...

— Проклятие!

ГЛАВА 13

Скъпо дневниче,

Мисля, че на всяка жена трябва да ѝ се позволи да направи една ужасна, глупава, но славна грешка веднъж в живота си. Нямам предвид да пропилее цяло състояние на масата за покер, нито да избяга с някой негодник, който със сигурност ще ѝ превърне живота в ад, нито да забие куршум в задника на подлец, колкото и да го заслужава. Говоря за тези кратки моменти на изкушение, които идват без предупреждение и предлагат изключителната възможност да опиташ опасността, което рядко се случва в скучния живот на една уважавана жена. Да пиеш разкошно вино, докато главата ти започне да се върти, да си купиш ужасно скъпа картина само заради цветовете, да изядеш цял ябълков пай за закуска... Или да бъдеш съблазнена от красив и чаровен донжуан.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
29 май 1814

Хелион мислеше, че се е побъркал.

Не че открадна невинността на една девойка. Нито, че това му донесе може би най-голямото удоволствие в живота му. Повече се дължеше на сладките усещания, които изпълниха сърцето му, след като веднъж бе задоволил страстта си.

Предполагаше се, че трябва да чувства удоволствие и задоволяване, това, което чувстваше един мъж, когато най-накрая прави любов с жената, която е желал дълго време. Но усещанията за мир и спокойствие, настанили се в дълбините на душата му, не му бяха познати. Как е възможно да се чувства цял, само когато държи въпросната жена в ръцете си? Сякаш си е възвърнал една част от себе си, част, загубена преди много години. Точно това неочаквано усещане накара Хелион да се раздели с прелестната топлина на Джейн, за да обуе панталоните си. Един мъж имаше нужда от движение, когато целият му свят се е срутил върху главата му.

Вгълбен в собствените си мисли, късно забеляза, че Джейн се раздвижи върху канапето. По дяволите, какво му ставаше? Единствената му грижа би трябвало да е тази жена, която преди малко му предложи тялото, доверието и бъдещето си. В момент като този Джейн не трябваше да е сама. Нужно бе да разбере, че той оценява скъпоценния ѝ дар, а не да се пита какво прави този субект, обикаляйки стаята като луд.

Подразни се от липсата си на кавалерство. Побърза да намокри една кърпа и се върна до канапето.

— Не, не мърдай — заповяда ѝ нежно и прекара кърпата между бедрата ѝ, за да измие капките кръв. Знаеше, че трябва да каже нещо, каквото ѝ да е. Но за първи път прословутите му чар и дар слово му се сториха неадекватни.

Тя не бе някоя преходна любовница, от която да се отърве, когато му омръзне, а жената, която смяташе да направи своя съпруга. Трябваше да ѝ каже нещо романтично, което тя ще помни до края на живота си. И докато се бореше да измисли перфектните думи, Джейн отстрани ръцете му.

— Моля те, Хелион, достатъчно — помоли и започна да се облича с треперещи ръце.

Той я наблюдаваше как се бори с връзките. Изглеждаше прекрасна с къдриците, разпилени по раменете, и кожа, все още затоплена от страстта. Толкова изкусителна, че му идеше да смъкне отново долната ѝ риза и да си припомни сладкия аромат на пролет. Джейн го върна в реалността, като се прокашля и го погледна внимателно:

— Става късно. Трябва да се връщаме в Лондон.

Добре! Честно казано, не бе очаквал точно тези думи от жената, която само преди минути бе крещяла в ръцете му.

— Какво?

— Казах...

— Чух много добре — изръмжа, изправи се и я стрелна с поглед.

— Какво става?

Не бе сигурен. Не очакваше Джейн да припадне в ръцете му или да му се врене във вечна любов. Но нещо повече от молбата да я изведе оттук, като че ли бяха споделили само парче пъстърва или пай. Нейното безразличие бе по-обидно и от шамар.

— Какво предполагаш, че става — настоя. Глупав въпрос, разбира се. Но поне бе по-добре от това да протестира, засегнат от студенината ѝ.

— Ако знаех, нямаше да те питам.

— В случай, че си забравила, току-що ми поднесе девствеността си.

Джейн се изчерви.

— Не съм го забравила, Хелион.

— И единственото, което можеш да кажеш, е „става късно“?

— Извини ме, но както сам каза, нямам много опит по тези въпроси. Какво искаш да кажа?

Спокойната ѝ логика само успя да увеличи яда на Хелион, който, прекарвайки ръце през косата си, се бореше да сдържи напрегнатите си нерви.

— Прието е поне да се казват няколко думи за важността на събитието. Това е интимен акт, Джейн. Да искаш веднага да те отведат вкъщи, отнема романтичността на момента.

Тя сбърчи вежди.

— От самото начало знаеше, че съм прозаична жена, малко склонна към романтизъм.

— Скъпа моя, днес беше много повече от прозаична.

— Какво искаш от мен? — попита Джейн и наведе глава.

Сърцето му се сви като осъзна колко е глупаво държанието му. Проклятие, рискуваше да загуби всичко. Странно и плашещо усещане за мъж, известен майстор в съблазняването. Сви коляно и падна в краката ѝ, като взе ръката ѝ между своите.

— Джейн, искам само да ми кажеш как се чувстваш — промърмори нежно. — Съжаляваш ли за случилото се?

— Не.

— Моля те, Джейн, погледни ме.

С очевидно нежелание, тя най-накрая вдигна глава да го погледне.

— Хелион...

— Бяхме толкова близо, колкото могат да бъдат двама души. Защо сега искаш да се скриеш от мен?

— Не искам да се крия. Само... — думите се изгубиха, когато прехапа долната си устна.

— Да?

Тя сви неспокойно рамене.

— Не се чувствам много удобно да говоря за това.

— Срамуваш ли се?

— Толкова ли е очевидно? — попита с пресекващ глас.

Хелион усети да го залива огромно облекчение. Значи това беше. Не бе ужасена, нито убедена, че е извършила най-голямата грешка в живота си. Бе засрамена. Благодаря ти, Боже!

— Не, разбира се, че не — усмихна ѝ се и нежно целуна дланите ѝ. — Прости ми, любов моя, не исках да съм нечувствителен. Но съм малко нервен и ми е нужно успокоение.

— Какво имаш предвид?

Той постави малката ѝ ръка върху бузата си.

— Никога преди не съм бил с девствена жена. Искам да се уверя, че не съм те наранил или, да не дава Господ, да ме отблъснеш.

Джейн се изчерви.

— Знаеш, че не.

— Откъде да знам? — попита тихо. — В един момент си толкова сладка и всеотдайна в прегръдките ми, а в следващия избягваш погледа ми, като че ли искаш да си на всяко друго място, но не и тук, с мен.

— Добре де, но и ти също изглеждаше разсеян — обвини го тя.

Той се засмя, без да може да отрече.

— Не, не бях разсеян. Бях ужасен.

— Какво?

Хелион се пребори с инстинктивното желание да скрие чувствата си зад някакъв небрежен отговор.

— За разлика от теб, не мога да твърдя, че съм невинен — призна. — Бях сигурен, че знам почти всичко за любовния акт. Но както вече ти е станало навик, успя да разрушиш арогантните ми претенции.

Джейн се усмихна без желание.

— Похвално, въпреки че не разбирам за какво говориш.

— Предполага се, че съм донжуан, експерт по въпросите на любовта, а не нетърпелив младок при първата си среща. Искях да съм сигурен, че ще ти доставя удоволствие, но в мига, в който те докоснах, бях загубен. Това никога преди не ми се е случвало.

Както се очакваше, неговата разумна Джейн нито се отврати, нито се възгордя от признанието му. Напротив, погледна го с подозрение.

— Трудно ми е да повярвам.

— Защо?

— Защото не съм от типа жени, които вдъхват такава страст у един мъж.

Хелион поклати глава, докато оглеждаше стройната фигура, едва прикрита от тънката ленена риза. Явно по-добре да ѝ го докаже с дела, отколкото с думи, но предчувстваше, че за момента ще трябва да сдържи страстта си.

— Грещиш.

— Хелион, знам чудесно... — започна тя със сериозно изражение.

— Ще ме изслушаш ли поне веднъж? — прекъсна я.

— Е, и?

— Започвам да откривам, че съществува голяма разлика между желанието и страстта — задържа погледа ѝ със силата на волята си. — Едно хубаво лице и изваяна фигура могат да привлекат вниманието на един мъж, но това е мимолетно желание, което лесно се забравя.

— И страстта?

Той замълча за момент, за да премери думите си.

— Няма нищо общо с цвета на косата или с размера на деколтето. Това е чувство, по-дълбоко от необходимост, което кара мъжа да иска да е с една определена жена и друга не може да заеме мястото ѝ.

— И, без съмнение, също е мимолетно — осмели се тя да го предизвика.

Преди час Хелион би се съгласил с нейното твърдение. Страстта, както и всеки друг каприз, би могла да бъде задоволена и забравена. Сега подозираше, че поради някаква причина е преценил погрешно. Не можеше дори да си представи живота си без тази жена до себе си. Само мисълта за това, караше сърцето му да се свива.

— Кой го казва? — поиска да узнае.

— Баща ми, например.

Хелион премигна.

— Баща ти ти е говорил за страстта?

Джейн повдигна брадичка в предизвикателен жест.

— Баща ми е говорил с мен за различни неща.

— Очевидно. — Хелион се замисли за момент за мъжа, който явно бе третирал Джейн по-скоро като син. Беше ли забелязал господин Мидълтън, че неговите усилия са превърнали дъщеря му в необикновена и уникална личност? — И какво ти каза?

Тя освободи ръцете си и ги прибра до тялото си като скромна гувернантка. Хелион стисна зъби, за да потисне желанието си да ги сграбчи отново в своите.

— Предупреди ме, че страстта прилича много, на която и да е природна сила, като бурите и наводненията. Влиза в живота ти без предупреждение и предизвиква голямо сътресение, но винаги оставя разрушения след себе си. Каза ми, че приятелството и взаимното уважение са истинската база на една здрава връзка.

Хелион изруга наум. Нима господин Мидълтън е искал да обрече бедната си дъщеря на студен и безстрастен брак? Не заслужаваше ли тя нещо повече?

— Малко преувеличено — каза внимателно. Ако нещо бе научил от Джейн, то бе, че обичният ѝ баща никога не грешеше. За нищо. — Макар че не ме изненадва. Никой баща не желае да си представя дъщеря си в страстна ситуация.

— Не, не е това — настоя тя. — Той искрено вярваше, че приятелството и грижата за щастието на другия са много по-важни от...

Думите ѝ изведнъж заглъхнаха.

— Да? — насърчи я да продължи.

Джейн прочисти гърло.

— ... от физическото задоволяване — добави, кършейки ръце. Изглежда й бе трудно дори да споменава за страстното им сексуално преживяване.

— Значи двама души не могат да се радват и на двете неща: и на физическото удоволствие, и на приятелството, така ли?

След дълго мълчание девойката въздъхна дълбоко.

— Още не съм сигурна.

Хелион усети топка на страх да се настанява в гърдите му. Проклятие! Бе сигурен, че ако успее да я прелъсти, всичките му проблеми ще се решат. Бе отнел невинността й! Отчаяно трябваше да се стреми да се оженият възможно най-скоро, като всяка жена в подобна ситуация.

Сега подозираше, че май няма да е толкова лесно. Въпреки чувствата си, тя все още нямаше доверие в него. Това откритие му причиняваше болка.

— Ще направя така, че да си сигурна — обяви настойчиво. — Ти ми принадлежиш.

— Хелион... — с рязко движение се отдръпна и потърси роклята си. — Трябва да се връщаме.

Протегна ръка да я спре, но я остави да падне при вида на напрегнатото й изражение. Очевидно не бе подходящия момент да подновява предложението си за женитба. И май предпочиташе да не чува мнението й по въпроса. Каквито и нежни чувства да изпитваше към това зверче, острият й език бе способен да го нареже на парчета.

Проклятие! За пореден път бе успял да спечели схватката, но бе загубил битката. Трябваше да преосмисли стратегията си. И за целта се нуждаеше от изобретателния мозък на Бидълс.

— Много добре, любов моя. Ще те прибера в Лондон — отговори примирено, но решен да постигне целта си. — Но не си мисли, че сме приключили.

Застанала до Ана, встрани от навалицата в балната зала, Джейн наблюдаваше как Хелион заслепява нетърпеливите млади контета, скупчени около него.

Дори и от далеч можеше да усети магнетичното привличане, което упражняваше с чара си. И не бе единствената, която го

забелязваше: погледите на всички присъстващи се спираха на чаровника със златните коси. Някои го гледаха с желание, други със завист, а трети просто се възхищаваха на обаянието му.

Хелион, разбира се, не осъзнаваше въздействието си върху околните. Чувстваше се добре в кожата си, като актьор на сцената, играейки за своята публика.

Сърцето на Джейн пропусна един удар, когато той отметна глава назад и се засмя на някаква шега. Не от ревност, нито дори от детинско чувство за притежание, макар че не можеше да отрече, че една част от нея искаше да го извлече оттам и да го заведе на по-усамотено място. Просто защото изглеждаше много удобно в картинката.

Тъжно си призна, че това бе причината все още да се колебае.

Вече трети ден се бореше с импулса да се предаде на желанието и да остави настрана здравия разум. Защо да не се ожени за Хелион? Беше представителен, чаровен и интелигентен. Третираше я с неподправено уважение (рядко срещано) и я караше да се чувства пленителна и чаровна. Освен това можеше да я разтопи само с поглед. Бе много повече, отколкото една жена би могла да очаква от съпруга си. И със сигурност много повече, отколкото бе сънувала. И все пак, съмненията ѝ оставаха.

Не ставаше въпрос за сделка, която да анулира, ако започне да надхвърля предвидените разходи. Ставаше въпрос за цялото ѝ бъдеще и за бъдещето на децата ѝ. За момента Хелион я смяташе за средство, чрез което ще си осигури досегашния елегантен стил на живот. И имаше намерението да я направи щастлива.

Но какво ще стане след една година, или пет, или десет? Колко време ще мине, преди да се отегчи от ролята си на внимателен съпруг? Колко, преди да се върне към Лондон и прекрасните дами, които падаха в краката му? Колко време, преди да ѝ разбие сърцето и тя да се превърне в озлобена жена, която превръща в ад живота на децата си?

В края на краищата, не бе ли писано да ѝ разбият сърцето, без значение какво решение ще вземе? Вече не можеше да отрича, че е влюбена в Хелион. Следобедът в странноприемницата ѝ бе отнел всяко съмнение. От самата идея да принадлежи на друг мъж ѝ се повдигаше.

И ако откриеше, че е неспособна да се омъжи за друг? А обещанието към баща ѝ? И собственото ѝ желание за семейство? Боже

мой! Всичко бе така объркано, че не се изненадваше, че я боли главата и очите ѝ парят, поради липса на сън.

— Много е представителен — промърмори Ана в ухото ѝ, откъсвайки я от мислите ѝ.

Усмехнатата, Джейн дори не се престори, че не знае за кого става дума.

— Без никакво съмнение.

— И има такъв примитивен стил, че ти идва да го опитомиш.

— Определено дивашки.

— И тази, която успее да го хване, ще има завистта на цялото общество.

Джейн се усмихна по-широко.

— Ще бъде почти легенда.

— И е достатъчно мъжествен, за да гарантира задоволяването ѝ в леглото. Господи! Начинът, по който те гледа, е наистина скандален.

Джейн рязко се обърна.

— Какво?

— Изглежда, сякаш иска да те погълне.

— Ана! — възкликна Джейн, но страните ѝ се зачервиха от задоволство.

Ана я тупна по рамото с ветрилото си.

— Не се преструвай на толкова изненадана, Джейн. Когато една жена смята да се жени, няма нищо лошо в това, да вземе под внимание и най-интимните способности на партньора. Не би било разумно да се ожениш за някого, който не може да ти достави удоволствие.

Всякакъв тип изкусителни тръпки полазиха по тялото на Джейн: удоволствие, възбуда, очакване. Способността на Хелион да я задоволи бе последното, за което трябваше да се притеснява. Ако ѝ доставяше още повече удоволствие, щяха да я погребат.

— По тази точка е добър. Добре де, много добър — призна, докато погледът ѝ отново се насочваше към мъжа, открил ѝ значението на думата страст. — Но не това е най-важното.

— И какво е тогава най-важното?

Джейн помисли за момент и сви рамене.

— Уважението, приятелството, взаимната привързаност...

Ана избухна в смях.

— Много добре. Винаги, когато не навлизаш в детайли.

— Ти попита.

— Къде остана отчаяната стара мома, готова да се ожени за първия мъж, който ѝ предложи?

Джейн се усмихна засрамено.

— Откри, че един уважаван господин е много по-безопасен от друг, който може да ѝ разбие сърцето.

— Джейн? — попита изненадано приятелката ѝ.

Проклинайки под носа си, че говори прекалено, Джейн отбегна погледа ѝ. Въпреки силната обич, която изпитваше към скъпата си приятелка, все още не бе готова да говори за чувствата си към Хелион. Не и когато трябваше да реши какво да прави с тях.

— Извини ме, Ана, трябва да помисля.

ГЛАВА 14

Скъпо дневниче,

Открих, че да бъдеш логична жена е много притеснително. Ако бях някоя романтична глупачка или просто достатъчно наивна, за да вярвам, че любовта решава всички проблеми, нямаше да се лутам така в нерешителност. Напротив, щях да искам нетърпеливо да подаря сърцето си, на който и да е безсрамник и да приема бъдещето, каквото и да е то.

Но, за нещастие, не съм способна да бъда романтична и безгрижна. Може сърцето ми да нашепва, че истинското ми щастие е на една ръка разстояние, но разумът ми отказва да пренебрегне предупрежденията. Всъщност, възможно ли е да се опитоми един донжуан? Или ще бъде като всяко диво същество, което накрая намразва клетката си и още повече жената, която му е поставила веригите?

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
1 май 1814

Хелион видя Джейн в мига, в който тя влезе в салона. Забеляваше също и влажната топлина в помещението, разреденото шампанско, поизносените си ботуши, както и, че лейди Грантууд го тупна по задника, минавайки покрай него.

Но с Джейн му се случваше нещо необикновено. Тя едва прекрачи прага, когато цялото му тяло потрепери от възбуда, като че се

намираше в центъра на ураган. Още по-объркващо бе чувството, че може да усети присъствието ѝ. Всеки път, когато тя примигваше, когато вдишваше, всеки удар на сърцето ѝ. Като че всеки от тях бе част от другия.

Устоя на импулса да пресече салона и да я прегърне, благодарение на волята си. Продължи да разказва забавния виц на групата младежи, събрани около него.

През последните три дни бе внимателен с Джейн, защото знаеше, че всеки натиск би бил фатален. Винаги бе наблизко, за да забележи присъствието му, но не се приближаваше до нея.

Бидълс го увери, че тактиката действа, когато директното преследване не дава резултат и, че Джейн е жена, която предпочита да контролира всяка ситуация. Дори и по сърдечните въпроси. По-добре тя да реши кога е готова да говорят за общото си бъдеще.

Разумен план, без съмнение, но Хелион започваше да става нетърпелив. Проклятие! Не чакаше ли вече достатъчно време? И ако тя очаква той да направи първата крачка? И ако все още се срамуваше и по тази причина го избягваше? И ако...

Изведнъж видя, че Джейн напуска приятелката си и бързо излиза през близката врата. Макар, че ги разделяха стотина поканени, почувства, че с нея става нещо лошо. Познаваше по напрегнатите ѝ рамене и по начина, по който държеше главата си наведена, сякаш едва сдържа сълзите си.

Без да се колебае Хелион се поклони към събеседниците си и си проправи път сред множеството. Не се спря и пред лейди Грантууд, която се опита да привлече вниманието му с надарената си фигура.

Стига! Бе чакал достатъчно! Ако Джейн бе тъжна, а дори и да не беше, искаше да бъде с нея.

Най-накрая успя да излезе от салона и се озова в тъмен коридор. Вече бе загубил дирите на любимата си. Поколеба се какво да прави. Не искаше да се връща в салона. Не издържаше да прекара още една нощ, без да говори с Джейн, да чуе гласа ѝ, да вдъхне аромата ѝ, да вкуси от устните ѝ...

Отвори вратата на някакъв кабинет — празен, и се върна в коридора сред тишина и тъмнина. Рано или късно тя щеше да се върне и той ще я чака. След десетина минути чу шум от коприна и усети изкусителния аромат, който можеше да принадлежи само на Джейн. С

рязко движение протегна ръка и я хвана за рамото. После, с едно дръпване, влезе с нея в някаква стая и затвори вратата. Жената извика задавено, но после очите ѝ привикнаха с тъмнината и можа да разпознае похитителя си.

— Хелион!

Приближавайки се достатъчно, за да го обгърне топлината ѝ, той постави ръце на раменете ѝ.

— Шшш... не искаме да привличаме внимание, нали?

Като че ли я усети да потрепва при допира му, но гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Какво правиш?

— Изглеждаше тъжна, когато напусна салона. Притесних се.

— Аз... Какво те накара да си го помислиш?

Хелион твърде късно осъзна, че е направил грешка да я доведе в тази тъмна и отдалечена стая. Кръвта му вече кипеше и мислите му поемаха опасна посока. По-добре би било да останат в коридора, където възможността да ги видят би поохладила желанието му.

— Познавам те достатъчно, за да разбера, когато нещо те притеснява. — Като по собствена воля пръстите му нежно погалиха кадифената кожа на шията ѝ. — Кажи ми какво ти е.

— Нищо — задържа дъха си, когато пръстите му преминаха по линията на деколтето. — За Бога, Хелион, трябва да спреш.

Усмихна ѝ се тъжно. Тя все още бе много невинна по отношение на мъжете. В този момент по-лесно бе сърцето му да спре да бие, отколкото милувката му да спре да обожава това страстно тяло с цвят на слонова кост.

— Трябва? — попита я с дрезгав глас. — Искам да го направя от три дни насам. Не знаеш колко трудно се въздържах тази вечер да не дойда при теб и да те метна на рамо.

На лунната светлина, огледална от падналата мъгла, чертите ѝ изглеждаха по-меки и мистериозни.

— Често ли мяташ жените на рамо?

— Никога преди не съм го желал — отговори честно. — Ти, Джейн Мидълтън, събуди в мен демони, за които дори не знаех, че съществуват.

— Звучи ужасно.

— Нямах и идея! — засмя се тъжно.

— В действителност, знам точно какво имаш предвид — призна тя с въздишка.

Хелион стисна зъби при неочакваното признание. О, това бе ужасна грешка. Вече бе възбуден, гореше само при близостта ѝ. И да чуе Джейн да признава собствените си желания бе като да хвърлиш запалена клечка върху бала сено. Едва устоя на желанието си да притисне бедра срещу нея, за да усети твърдостта му.

— Боже мой, не говори така, любов моя! — изстена. — Доведох те тук, за да можем да поговорим насаме. Но е много трудно, когато си толкова близо.

Хелион видя как Джейн се бори да си възвърне самообладанието и как желанието победи, когато тя започна да гали гърдите му.

— Мога да отида в другия край на стаята, ако предпочиташ — гласът ѝ беше едва доловим.

Той я взе в обятията си, за да покрие с леки ухапвания възглавничката на ухото ѝ.

— Би било добре — съгласи се.

— Или мога да изляза в градината и ти да ми крещиш от прозореца.

Хелион прокара устни по извивката на шията ѝ, вкусвайки кожата, за да стигне до гърдите.

— Ще бъде много по-разумно — промърмори, — но не толкова хубаво.

— Наистина.

Преодолявайки бариерата на корсета, Хелион стигна ръкава на роклята. Проклятие! Начинът на обличане на жените, с толкова ката плат, бе грях към природата. Как можеше да спечели един мъж срещу безброй пластове коприна, лен, панделки и кой знае още какво?!

— Истината е, че всеки път, когато искам да говоря с теб, провалям всичко — призна, когато най-накрая достигна настръхналото зърно.

С лек стон Джейн придърпа главата му, насърчавайки влажната милувка.

— Наистина — прошепна.

Хелион тихичко се засмя, без да спира да дразни порозовялото връхче.

— Не би трябвало да се съгласяваш с такъв ентузиазъм.

Джейн отново изстена и го насочи към другата си гърда.

— Няма значение — увери го. — Сега не ми е до приказки.

— Благодаря на Бога! — С ловко движение се облегна на стената и залости вратата. — Хрумват ми няколко по-добри идеи да употребим тези твои подлудяващи устни.

Без да прикрива алчността си, нападна устните ѝ, докато ръцете му продължаваха с жар да галят гърдите.

Обхваната от неконтролирана страст, Джейн заби ноктите си във врата му с такава сила, че Хелион почти падна на колене, без да може да сдържи насладата си. Изглеждаше сякаш са минали седмици, дори месеци от последния път, когато я бе държал в ръцете си, и зажаднелите му сетива се разтърсиха от изгарящо желание, изплуващо от дълбините му.

— Хелион — изохка тя и се притисна още по-силно.

В другия край на стаята имаше удобен диван, но разстоянието бе прекалено голямо за спешната необходимост на двамата. Хелион повдигна полите на роклята ѝ с отчаяние.

— Имам нужда от теб, Джейн — задъха се, когато най-накрая откри гладката кожа на бедрата ѝ. — Сега.

Тя задържа дъха си, усещайки пръстите му да изследват най-интимното ѝ място, което ставаше все по-влажно. Заби нокти в гърба му, когато пъкна пръст в нея и потърка пъпката на желанието ѝ.

— Да — промърмори с дрезгав глас, а бедрата ѝ се движеха в ритъма на подлудяващите ласки. — Още.

Хелион изръмжа гърлено и се опита по най-бързия начин да разкопчае панталоните си. Опитът му се бе изпарил, пръстите му трепереха и почти изтръгна едно от копчетата. По дяволите! Това не бе присъщо за него: да съблазнява жена по време на бал, задъхан и туптящ като незрял новак. И все пак се изненада, когато я усети да се напруга, като че ли още не бе готова за проникването.

— Джейн? — попита я с измъчен глас. Не можеше да повярва, че го спира точно сега.

— Искам да те докосна — прошепна тя.

Хелион пое дълбоко дъх при тази чувствена молба. О, да! Би било сбъдната мечта! Само се надяваше да издържи, без да припадне от удоволствие.

— Позволи ми — нежно хвана ръката ѝ и я постави върху напрегнатата си мъжественост.

Показа ѝ как да го гали, но в началото тя го докосваше толкова колебливо, че той инстинктивно раздвижи ханш в молба за още. После, като че осъзнала женската си сила, тя започна да го изследва, всеки път по-ентузиазирано, галейки го от върха до основата. Хелион мислеше, че ще умре от удоволствие. Беше в Рая. Падна върху стената, остави я да върши магията си, докато се бореше да не свърши. Искаше този момент да трае цяла вечност или докато падне на колене от непоносимо удоволствие.

Джейн любопитно го изследваше, поглаждайки пулсиращите вени и притискайки го нежно. Хелион извика и я завладя с целувките си.

— Стига вече — изпъшка. — Искам да проникна в теб.

— Да.

Отговорът ѝ едва се чу, но достатъчно за Хелион, който я хвана за бедрата и я повдигна от пода. Задържа я към гърдите си и бавно я отпусна върху члена си.

— Боже мой, Джейн — изстена, блъскайки с бедрата си, без да може да се контролира. — Не мога да го направя бавно.

Дишането ѝ бе трудно и накъсано. Притисна устни към брадичката му.

— Не спирай — успя да проговори.

Като че ли бе възможно! Той заби пръсти в задните ѝ части и краката ѝ го обгърнаха. Стисна здраво зъби, опивайки се от сладките стонове на Джейн. Тя стисна бедра, като по този начин му позволи да навлезе още по-дълбоко в нея. Хелион засили ритъма, движейки ханша си нагоре-надолу, докато от устните на Джейн излезе вик, достигайки върха. Спазмите ѝ отприщиха сдържаната енергия на Хелион, който най-накрая изля страстта си в нея.

В този момент си помисли, че може би вече са заченали един нов живот, плод на еротичната им интерлюдия. Мисълта би трябвало да го ужаси. Но всъщност почувства огромно задоволство: не съществуваше друга жена, която би избрал за майка на децата му.

— О, Боже, беше невероятно — прошепна ѝ нежно, докато двамата се връщаха в реалността.

Без да отделя лице от рамото му, Джейн успя да дойде на себе си малко по малко. После се отдръпна с нежелание и го погледна сериозно.

— Хелион...

— Знам, знам — прекъсна я с целувка. Този път бе подготвен за практичната си и винаги логична жена. — Трябва да се върнем, преди да открият, че ни няма.

— Да.

Издавайки шумна въздишка, Хелион напусна топлата ѝ прегръдка и ѝ помогна да стъпи на крака. По дяволите! Искаше вече да са женени. Ако беше така, можеше да я измъкне от суката на бала и да я отведе у дома, в леглото. Колкото и задоволен да се чувстваше сега, знаеше, че му трябва само една целувка от тези подлудяващи устни, за да се възбуди отново. Наблюдаваше я, докато двамата оправяха несръчно дрехите си, и неволно се усмихна. Нямахше идея кога точно това малко и непредвидимо същество е станало съществена част от живота му. Единственото, което знаеше, бе, че е вярно и колкото по-бързо сложеше пръстен на пръста ѝ, толкова по-добре.

Джейн пооправи, доколкото можа, косата си и го погледна малко нервно.

— Мисля, че трябва да се върна сама.

Той сви рамене. Не се притесняваше, дори и ако всички разберат какво са правила. Даже би се зарадвал. Но самата идея да засрами бъдещата си съпруга го накара да заглуши собственическите импулси.

— Както искаш.

— Хелион...

— Кажу ми, любов моя.

Тя го изгледа продължително време, но после поклати глава.

— Нищо.

Частица безпокойство замъгли дълбокото му задоволство.

— Сигурна ли си? — настоя, без да помисли, че може да крие нещо от него.

— Да.

Докосна косата си, за да се увери, че всичко е наред и се приближи до него за бърза целувка, което го завари неподготвен. Опита се да я прегърне, но вече се бе отдалечила. Какво искаше да каже? Че все още е несигурна? Че се съмнява? Че може да живее без

него? Веднага отхвърли тези дразнещи въпроси. Джейн не можеше да се съмнява повече след тази нощ: бяха един за друг. Не само във физически аспект, но и на по-дълбоко ниво. И освен това, можеше да е бременна, напомни си гордо. Нямаше друга възможност — трябваше да бъде негова съпруга.

Възвърнал доброто си настроение, Хелион нагласи връзката си така, че да скрива белезите, оставени от Джейн тази нощ. А, да, бъдещето им бе написано. И обещавахе да бъде много приятно.

Старата тухлена сграда се извисяваше с кралско величие близо до Чаринг Крос Роуд.

След като ѝ отвориха вратата, Джейн не се изненада, че я посрещаха облак от прах и метри паяжина. Бе изминала повече от година, откакто чудесното кафене бе затворило врати. И въпреки, че бе историческа забележителност, управителят господин Кристиян не можеше да се бори срещу новите вкусове. Вината не бе негова. Бе невъзможно да се състезава с проспериращите мъжки клубове наоколо, нито с евтините дупки, привличащи бедните и отчаяните. Целият квартал търпеше загуби, след като най-богатите се преместиха към Уест Енд на Лондон. Малкото непокътнати сгради сега приютяваха публични домове или още по-лошо — пушални на опиум, които откъмнаха и без това малкото клиенти на господин Кристиян. Кой уважаван човек ще влезе в подобен квартал?

Бърчейки нос заради мириса на влага, Джейн се спря, за да свикнат очите ѝ със сумрака на помещението. До нея застана продавачът, слаб и с прошарена коса, готов да направи подробен опис на съдържанието на локала.

— Както виждате, предишният собственик е оставил по-голямата част от мебелите — показва малките маси и столове в предния салон. — Бих ви препоръчал да ги продадете на търг.

Джейн махна неудобната шапка и се хвана на работа. По принцип, не бе трудна задача, но тази сутрин ѝ изглеждаше почти непосилна. Добре, не трябваше да се изненадва. Коя жена би се концентрирала върху една стара прашна сграда, когато тялото ѝ още е в плен на прекрасните усещания от предната вечер? По-изненадващо би било, ако не трябва да се бори срещу желанието да се хили като

някоя глупачка. Или мислите ѝ да не се връщат към нещата, които Хелион бе направил с тялото ѝ.

Не искаше обаче продавачът да си помисли, че е полудяла. А и по-добре да свърши с работата си за тази сутрин, за да може да се прибере къщи и да помисли за бъдещето. Едно все още несигурно бъдеще за жена, свикнала винаги да знае кой път ще поеме.

— Не смятате ли, че ще увеличим стойността на сградата, ако оставим мебелите непокътнати?

— За да съм честен, госпожице Мидълтън, не мисля, че ще има голяма разлика. Това място не струва нищо, с изключение на терена. А и неговата цена намалява от година на година.

— Жалко. — Джейн погледна тъжно към дървения таван, почти черен от дима. — Това кафене някога е било паметник на Лондон. Баща ми ми е разказвал, че често са идвали сър Уолтър Ралей и Шекспир.

Мъжът въздъхна с носталгия.

— Цената на прогреса, предполагам.

— Да — Джейн сви рамене. — Сега тази сграда е една загуба.

— По-добре да я продадете, преди да загубим надежда за всякакъв купувач.

На Джейн не ѝ оставаше друго, освен да се съгласи с Кристиян. Колкото и да обичаше кафенето, бе абсурдно да се опитва да го запази от чист сантиментализъм.

Двамата се отправиха към тежкия бар от дъбово дърво, разположен в задната част на дългия салон. Спираха се до масите да прочетат гравираните върху тях имена на актьори, художници, политици от друга епоха. Тъкмо разглеждаха купчината гравюри, струпани до камината, когато входната врата се отвори.

Изненадана, Джейн се завъртя и сърцето ѝ подскочи, като разпозна високата и добре позната фигура.

Хелион!

Неспособна да се въздържи, жадно огледа черните панталони, бялото елече и сивото сако, дело на първокласен шивач. Обикновено облекло, което подчертаваше елегантните линии на силното му тяло. Погледът ѝ се спря на изваяните мъжки черти, на изкусителните черни очи, които блестяха дори в полумрака. Бе фантазията на всяка жена.

Странно ли бе тогава, че имаше желанието да се държи като глупачка в негово присъствие?

Тишината се проточи, докато взаимно се оглеждаха. Накрая една дръзка усмивка разтегна устните му, а нейните страни се зачервиха. Проклет да е с неговата арогантност! Знаеше много добре, че когато го гледа, пулсът ѝ се учестява и цялото ѝ тяло започва да трепери в очакване.

Все още задържайки погледа ѝ, Хелион направи лек поклон.

— Добър ден, Джейн.

— Хелион — осъзнаваща любопитството на продавача към неочаквания посетител, Джейн прекоси салона и се спря пред него. — Какво правиш тук?

— Опитвам се да те спася от собственото ти нехайство.

Тя смръщи вежди, трудно ѝ бе да се нагоди към внезапната му поява. От идването си в Лондон се опитваше да държи разделени ролята си на бизнес дама и тази на дебютантка. Не само защото за голямата част от доброто общество финансовите ѝ занимания бяха неприятни, но и за да може да се концентрира, когато трябва да взема важни решения.

— Какво?

— Говорих с икономката ти. Каза ми, че си излязла тази сутрин, без да изядеш нещо повече от половин печена филийка.

Тя повдигна рамене в защита.

— Успях се и щях да закъснея за срещата ми с господин Стейнман.

— Така ли? — наведе се към нея, достатъчно близо, за да усети аромата на мъжка кожа. — И защо се успа?

Намекът я накара да потръпне. Боже мой! Ето защо не бе разумно да е близо. Поне докато работи. Или ходи, или се храни, или диша...

— Хелион, мисля, че е по-добре...

— Обещавам да се държа добре — прекъсна я.

Тя повдигна вежди при сладкия му тон.

— Вече решихме, че доброто ти държание не е никаква гаранция.

— Да, но донесох вкусен обяд — повдигна капака на една кошница и чудесен аромат изпълни въздуха. — Шунка на тънки

резени, омар, топъл хляб и ябълков пай.

— И това ако не е безсрамен подкуп — пошегува се тя, докато стомахът ѝ къркореше и устата ѝ се пълнеше със слюнка. От часове не бе слагала троха в устата си.

— Не можех да се надявам само на неотразимия си чар, поне що се отнася до теб, зверчето ми.

„Кажу ми да си ходи“ — мърмореше най-рационалната ѝ част. Бе лоша идея да смесва работата с този властен мъж. Но при вида на съблазнителния му поглед усети, че цялата ѝ логика се изпарява с учудваща бързина. Какво лошо имаше? Вече бе взела решение по отношение на сградата. Нямахте кой знае какво да се прави, освен инвентаризацията.

— Много добре — съгласи се. — Почти приключвам.

Следвайки я отблизо, Хелион тихо подсвирна.

— Това е старото кафене, нали?

— Беше. Празно е повече от година.

— Ще го отваряш отново?

Тя го погледна скандализирана през рамо.

— За Бога, не! Щом господин Кристиан не може да поддържа успешен бизнес, нямам надежди, че аз мога да го направя.

— Тогава защо си тук?

— Баща ми купи сградата преди около тридесет години. Опитвам се да я продам.

Хелион се спря внезапно и я погледна със сериозно изражение.

— Шегуваш се, нали?

Джейн се завъртя, за да може да го гледа в лицето. Изглеждаше изненадана от въпроса.

— Защо?

— Тази сграда е съществена част от Лондон. Баща ми ми разказваше анекдоти за дните, прекарани тук заедно с артисти, аристократи, поети. Знаеше ли, че господин Кристиан позволяваше само трийсет места в салона и веднъж заети, трябваше да се чака на улицата, докато се освободи някое? Баща ми казваше, че единствената причина да става преди обяд е била, за да си запази място тук, до прозореца.

Джейн се усмихна с носталгия. Представяше си посетителите от едно време, смеещи се и подвикващи на преминаващите.

— Страхувам се, че всичко това е минало. Никой вече не рискува да минава по тези улици.

— Малко са западнали, но...

— Хелион, — прекъсна го нетърпеливо — сградите наоколо са публични домове, а наблизко работи и пушалня за опиум. Всяка следа от почтена клиентела е изчезнала безвъзвратно.

Хелион не искаше да се съгласи с нейното мнение, въпреки опита ѝ, и вдигна ръце.

— И какво лошо има в няколко публични домове?

— Само мъж би задал подобен въпрос.

— Не отричам, че ще бъде трудно да се привлекат уважаваните дами в подобен квартал, но малко са мъжете, които имат скрупули от този род — настоя. — Просто трябва да го превърнеш в място, което да се харесва на господата.

— Като например?

— Мъжки клуб или частен игрален дом.

Идеята свари Джейн неподготвена. По принцип интересите на Хелион не включваха такива скучни неща като една празна сграда. Явно разказите на баща му са причинили известна доза сантименталност към мястото. Без да го забележат, господин Стейнман се приближи към тях със замислено изражение и каза:

— Идеята никак не е лоша, госпожице Мидълтън.

— Какво?

Мъжът нервно прочисти гърло.

— Жалко би било да видим края на такова историческо място. С малко усилия бихме могли да върнем предишната му слава.

Джейн с мъка устоя на импулса да покаже недоволството си. Очевидно двамата срещу нея се опитваха да ѝ услужат. Но за нещастие не разбираха сложността на ситуацията.

— Може би, но ще трябва да го направи следващият собственик. Аз няма да се забърквам в това — каза решително. — А сега, господин Стейнман, бихте ли могли да се захванете с описа?

Тъй като познаваше госпожица Мидълтън достатъчно, за да знае кога е категорична, мъжът леко се поклони в знак на съгласие.

— Разбира се.

Докато наблюдаваше как господин Стейнман с военна стъпка изчезва по стълбите, Джейн не забеляза намръщаното лице и строгия

поглед на Хелион.

— Не е типично за теб да си толкова твърдоглава, Джейн. Поне що се отнася до бизнеса.

Критиката я подразни. Може би бе прекалено докачлива, че подлагаха на съмнение решенията ѝ, но, по дяволите, дълго време се бе борила, за да вземе юздите на живота си в свои ръце. Не ѝ бе никак лесно да преглътне критиките.

— Не съм твърдоглава. Просто се налага да вземам решения, които смятам за най-уместни — отговори студено.

— Сигурна ли си, че това е всичко?

— Какво искаш да кажеш?

Хелион се приближи с неразгадаемо изражение на лицето.

— Може би не искаш съветите на незначително същество като мен.

Джейн примигна пред неочакваната атака. Хелион изглеждаше обиден, а в това нямаше никакъв смисъл.

— Това е абсурдно.

— Дали? — настоя той. — Забелязах, че никога не си искала мнението ми. Винаги ме държиш настрана от деловите си интереси.

Питайки се какъв дявол му е влязъл под опашката, Джейн опита да се защити.

— Ти беше този, който твърдеше, че единственият бизнес е удоволствието, Хелион. Не мислех, че те интересуват други.

— И ако ти кажа да? Готова ли си да чуеш съветите ми?

Джейн се поколеба. В действителност никога не бе мислила да раздели отговорностите си с другиго. Дори и със съпруга си. По някаква причина смяташе за даденост, че човекът, за когото ще се ожени, ще се задоволи с управлението на имението и ще се занимава със собствените си дела.

— Аз... винаги съм готова да се вслушвам в съвети — каза внимателно.

Усетил нежеланието ѝ, Хелион направи гримаса.

— Винаги, когато не произлизат от мен, нали?

Огорчението в гласа му отекна в сърцето ѝ. Макар че не знаеше къде е сгрещила, очевидно бе наранила гордостта на любовника си.

— Хелион, не че не искам да чуя съветите ти.

— А какво тогава?

— Самият факт, че съм жена, прави достатъчно трудно изграждането на респект сред мъжете, с които трябва да работя. Винаги трябва да помня, че всяка грешна стъпка би могла да провали всичко.

— И? — продължи той още по-сериозен.

— Представяш ли си как ще ми се отразят слуховете, че започвам бизнес в близост до най-долнопробните заведения на Лондон? И по-специално само за мъже? Всички търговци ще ми затворят вратите си. Колкото до обществото... Господи! Ще ме третират по-зле и от сега, като някакъв боклук.

Джейн видя как Хелион ѝ обръща гръб и разтвива врата си, като че не издържа от яд. Смешно! Ако някой трябваше да бъде ядосан, това беше тя.

— Права си, разбира се — съгласи се накрая уморено. — Не помислих за това.

Очевидно логичното ѝ обяснение не бе успяло да го успокои и тя нетърпеливо въздъхна.

— За Бога, Хелион, какво ти става?

В продължение на няколко секунди той остана с гръб, после се обърна и я изпепели с поглед.

— Не става въпрос за кафенето, макар че е жалко да се превърне в руина. Става въпрос за начина, по който се отнасяш с мен. В един момент ми позволяваш да те доближа, а в следващия ме отблъскваш като ненужна вещ.

Джейн примигна при свирепия тон. Очарователният и равнодушен джентълмен бе изчезнал, за да отстъпи място на един горд и крайно раздражен мъж.

— Това не е вярно.

— Да, така е. И за да бъда честен, не знам какво да правя. Опитвах се чрез всички средства да спечеля сърцето ти, но продължаваш да ми отказваш доверието си. Започвам да се питам, дали някога ще успея да го спечеля.

Джейн се уплаши. Да не мислеше да я напусне? Да не би колебанието ѝ да му е дошло в повече?

— Хелион... — промърмори с някакво странно чувство на безпокойство.

Без предупреждение той постави кошницата в ръцете ѝ с вдървен поклон.

— Ще те оставя да се насладиш на обяда си насаме, скъпа. Явно така предпочиташ.

ГЛАВА 15

Скъпо дневниче,

Винаги съм презирала слабите жени, които не знаят какво искат. Пърхат като пеперуди и позволяват на останалите да променят мнението им, съгласявайки се с всеки. И да не дава Господ да чакаш някакво решение от тях, ще ти дойде да ги удушиш.

Сега откривам, че вътре в мен се е криела една такава слабохарактерна жена. Странна работа. Не искам да се хваля, но винаги съм била решителна. Дори и по въпроси от жизненоважно значение съм способна да мисля рационално, за да поема по верния път. По какъв друг начин иначе бих могла да заема мястото на баща ми в бизнеса?

Обаче сега, когато съм на прага на най-важното решение в моя живот, губя способността си да мисля. Пърхам като най-глупавата пеперуда.

Из дневника на
госпожица Джейн

Мидълтън

2 май 1814

Джейн не бе в добро настроение, нещо обичайно за повечето жени. Да страда и да се измъчва, когато животът не вземаше желаната насока, бе естествена част от женското съществуване. И ако към това се прибави и един красив непредвидим чаровник, се получаваше голямо количество грижи и притеснения. До момента за Джейн тези проблеми бяха непознати и неразбираеми.

След доста обиколки на библиотеката младата жена седна за момент и после пак се изправи. Нещо я дразнеше отвътре и не ѝ даваше мира.

По дяволите, Хелион! Всичко беше по негова вина, разбира се. Отказваше да играе по правилата. Не само по нейните, а по ничии правила. Неприемливо за жена, свикнала да контролира всеки аспект от живота си. Какво му ставаше? Снощи беше съблазнителя, когото толкова интимно опозна и който я доведе почти до припадък от удоволствие. А тази сутрин...

Тази сутрин беше различен — напрегнат, нетърпелив, недоволен. И решен да се обижда при всяка провокация. От друга страна тя май бе повече от провокативна. Но не го правеше нарочно. Просто не бе свикнала да дели властта с никого, нито да подлагат на съмнение решенията ѝ.

А колкото до това, че отказва да му се довери... ами... не е толкова просто. Не и когато сърцето ѝ бе заложено на карта. Въздъхна крайно раздражена. Не бе сигурна дали се дължеше на собственото ѝ глупаво държание или на това на Хелион.

Седнала в един кожен фотьойл, Ана най-накрая прекъсна принудителното си мълчание с цъккане на език.

— За Бога, Джейн! Приличаш на призрак!

Джейн се спря и погледна цинично приятелката си.

— Добре, това много ми помогна. Благодаря ти, Ана. Колко хубаво, че дойде да ме видиш!

— Само ти казвам истината.

— Знам — усмихна ѝ се тъжно. — За всичко е виновен онзи... негодник.

— Хелион?

— Че кой друг може да бъде?

— Има няколко като него. И какво е направил сега?

— Ами... — Джейн потърси точните думи, за да опише безсмисленото държание на Хелион. Трудно ѝ беше.

— Е, и?

— Подлудява ме — бе най-добрия отговор, който можа да измисли.

Ана избухна в смях.

— Предполагам, че е присъщо на всички мъже. Това май е единствения им талант.

— Вярно.

— И какво е направил, за да те подлуди?

— Освен, че е непоносим, непредвидим и абсолютно неустоим, искаш да кажеш?

— Точно така.

Джейн си даде сметка колко глупаво звучи и се засмя.

— Истината е, че не съм ядосана на Хелион, а на себе си. Такава идиотка съм!

— Глупости! — отрече лоялно приятелката ѝ. — Ти си смела и дръзка. Няма нищо глупаво в това, една жена сама да се заеме с бъдещето си.

— Но направих ли го? Искам да кажа, наистина ли поех грижата за бъдещето си?

— Не разбирам какво имаш предвид.

Джейн отново поднови търкането на килима.

— Винаги съм се гордяла с логиката си. Мислех, че е много по-разумно, отколкото да се държа като безмозъчна дебютантка. И въпреки това, ето ме тук, нерешителна като незряло момиченце, и то по вина на един познат негодник.

Ана свъси вежди.

— Мисля, че си прекалено строга към себе си, Джейн.

— Не можеш да отречеш, че започнах да мисля със сърцето си, вместо с главата — призна откровено.

— И толкова ли е лошо?

— Разбира се! Здравият ми разум е в опасност.

Ана стана и се приближи до нея. После постави ръце върху раменете на приятелката си и я бутна назад. Джейн залитна, спъна се в подгъва на роклята си и падна върху едно канапе, в близост до камината.

— Сядай! — нареди Ана.

— За Бога, какво правиш? — попита Джейн изненадано.

Приятелката ѝ я погледна като гувернантка, която се кара на непослушно дете.

— Искам да ме изслушаш — отговори сурово.

Безмълвна пред неочакваната атака, Джейн само успя да кимне в знак на съгласие.

— Можеш ли честно да ми кажеш дали във всичките си сделки си се водила само от скучни факти и числа?

— Аз... — Джейн неудобно се размърда, предусещайки накъде бие другата. — Има много фактори, които трябва да се вземат под внимание при една сделка.

— Като инстинктът? — настоя Ана. — Или вътрешното усещане, което ти подсказва какво да правиш?

— Може би... понякога — призна си през зъби.

— Тогава защо в този случай да е различно? Ако сърцето ти казва, че Хелион е съпругът, който желаяш, защо по логика трябва да заключиш, че е грешка?

— Защото сме много различни! — възкликна Джейн, жестикулирайки пламенно. — Как, по дяволите, ще бъде щастлив, гниейки в Съри?

Ана присви очи.

— Знаеш ли какво мисля?

— Какво?

— Мисля, че се страхуваш.

Джейн примигна обидено при това обвинение.

— Ха!

— О, да! Страхуваш се, защото е важно.

— Не знаеш какво говориш.

Ана коленичи пред канапето и хвана ръцете ѝ.

— Помисли, Джейн. Ако се ожениш за някой подходящ и той изчезне кой знае къде, след като ти е дал децата, за които мечтаеш, пак ще можеш да си независима и да имаш семейство. Ще получиш всичко, без да рискуваш сърцето си.

Звучеше разумно. Всъщност, това бе и плана, когато дойде в Лондон... преди Хелион да нахлуе в живота ѝ и да иска да стане на неговото.

— И какво му е лошото?

Ана се усмихна малко дяволито.

— Няма нищо лошо, освен, че никога няма да познаеш щастието да живееш с истински партньор. Какъвто и да е съпруг е много добре, но мъж, когото обичаш с цялото си сърце, е нещо много специално.

Силното вълнение в гласа ѝ изненада Джейн, приятелката ѝ все едно говореше от собствен опит.

— Но моите родители...

— Родителите ти са имали връзка, каквато са искали — прекъсна я Ана. — Не е задължително и теб да те удовлетворява такава. Ти не си майка си, не си баща си, ти си Джейн Мидълтън. Трябва да избереш бъдещето, което ти желаеш, а не това, което друг е решил за теб.

Джейн се колебаеше. Сърцето ѝ се свиваше, като си представяше бъдещето без Хелион. Без съмнение по-спокойно, в което сърцето ѝ щеше да е в безопасност от разочарование и болка. Но и празно.

— Господи! Защо трябва да е толкова сложно? — изстена.

— Защото дойде в Лондон да намериш някой беден нещастник, а вместо това успя да хванеш един Хелион.

Шегата изтръгна бледа усмивка от Джейн.

— О, Боже!

— Какво искаш, Джейн? — Ана стисна силно ръцете ѝ. — Какво в действителност желаеш?

Джейн не се поколеба нито за миг.

— Хелион.

— Тогава по-добре му го кажи. Мъж като него няма да позволи да потъпчат гордостта му отново.

Джейн се замисли. Да приеме за себе си, че го желае за съпруг, бе едно. А да му признае мислите си, съвсем друго и много по-трудно. Но поглеждайки приятелката си, разбра, че имаше право. Очевидно Хелион губеше търпение с нейните съмнения. Бе настъпил момента, в който да се държи като зряла жена, а не като треперещо момиче.

— Права си — изправи се с рязко движение, с което уплаши Ана. — Ще дойдеш ли с мен?

— Сега ли?

— Трябва да го направя. В противен случай ще успея да се убедя, че е грешка.

— Да, но...

— Какво?

Ана леко се покашля.

— Не е прието да се посещава един ерген в дома му.

Джейн махна безгрижно с ръка.

— Прието е, когато този ерген скоро ще стане мой съпруг.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се с въздишка.

— И ти ще ми бъдеш компаньонка.

Радостна усмивка цъфна на устните на Ана.

— Екипажът ми чака отвън.

— Тогава да тръгваме, преди да съм загубила кураж.

На Джейн ѝ се искаше да напусне тичешком къщата, но си наложи спокойно да вземе шапката и ръкавиците, докато информираше майордома, че ще прекара следобеда с госпожица Халифакс. После двете дами излязоха, хванати под ръка, дадоха инструкции на кочияша, къде да ги закара и се качиха в екипажа.

По пътя Джейн наблюдаваше къщите, покрай които минаваха, и не знаеше дали да се чувства развълнувана или ужасена. Трябваше да е доволна, нали това искаше. И все пак имаше някаква сянка в сърцето ѝ.

— Много си мълчалива — прекъсна Ана мислите ѝ.

— Преценявам какво точно да му кажа — набързо импровизира, тъй като не искаше допълнително да притеснява вярната си приятелка.

— Небеса! Няма да му искаш пари назаем, я. Думите ти трябва да излязат от сърцето.

— Ако му кажа какво чувствам в сърцето си, ще ме вземе за луда — честно си призна.

— Предполага се, че трябва да си луда. Говорим за любов.

— Ана, никак не ме успокояваш.

Тя се засмя.

— Съжالياвам. О... мисля, че пристигнахме.

Ана отвори вратата, хвана я за ръката и ѝ помогна да слезе. После двете започнаха да се изкачват по тясната пътека. Внезапно Джейн се спря.

— Чакай!

Усещайки нерешителността ѝ, Ана рязко се обърна и я стрелна с поглед.

— Какво има сега?

На Джейн ѝ се искаше да избяга, но се въоръжи със смелост и каза:

— Чувам гласове в градината.

Спътницата ѝ отвори широко очи.

— Не можем...

Джейн продължи по пътеката, която заобикаляше къщата. Сега или никога.

— Хайде, Ана.

Хелион стоеше изправен между розовите храсти, оставени да растат безразборно, и слушаше приятеля си със свъсени вежди.

От една страна, не трябваше да разрешава на Бидълс да събира информация за Джейн и секретните операции на баща ѝ. Друго бе да души в миналото ѝ, когато не бе сигурен в мотивите ѝ да го наеме. Но сега, когато бе решил да я направи своя съпруга, не му изглеждаше много коректно.

От друга страна пък, не се притесняваше толкова за досадни неща като съвест и морал.

Тази сутрин Джейн бе доказала, че все още е решена да го държи настрана от делата си. По дяволите! Бе опитал всичко: търпение, кавалерство, романтика. Упражни цялото си майсторство на съблазнител. Изглежда, че не му оставаше нищо друго да направи. Нищо друго, освен да се признае за победен. Една идея, която притискаше гърдите му и го оставяше без въздух.

Остави тези мисли настрана и върна вниманието си към мъжа, който стоеше облегнат на един фонтан, полуразрушен от времето.

— Не вярвам — отговори, кръстосвайки ръце пред гърдите си.

— Само ти казвам какво открих, стари приятелю. Спомни си, че открих договора за униформите тъкмо в бюрото на госпожица Мидълтън.

— Да, но това не доказва, че са били с лошо качество.

Бидълс сви рамене.

— Говорих с един познат на господата Мидълтън и Емерсън, който каза, че е имало слухове за измама.

— Слуховете не са факти — посочи Хелион.

— Не, разбира се, но използвах и контактите си в Министерството на войната и разбрах, че слуховете идват от най-високите слоеве. Той ми каза, че дори имало някакъв скандал, потушен почти веднага.

— Господи!

— Изглежда господин Мидълтън е увеличил състоянието си за сметка на войниците ни. Нищо необикновено, бих казал.

Хелион се намръщи. Не, че се съмняваше в качествата на Бидълс. Можеше да се разчита на този негодник да открие и най-мръсните тайни. Трудно му бе обаче да повярва, че бащата, когото Джейн толкова обичаше и уважаваше, е бил толкова жестоко безразличен към храбрите младежи, изпратени на фронта. Джейн беше прекалено прозорлива, за да не усети такава фалшификация, та дори и от собствения ѝ баща.

— Защо не е бил наказан?

Бидълс сви рамене, достатъчно запознат с най-долните аспекти на човешката природа, за да се изненадва.

— Заради власт, пари. Или заради това, че е имал за тъст лорд. Ще се изненадаш какво могат да направят тези неща.

— Все още ми изглежда странно.

Бидълс отвори едно китайско ветрило и започна да го размахва безгрижно.

— Странно или не, Хелион, ти искаше да намеря някоя тайна, за да се противопоставиш на госпожица Мидълтън, и точно това направих. След като не бе така добра да ни предостави някоя любовна история или друг скучен скандал, това е най-доброто, което мога да ти предложа.

Хелион се усмихна без желание, чувствайки се неблагодарен. Приятелят му нямаше вина, че е толкова отчаян.

— Извинявай, Бидълс. Само че... — Хелион рязко обърна глава към къщата. Бе сигурен, че е чул шум. Нещо подобно на хлипане. — Какво беше това?

Изведнъж една женска фигура изскочи иззад един храст и се насочи към двамата учудени джентълмени. По инстинкт Хелион даде крачка назад като видя щурма на госпожица Халифакс, макар че нямаше нужда. Тя само му хвърли един убийствен поглед, докато се насочваше към Бидълс. После вдигна малкия си юмрук и го стовари в корема на нищо неподозиращия му приятел.

— Ти, гаден плъх, лъжец и мошеник! — крещеше срещу Бидълс, който се клатушкаше назад, опитвайки се да не падне във фонтана. — Мразя те, чуваш ли? Мразя те!

Той постави ръце на пострадалия си корем и примигна.

— Мисля, че цял Лондон те чу, любов моя.

— А, така ли? Тогава...

Предусещайки друга експлозия на насилие от страна на полудялата госпожица, Хелион счете за необходимо да се намеси. Не знаеше какво е направил Бидълс, за да заслужи такава враждебност, но не можеше да позволи подобна схватка в това, което бе останало от градината му.

— Извинете, госпожице Халифакс, но мога ли да знам какво правите в градината ми?

Тя се изплези на Бидълс, преди да се обърне и да забие в него обвиняващ поглед.

— Дойдох тук с Джейн.

— Джейн е тук? — попита смаяно.

— Беше, макар че вече сигурно си е вкъщи да си опакова багажа и да се върне в Съри.

Внезапен страх се настани в сърцето му.

— Защо, по дяволите, ще се връща в Съри?

— За да не се налага да вижда отново един господин, който е паднал толкова ниско, че да я шантажира да се ожени за него.

— Да я шантажирам? — Хелион премигна, сигурен, че жената е полудяла. — За какво говорите?

— Чухме ви, господин Колфилд. Вие сте поръчали на този... — посочи с пръст притихналия Бидълс — ... дявол да намери нещо в миналото на баща ѝ, за да може да се изправите срещу приятелката ми. Вие сте за презрение. Не мога да повярвам, че я насърчавах да се ожени за вас.

Хелион се почувства замаян, като че ли са го бутнали от ръба на някоя бездна. Боже мой! Сигурно се чувстваше ужасно предадена и би искала да се отдалечи от него възможно най-скоро. Трябваше да я спре, да я накара да разбере, че никога не е искал да я нарани.

— Трябва да вървя — промърмори и побягна, преди някой да успее да го задържи.

— А, не! — изскърца със зъби Ана, докато свиваше ръце в юмруци.

В този момент една здрава ръка я хвана през кръста, за да осуети намеренията ѝ.

— Остави ги, скъпа — каза Бидълс до ухото ѝ. — Това е между Хелион и Джейн.

Ана го погледна и, докато той ѝ се усмихваше лукаво, заби юмрук в корема му.

ГЛАВА 16

Скъпо дневниче,

Предполагам, че всяка жена трябва да изстрада една любовна мъка поне веднъж в живота си. Много тъжно, наистина, защото открих, че подобен опит е от най-неприятните. Не е само агонизиращата болка, нито тежестта в душата, която обгръща с тъга всичко, което ни заобикаля. Нито дори глупавите сълзи, които отказват да спрат, без значение колко пъти им се заповядва. По-ужасен е страхът, че си загубил жизненоважна част от себе си. Огромната празнота е повече, отколкото мога да понеса. Как да продължа напред?

Простият отговор е, че трябва да го направя. Животът не е спрял, отговорностите ми не са изчезнали, само защото искам да се скрия под леглото и да плача, че съм толкова глупава. Стотици жени през вековете са преживели мъката, без съмнение и аз ще го направя. Да...

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
3 май 1814

Джейн започна да опакова багажа с типичната си прецизност. След този изблик на сълзи, който продължи по пътя за вкъщи и после в стаята ѝ, в разбитото ѝ сърце се настани ледено спокойствие. Благодарение на Бога, здравият ѝ разум бе непокътнат и ѝ нашепваше, че оставането ѝ в Лондон е безсмислено. В този момент не бе в

състояние да търси друг възможен съпруг. Самата идея бе достатъчна, за да се обърне стомахът ѝ. Нямахше нищо, което да я задържа тук. Освен това трябваше да признае, че е страхливка — правеше всичко възможно, за да избегне евентуална среща с Хелион. Не. По-добре да се върне в Съри и да мисли за бъдещето си, когато болката от несподелената любов отmine.

И ще mine, си каза, докато внимателно сгъваше дрехите си. Няма да прекара живота си в сълзи за мъж, прекалено глупав, за да не отвърне на любовта ѝ. Един мъж, който би се оженил, защото е най-лесното решение на проблемите му.

Събираше чорапите, когато дочу гласа на майордома някъде в коридора. Предположи, че е с компаньонката ѝ, чиято глухота изискваше да ѝ се говори с викове, или пък е хванал камериерката да се целува с лакея, вместо да си върши работата.

Само при звука на заключваща се врата се обърна, за да открие Хелион, който я гледаше настоятелно.

Коленете ѝ я предадоха и трябваше да протегне ръка, за да се задържи за колоната на леглото. Разкъсваща болка пресече тялото ѝ. О, Боже! Да го види толкова близо, да може да го докосне, но толкова далечен, като ангелите на небето. Непоносимо.

Правейки крачка напред, Хелион огледа бледото ѝ лице, после насочи поглед към отворения на леглото куфар.

— Бягаш ли, любов моя? — промърмори.

Глупаво бе да отрича. Не и с толкова доказателства наоколо. Но нараняваше гордостта ѝ да бъде наречена страхливка.

— Връщам се в Съри — отговори през зъби. — Май не трябваше да идвам тук.

— Дойде, за да търсиш съпруг.

Тя се стегна при дръзкия коментар. Какъв безчувствен негодник! Нямахше ли срам?

— За нещастие, никой не бе така добър да ме предупреди, че Лондон е пълен с предатели, които не уважават жените. Сега вече го знам.

Помисли си, че се е обидил, но нищо не можеше да се прочете по сериозното му лице.

— Заради това, което си чула в градината?

А, значи бе наясно, че знае за предателството му. Не се изненадваше — сигурно Ана го е атакувала с най-близкия кол. Жалко, че не е засегнала някой важен орган. Повдигна високомерно брадичка.

— Не желая да говоря за това.

— Жалко, защото аз да.

— Махай се от къщата ми, Хелион!

— Не. Не и докато не чуеш, каквото имам да ти казвам.

Направи още една крачка напред и тя, отчаяна, отстъпи към прозореца. Боже, не можеше да му позволи да я докосне.

— Не искам да слушам повече лъжи.

— Повече? Кога съм те лъгал, Джейн?

Сигурна бе, че може да изброи десетки случаи, ако мозъкът ѝ не бе отказал да функционира. Сега единственото, което можа да направи, бе да поклати глава.

— Върви си.

Настъпи тишина, като че ли Хелион обмисляше какво да каже. Демонстрация на предпазливост. В сегашното си настроение любимата му можеше да го замери с най-близката ваза.

— Джейн, това, което си чула в градината, не е каквото си мислиш.

— Искаш да кажеш, че лорд Бидуел не е шпионирал миналото на баща ми?

— Да, но...

— Тогава е точно каквото си мисля.

Той въздъхна дълбоко.

— Джейн, помолих Бидълс да открие някаква твоя тайна, когато за първи път дойде при мен с предложението си. Не те познавах, а и не знаех дали нямаш някое нечестно намерение. Изглеждаше ми добре да имам някакво оръжие за защита.

— И се предполага, че с това обяснение трябва да приема измамата ти?

— Само ти казвам истината.

— И намерението ти не беше да използваш информацията, за да ме накараш да приема предложението ти за женитба?

— Не знам — призна тъжно. — Толкова ме объркваш, че вече не мога да се позная.

Джейн притвори за миг клепачи, за да събере достатъчно смелост да погледне в тези изгарящи очи. Може би бе по-добре, че Хелион дойде преди заминаването ѝ. Щеше да съжалява цял живот, че е избягала, а той ще смята баща ѝ за крадец.

— Добре. Позволи ми да ти спестя неудобството да ме шантажираш. Баща ми не беше отговорен за тези униформи — предизвика го ужасно обидена, докато се приближаваше към него.

— Джейн, няма значение...

— За мен има — прекъсна го свирепо. — Няма да позволя на никого да говори лошо за него.

— Добре.

— Когато е приел поръчката за униформите, при него дошъл господин Емерсън. Двата бяха конкуренти, но и приятели от детството. Разказал му, че е на ръба на банкрута, дори нещо повече, че се страхува да не влезе в затвора заради огромните си дългове, ако не намери начин да възстанови положението си. Разбира се, баща ми приел да му помогне. Никога не можеше да обърне гръб на някого в беда. Така че позволил на господин Емерсън да произведе униформите, като дори му предоставил материалите.

Изречението на Хелион омекна от известна доза съчувствие.

— Предполагам, че работата му не е била на нивото на баща ти?

— С много ниско качество. Не само са били зле скроени и ушити, но освен това тайно е продал фината вълнена материя от баща ми и я е заменил с някакъв евтин плат.

Той се опита да хване ръката ѝ, но тя бързо отстъпи крачка назад.

— Баща ти сигурно се е почувствал много разочарован.

— Беше разбит. Приятелят му го бе предал и, още по-лошо, виняха него за измамата. Единствената причина, поради която не го съдиха, е, че успя да замени униформите навреме.

— Много неприятно — нежно коментира той.

— Да, но баща ми бе невинен.

— Трябва да призная, че ми изглеждаше невероятно човекът, когото обожаваш, да е въввлечен в такъв гнусен план.

Джейн повдигна вежди, изненадана от думите му.

— Наистина ли?

— Разбира се, само...

— Хелион, заета съм — прекъсна го, не желаейки да слуша повече извинения. Какво значение имаше? Фактът, че е разследвал миналото на баща ѝ, бе болезнен сам по себе си, но не беше истинската причина, поради която се връщаше в Сърби. — Мисля, че е по-добре да си вървиш.

Хелион се намръщи, а очите му изглеждаха пълни с болка.

— За Бога, съжалявам! Никога не съм искал да те нараня, Джейн. Трябва да знаеш, че това е последното, което бих направил.

Умоляващото му изражение заплаши да разруши крехкото ѝ самообладание.

— Моля те, недей — насочи се към леглото и започна да сгъва един шал без нужда. — Бях глупачка да повярвам дори за миг, че можем да бъдем нещо повече от познати.

— Познати! — Хелион не вярваше на ушите си! После се приближи до нея и изтръгна шала от ръцете ѝ. — Бих казал, че сме много повече от познати. Все още имам белези от ноктите и зъбите ти, които го доказват. Да ти ги покажа ли?

Страните ѝ пламнаха. Имаше жив спомен за момента, в който се получиха тези одрасквания и ухапвания. И за удоволствието, което избухна в дълбините ѝ.

— Нямах това предвид.

— Познавам те по-добре от самата теб, Джейн — погали я нежно по врата.

Тя усети тръпки да полазват тялото ѝ. О, Боже! Беше нечестно единственият мъж, когото не можеше да има, да оказва върху нея такава магия. Пое си дълбоко дъх и се застави да игнорира желанието си да се сгуши в това силно тяло. Нямахше да позволи да бъде съблазнена и да вземе решение, за което и двамата ще съжаляват.

— И въпреки това, не знаеш нищо за себе си — каза тъжно.

Леката милувка спря.

— Какво означава това?

— Защо искаш да се ожениш за мен, Хелион?

— Знаеш защо.

— Кажете ми го.

Той щателно я огледа, като че искаше да избере точните думи, които ще я убедят.

— Мисля, че ни е добре заедно. Възхищавам се на твоята интелигентност и доброто ти сърце. Но най-много харесвам независимия ти дух, по-силен от, на който и да е мъж — погледът му умишлено се задържа на устните ѝ. — И, разбира се, желая те до полуда. Това е повече, отколкото притежават повечето бракове.

— Може би, но мисля, че забравяш най-главната причина, поради която искаш да ти бъда съпруга.

— Коя? — попита нащрек.

— Богатството ми, разбира се.

Въздухът се изпълни с напрежение, докато той бавно притваряше очи.

— Не ти ли изглежда малко цинично да ме обвиняваш, че се женя заради парите ти, когато точно това бе едно от изискванията ти към бъдещия съпруг?

— Не говоря за моите чувства в случая — поправи го тихо, — а за твоите.

— Чувствата ми?

— Никога няма да си щастлив като мой съпруг.

— Толкова си мъдра, че предричаш бъдещето, така ли? — започна да го обхваща леден гняв.

Джейн потърка ръце, за да се предпази от някаква невидима опасност.

— О, за Бога, Хелион, и двамата знаем, че с времето ще започнеш да се презираш за това, че си се принизил до ролята на зестрогонец. И ще обвиняваш мен.

Хелион стисна здраво ръце и започна да обикаля стаята. За момент тя си помисли, че ще излезе през вратата и ще я напусне завинаги. Но после той се обърна и я изпепели с поглед.

— Ти си тази, която ме принизява до тази роля — отговори с ужасяващо спокойствие. — Колкото и абсурдно да ти изглежда, наистина мислех, че те обичам. Но стана ясно, че съм прекалено глупав, за да познавам чувствата си.

Сърцето ѝ се сви, не бе искала да го обиди. Нима го е наранила? Как може да го нарани, когато не е заложил сърцето си?

— Хелион, моля те...

— О, не, не ми излизай с тези сега, скъпа, — изръмжа той, докато кръстосваше ръце пред гърдите си. — Ако имаш още обиди, не

се колебай, давай. Не искам да си мисля, че си стоиш там, в Съри, съжالياвайки, че не си направила на пух и прах отвратителната ми персона.

Джейн усети някаква огромна буца в гърлото си и се уплаши, че ще припадне. Защо правеше нещата толкова трудни? Имаше десетки и десетки богати дебютантки, готови да му се хвърлят в краката.

— Нямах такова намерение.

— Тогава не смея да си представя какво можеше да направиш, ако го имаше.

Тя въздъхна. Беше му ядосана, и с право. Не само я бе преследвал, докато я накара да се държи неразумно, но и беше душил безсрамно из личните ѝ дела. И въпреки това, в този момент предателското ѝ сърце не допускаше той да вярва, че някога е искала да го нарани.

— Не си отвратителен, Хелион. Всъщност си един чудесен мъж, който някога ще направи щастлива някоя късметлийка. Само че...

— Само че, не съм достатъчно чудесен за теб — прекъсна я огорчен.

Джейн се приближи една крачка.

— Не и докато не приемеш, че не е нужно да зависиш от някого, нито от чичо ти, нито от мен.

— Да завися? Сега намекваш, че съм мекушав?

Младата жена го погледна обвиняващо.

— Нарочно преиначаваш думите ми.

— Тогава престани да говориш глупости и кажи ясно, каквото имаш да кажеш.

Тя прехапа устни, несигурна дали могат да водят разумен разговор, когато той бе в такова лошо настроение. Хелион изглеждаше решен да ѝ даде ролята на негодника в тази абсурдна драма.

Глупаво, имайки предвид, че сериозните и скучни жени никога не играеха негодниците.

— Много добре — предаде се накрая.

И защо не? Нямахте да я остави на мира, докато не излее всичко. Потискайки желанието си да избяга, изправи рамене и заговори решително:

— Ти си силен и интелигентен, способен да постигнеш всичко, което си поставиш за цел. Но няма да го направиш, докато

продължаваш да се носиш по течението с най-малкото възможно усилие.

Разбра, че е уцелила болно място по цвета, който запълзя по страните му.

— Това ли мислиш, че правя, женейки се за теб?

— А не е ли?

Хелион отклони поглед.

— Изглежда ти си тази, която има всички отговори, не аз.

За Бога! Ето, че пак беше негодника.

— Хелион, ако не те обичах, нямаше да ме интересува, че после ще съжаляваш, че си се оженил за мен — посочи Джейн, като не осъзнаваше колко я издава треперещият ѝ глас. — Не бих могла да понеса, че един ден ще ме гледаш с презрение.

Отново се проточи мълчание. Хелион се бореше със себе си. После бавно ѝ обърна гръб.

— Никога не бих направил това, Джейн. Никога! Но за теб е очевидно, че съм слабохарактерен и неспособен да спечеля доверието ти. Няма да те притеснявам повече. Надявам се да откриеш скучния си господин, скъпа. Несъмнено ще живеете досадно щастливи до края на дните си.

След като произнесе обидната си реч, Хелион се запъти към вратата и след кратка борба с резето я отвори. После, без да хвърли поглед през рамо, я затръшна след себе си.

Джейн почувства облекчение, че не се обърна, тъй като проклетите сълзи, които мислеше за пресъхнали, отново се затъркаляха по бузите ѝ. Проклятие, проклятие, проклятие! Заслужаваше си го, след като правеше дръзки предложения на красиви донжуани.

Няколко пресечки по-нататък разразилата се свирепа битка затихна.

Бидълс размахваше пред носа си окървавена кърпичка и се опитваше да държи на разстояние дивата котка с извинителна усмивка. Боже Господи, каква чудесна жена! По време на кратката, но прелестна схватка косата ѝ се бе разпуснала върху раменете, роклята ѝ се бе раздърпала и разкриваше част от щедрия ѝ бюст. Кръвта на Бидълс

кипеше. Тя излъчваше такава страст, че той едва се удържаше да не я сграбчи в обятията си и да я задуши с целувки.

За щастие бе достатъчно разумен да устои на изкушението. Би преодолял каквото и да е препятствие, дори и ада, за да я направи своя. Нямахше намерение да я загуби.

— Достатъчно, зверчето ми — заповяда той и се отдалечи на крачка от точните ѝ юмруци. — Вече ми счупи носа.

Далеч от съжалението, Ана тръсна високомерно глава.

— Това исках. Така ще се научиш да не си го пъхаш в хорските работи.

— Или да съм малко по-бърз в отбягването на женския отмъстителен гняв — добави той. — Имаш съкрушително дясно кроше.

— Ти нарани най-добрата ми приятелка — обвини го тя.

Бидълс остави настрана окървавената кърпичка.

— А ти ми счупи носа. Без да споменавам, че съсипа любимото ми сако. Бих казал, че сме квит.

Логиката му изобщо не въздейства на Ана, която прекоси обраслата пътека и седна на една пейка.

— Ха!

Бидълс почувства облекчение, че не си тръгна, преди да се е съвзел. Заобиколи розовите храсти и застана пред нея.

— Освен това остава опасността, доста реална между другото, носът ми да зарасне накриво — промърмори с тъжен глас. — Може да си съсипала завинаги мъжката ми красота.

Жената му хвърли предупредителен поглед.

— Не е смешно.

— О, съгласен съм — откъсна една роза от близкия храст, започна да къса листенцата и да ги пуска в полата ѝ. — Без добрия си външен вид никога няма да мога да привлека някоя красавица. Значи си ме осъдила на живот в горчива самота.

Устните ѝ потрепнаха и той подозираше, че се опитва да скрие предателската усмивка.

— Не е голяма загуба, тъй като подочух, че предпочиташ леките жени.

Бидълс разпръсна още една шепа розови листенца и коленичи в краката ѝ.

— Но рано или късно един мъж трябва да се ожени.

— Сигурна съм, че все ще се намери някоя, толкова отчаяна, че да вземе един коварен интригант с лоша слава... — думите ѝ заглъхнаха, когато той се наведе да я целуне. Тя се стегна, но не сметна за необходимо отново да го удари.

— Не го прави — предупреди го.

— Защо?

— Защото... съм ти ядосана.

Той прокара пръст по ръката ѝ, наслаждавайки се на мекотата на кожата.

— Да, знам.

— Нямахте никакво право да се намесваш в личните дела на Джейн.

— Както и ти нямаше право да ме следиш и шпионираш, сладка моя Ана — посочи той с усмивка.

Девојката се поколеба за момент. Очевидно не се бе замисляла, че собствените ѝ действия са нечестни.

— Аз само исках да защитя приятелката си.

— И аз — приятеля си.

Ана отказваше да се предаде толкова лесно. Любопитно, но това за него бе едно от най-привлекателните ѝ качества.

— Като че ли на мъж като Хелион му трябва защита срещу бедната Джейн.

— Не съществува по-голяма опасност за един мъж от една интелигентна, дръзка и пламенна жена — усмихна ѝ се лукаво. — Открадва му главата и се настанява в сърцето му без дори да се усети. И няма изход.

— Какво? — учуди се тя.

Бидълс я погледна неразбиращо. Мислеше, че чувствата на Хелион, без да споменава неговите собствени, са очевидни за всички. Щом интелигентни мъже като тях се държаха като идиоти, значи любовта е замъглила главите им.

— Не искаш да кажеш, че господин Колфилд изпитва нещо към Джейн, нали?

— Защо ти се струва невъзможно?

Ана внезапно се изправи и мина покрай него видимо развълнувана.

— Ами така.

Той застана зад нея.

— Не е много точно обяснение, скъпа моя.

— О, за Бога, знаеш много добре, че Хелион би искал да се ожени за Джейн само заради богатството ѝ.

— Това извинение използва и той.

При тези думи тя се обърна, за да го погледне сериозно.

— Извинение?

Бидълс присви устни. Мъжете прикриваха своите чувства много по-добре от жените.

— Да се преструва на зестрогонец е много по-безопасно от това да признае най-съкровения си чувства. Без съмнение, знаеш докъде може да стигне някой, за да запази гордостта си.

— Но това е абсурдно! Ако я обича, трябва да ѝ го каже.

— Разбира се, логично е. Но за нещастие, логиката рядко върви с любовта. Освен това се страхувам, че Хелион още не е готов да признае чувствата си. Дори и пред себе си.

— Тогава ще я загуби — заключи ядосано.

— Може би.

— Може би? — Ана постави ръце на кръста. — Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Това е трагедия!

Слабият интерес на Бидълс към обърканите чувства на Хелион се изпари при вида на жената, която спираше дъха му. За разлика от приятеля си, нямаше намерение да проваля бъдещото си щастие. Нито от гордост, нито от страх, заради нищо на света.

— Сладка моя, ситуацията е извън нашите възможности — обясни, галейки голото ѝ рамо. — Само от тях зависи да решат проблемите си.

— Да, но... — усилията ѝ да продължи дискусиата бяха лесно прекратени, когато той се наведе и покри устните ѝ с кратка собственическа целувка. Наслаждаваше се на словесните схватки с дръзката госпожица, но в този момент предпочиташе мислите ѝ да са концентрирани само върху него. Отдръпвайки се, видя как тя примигва смутено.

— Трябва да оставиш този навик да ме целуваш всеки път, когато си пожелаеш.

— И защо?

Ана навлажни устни.

— Не е прилично.

— Можем да го направим прилично — взе ръцете ѝ в своите. — Достатъчно, дори и за най-взискателните.

— Какво искаш да кажеш?

Сега, когато бе дошъл моментът, Бидълс откри, че не е толкова лесно, колкото предполагаше. Не му идваше наум нищо по-подходящо от...

— Ако си моя съпруга, ще мога да те целувам по всяко време.

Очите ѝ се ококориха.

— Аз... бих могла да кажа нещо по въпроса.

Той тихичко се засмя и я притисна към себе си, за да усети мекотата ѝ.

— Любов моя, ще можеш всичко да кажеш.

Объркана и невярваща, че той ѝ предлага брак, Ана притвори очи.

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен? — прошепна, докато изучаваше лицето му, дали не ѝ крои някаква шега. — Не съм красива, нито богата, дори не съм кротка. Леля ми казва, че съм на път да се превърна в дърта вещица.

Бидълс се ядоса, че някой обижда бъдещата му съпруга. Някой ден, съвсем скоро, ще трябва да си поговори с лелята. Ще се научи да се отнася с уважение към годеницата му.

— Да изясним нещо още сега — възрази. — Повече не искам да чувам, че не си красива. За мен си най-желаната и очарователна жена, която някога е съществувала.

Ана отвори уста от изненада.

— О!

— Колкото до богатството, нищо няма да ти липсва. Разполагам с достатъчно средства.

Искрица на щастие блесна в прекрасните сини очи.

— Дори ако съм дърта вещица?

Бидълс я прегърна с намерението да не я пуска дълго време.

— По някаква случайност това за мен е най-хубавата ти черта.

Ана погали гърдите му.

— Сигурно си луд.

— Несъмнено — съгласи се той. — Ще споделиш ли тази лудост с мен?

Усмивката ѝ разнежи сърцето му.

— Предполагам, че трябва да го направя. Коя друга би могла да държи този любопитен крив нос далеч от проблеми?

Огромна радост обхвана Бидълс, нещо прекрасно, което не можеше да изрази с думи. Вместо това наведе глава, за да изрази ясно чувствата си.

ГЛАВА 17

Скъпо дневниче,

Решена съм да приема настоящата ситуация. В края на краищата, вече съм си у дома, където се чувствам най-удобно. Най-опитните търговци в цяла Англия завиждат на успехите ми. Многобройните ми приятели организираха празненства за „добре дошла“. Вярната ми прислуга е решена да задоволи всеки мой каприз. Малко са жените, които се наслаждават на такова спокойно и независимо съществуване. Освен това никога няма да покажа слаб характер и да пропилявам дните си, изплаквайки мъката си. Не съм някой трагичен персонаж от шекспирова пиеса, а интелигентна зряла жена, която ще преодолее всяко препятствие в живота си. Дори и ако това препятствие е една огромна мъка, която отказва да изчезне.

Из дневника на
госпожица Джейн
Мидълтън
15 септември 1814

Хелион седеше в офиса си, разположен на горния етаж на старото кафене, по-точно някогашното кафене. Малко хора вече си спомняха, че едва преди четири месеца сградата бе пълна развалина. Още по-малко елегантните младежи, които пълнеха най-известното заведение в цял Лондон. Бе му коствало седмици на непосилен труд и една прилична сума пари, за да превърне порутения локал в елегантен игрален дом.

„Леговището на Хелион“, да сме по-точни.

Хелион се чувстваше много горд, докато пресмяташе значителните приходи от миналата седмица. Знаеше, без да е прекалено суетен, че до голяма степен успеха на клуба се дължеше на него. Не само заради безкрайните часове, които му бе посветил, но и защото скандалната му репутация привличаше най-уважаваните господа. Всички искаха да са познати с най-известния донжуан на Лондон.

Все още имаше доста работа. Салоните бяха доста тесни, дори и след като премахнаха кухнята, за да се направи място за няколко игрални маси. Скоро щеше да е принуден да отстъпи и този частен офис за абонаментна стая.

Това означаваше, че трябва да си търси къде да живее. Беше се преместил на тавана, след като продаде къщата си, за да осигури средствата за ремонта на старата сграда. Но това бяха второстепенни неща, за които щеше да се погрижи по-късно. Заклучи парите в касата и прибра ключа в долното чекмедже на бюрото си. В този момент вратата се отвори и на прага застана Бидълс.

— За Бога! Мислех, че никога няма да успея да си пробия път дотук — извади дантелена кърпичка, за да почисти жълтото си сако. — Изглежда, че „Леговището на Хелион“ прави фурор.

Настанявайки се удобно зад бюрото, Хелион подпря брадичка, притвори очи и огледа приятеля си. Мнозина биха предположили, че господинът с удължено лице е дошъл да се увери, че инвестицията му върви успешно, но Хелион не се числеше към късметлиите. Макар че приятелят му му оказа голяма помощ в създаването на клуба, рядко можеше да се види без преданата си съпруга, дори и тук. Или в случай, че е получил заповед от Ана да убеди Хелион, — за пореден път — че прави грешка.

— Да, така изглежда — промърмори.

Бидълс се направи, че не забелязва студения тон на приятеля си.

— Обаче трябва да ти призная, че не всички са доволни от успеха ни. Когато минавах, съседката вляво лисна едно гърне върху ми.

— Сигурен ли си, че не е заради ужасното сако?

— Ужасно? — изглеждаше обиден. — За твое сведение този нюанс на жълтото е модния хит на сезона.

— Не мога да си представя къде, освен ако нямаш предвид диваците в колониите.

— Невежа! — Бидълс вдигна малката кошница, която държеше скрита зад гърба си. — Иде ми да си тръгна, без да ти дам угощението, което донесох.

— Какво угощение?

— Печен фазан, картофи в крем от пресни гъби, сирене, пресен хляб и грозде — заяви гордо, поставяйки кошницата на бюрото.

— Цял пир.

— И ще изядеш всичко това, преди да си тръгна — заповяда Бидълс, след като видя гримасата на другия, когато ароматът на храната изпълни стаята.

Хелион въздъхна примирено. Бог да го пази от любопитни приятели.

— Проклятие! Не си ми майка. Нямам нужда някой да ми виси на главата.

— И аз нямам желание да го правя, скъпи ми приятелю, — подигра му се Бидълс. — За нещастие, Ана е уверена, че си на прага на самоунищожението и няма да ме остави на мира, докато не се възстановиш.

Хелион изръмжа. Ако един любопитен приятел беше дразнение, то една любопитна жена бе абсолютно проклятие. Господ знаеше, че добрата, но упорита Ана нямаше да го остави на мира, докато не се ожени или не влезе в лудница. Никога не ѝ хрумваше, че той може да се справя чудесно и сам.

— Нищо ми няма.

— Освен, че си изтощен, отслабнал и не съм те виждал да излезеш от проклетото място, откакто го купи.

— Не е за изненадване: открих, че поддържането на успешен бизнес е доста изморително.

— И това е всичко?

— Бидълс...

Мъжът размаха кърпичката си.

— Гледай ме с цялата омраза, която искаш, няма да млъкна. Въпреки, че не искаш да си признаеш, страдаш за госпожица Мидълтън.

Хелион не можа да спре усмивката, която се появи на устните му.

— Страдам? Не си ли малко мелодраматичен?

— Отричаш ли?

— Пъхаш си носа в работи, които не те засягат.

— Няма да е за пръв път, както добре знаем и двамата.

Този път Хелион избухна в смях. Нима не бе вярно? Този островрѣх нос бе душил в толкова чужди дела, колкото никой друг.

— Вярно е.

— За Бога, върви да я видиш и ѝ признай, че я обичаш.

Хелион дори не се изненада. Съвсем скоро бе приел чувствата си към Джейн. Забавно! Ако бе достатъчно интелигентен, за да помисли както трябва, щеше да си спести мъката от последните месеци. Макар че, до известна степен приемаше, че си е заслужил страданието.

Джейн имаше право, когато го обвини, че го е страх да стане независим. Прекалено дълго бе позволявал жестоките критики на чичо му да му вгорчават живота: че е демон, петносан с кръвта на безотговорните му родители, осъден да причинява само срам на фамилията, че единственото, което може да предложи, са скандал и предателство на тези, които обича.

Когато най-накрая взе в ръце юздите на живота си, успя да се отърве от всички незараснали рани. Можеше и да е демон, но сега имаше да предложи и други неща, освен простия скандал.

Бе чудесно, но може би си бе дал сметка прекалено късно.

— Не е толкова просто — призна с въздишка.

— Всъщност, открих, за моя изненада, че е много лесно.

— Не и когато става въпрос за Джейн — усети пробождање в сърцето само при споменаването на името ѝ. — От самото начало се опитвах да я командвам, да я заплашвам и да я съблазнявам. Казах, че се възхищавам на независимия ѝ дух, а в действителност исках да я манипулирам.

Приятелят му го слушаше натъжен и смълчан. После каза:

— Значи смяташ, че е по-благородно да я осъдиш да прекара живота си с някой, който никога няма да я обича колкото теб?

Устоя на импулса да спори. Бидълс само се притесняваше за него. И не бе негова вината, че Хелион е провалил всичко.

— Мисля, че е по-благородно да ѝ се даде свободата да реши, дали иска да чуе обяснението ми в любов.

— Тя не може да вземе това решение, докато стои в Съри. И след като забрани на Ана да я информира за настоящата ти дейност, би могла да предположи, че преследваш друга наследница.

За миг Хелион спря да диша. Наясно бе с риска. Страхът, че вече го е пратила по дяволите и го е заместила с някой верен, скучен и досаден фермер, го караше да се поти нощем. Но при спомена за преbledнялото лице и изпълнените с болка очи при последната им среща, чувстваше, че не може да отиде в Съри и просто да ѝ каже, че я обича. До момента бе правил всичко погрешно, що се отнася до госпожица Мидълтън. Поне веднъж трябваше да го направи добре.

Прочисти гърло и погледна към Бидълс с тъжна усмивка.

— Всъщност, надявам се, че тя скоро ще дойде в Лондон.

— Да не си полудял? Мисля, че би предпочела да се хвърли в най-дълбоката пропаст. Опитът ѝ тук не ѝ е вдъхнал голяма обич към този град.

— Ще видим.

Бидълс наблюдаваше как приятелят му разсеяно оправя един свещник върху бюрото.

— Познавам това изражение, Хелион. Какво си намислил?

Като знаеше, че този хитрец ще си даде сметка за плана му, ако не внимава, застана сериозен.

— Нищо неприлично в случая — отговори. — Само предложих възможност на Джейн да ми каже в очите, дали ме е забравила, или все още я вълнувам. Ще открием истината след няколко дни.

Въпреки любопитството, което го глождеше, за пръв път в живота си Бидълс изглежда разбра, че намесата му е нежелана.

— Желая ти късмет, приятелю — най-накрая отстъпи пред неизбежното.

— Благодаря — Хелион се усмихна иронично. — Когато става въпрос за госпожица Мидълтън, ще ми е нужен всичкия късмет, който мога да събера.

Хотелът беше един от най-елегантните в Лондон. Разположен в спокоен квартал, приютяваше заможни хора, които предпочитаха тихо място за краткия си престой в града.

На Джейн не ѝ правеха впечатление мебелите от полиран дъб, нито добре обучен персонал, готов да задоволи всяка поръчка. Бе

дошла в Лондон само с една цел: да се срещне с Хелион и да разбере защо ѝ е върнал петте хиляди, които му плати.

Когато слугата дойде с новината в къщата ѝ в Съри, тя не знаеше какво да каже. Не очакваше Хелион да се свърже с нея... не и след ужасната им раздяла. Още по-малко очакваше, че ще ѝ връчат пакета с огромната сума. Защо би направил подобно нещо? Напук? От гордост? За да я изхвърли завинаги от живота си?

Каквато и да бе причината, Джейн откри, че я изяжда свирепа и необяснима ярост.

Не беше ли достатъчно, че не може да отговори на любовта ѝ, както тя желаше? Тя, която го имаше запечатан в сърцето си и не можеше да си се представи омъжена за друг? Че се чувстваше толкова самотна, че се страхуваше да не се разболее от мъка? Трябваше ли да ѝ хвърля в лицето единствения ѝ подарък, като че беше нещо без значение? Ситуацията бе непоносима. Без да осъзнава какво прави, опакова набързо багажа си и отпътува за Лондон.

Искаше да го види. Да чуе от собствените му устни какво обяснение ще ѝ даде.

Като пристигна в хотела миналата вечер, веднага изпрати бележка в дома му, очаквайки да получи отговор на следващата сутрин. Не бе толкова суетна, за да си помисли, че той ще дотича на момента. Хелион не би се показал толкова недодялан. Но сигурно би бил любопитен при внезапното ѝ идване... Но денят мина без знак от негова страна, че е получил бележката ѝ, и нов страх започна да я измъчва. И ако я пренебрегне? Ако реши, че не си заслужава да се срещне с нея? Сърцето ѝ се сви. Не, за Бога, не! Толкова бе страдала през последните месеци. Не би могла да издържи, ако разбере, че Хелион иска да я нарани.

Прекара деня, потопена в тревожно мълчание. Беше толкова нервна, че когато накрая някой почука на вратата, душата ѝ щеше да излезе от тялото.

— Най-накрая! — възкликна, стискайки зъби. Спъна се в подгъва на роклята докато бързаше да отвори. — Бях започнала да си мисля... О! — разочарова се, като видя един униформен слуга в коридора. — Какво има?

— Добър вечер, госпожице Мидълтън, — слугата направи дълбок поклон. — Изпраща ме господин Колфилд.

Джейн се подпря на рамката, а сърцето ѝ заплашваше да се разкъса на две.

— Няма ли да дойде?

— Помоли ме да ви заведе при него. Не е далече.

Джейн изненадано премигна. Това не го беше очаквала. В действителност, не знаеше, дали да не се обиди от такъв неуважителен жест. Но нали затова бе дошла — да се срещне с него.

— Много добре.

Взе шапката, ръкавиците и малкия пакет, който почиваше на една ниска масичка. В мълчание слязоха по стълбите на хотела и излязоха на улицата, където ги чакаше черен лъскав екипаж. С усещането, че вече не контролира ситуацията, Джейн се остави да ѝ помогнат да се настани вътре, преди да потеглят през натоварените улици на Лондон. Насаме с мислите си, се опита да игнорира бясното препускане на сърцето си и да се убеди, че няма място за безпокойство: ще му върне парите и си отива. Обикновена трансакция.

„О, да, много обикновена“ — подигра ѝ се един глас вътре в нея. Последната такава с Хелион ѝ бе коствала сърцето, бъдещето и всяка надежда за подходящ брак. Нямахше нищо обикновено, когато ставаше въпрос за този мъж.

Унесена в мисли, Джейн не обърна внимание, кога екипажът бавно навлезе из тесните улички. Дори не погледна през прозорчето, когато спряха и кочияшът ѝ помогна да слезе. Чак когато един младеж, облечен в скромно сако и черни панталони, ѝ подаде ръка, си направи труда да види къде се намира.

— Господи! — възкликна, като разпозна старото кафене, въпреки очевидните промени. — Има някаква грешка.

— Не, няма — настоя младежът с усмивка и я поведе навътре. — Господин Колфилд ви очаква.

Прекалено объркана, за да спори, Джейн се спря на прага и огледа помещението. Вече не изглеждаше изоставено. Тъжната атмосфера бе изчезнала. На нейно място се виждаше един уютен клуб, определено мъжки, с полирани мебели и огромен брой посетители, прави или седнали около масите. Но тя нямаше много възможност да разгледа подробно, тъй като я поведоха по тесните стълби към горния етаж.

— Не се бойте, господин Колфилд ви очаква в офиса си.

Джейн смаяно поклати глава.

— Това игрален клуб ли е?

— Да, госпожице, — и на лицето му се появи израз на гордост.
— Най-посещавания в цял Лондон. През повечето вечери има толкова народ, че е трудно да се влезе.

Очевидно. Като бизнес дама можеше да забележи интереса на хората в залата. Това обаче не обясняваше присъствието ѝ тук.

— Кога отвори това място? — поиска да узнае, макар че предполагаше, че е отскоро. В края на краищата продаде сградата само преди няколко месеца.

— Господин Колфилд отвори преди три месеца.

Джейн се препъна и сърцето ѝ подскочи.

— Хелион? Това принадлежи на Хелион?

— На него и на лорд Бидуел — поясни младежът.

Костваше ѝ доста време да асимилира чутото. Хелион — собственик на игрален клуб? Изглеждаше невероятно. Абсолютно немислимо. Не защото се съмняваше в способностите му. Всъщност, се показва доста заинтересован, когато посети кафенето. Но...

Но какво? Наистина ли смяташе, че не може да успее по такъв брилянтен начин? Възможно ли е да е толкова дребнава, че да завижда на успеха му?

— Боже мой! — въздъхна с ясното съзнание, че все пак се оказва дребнава.

За щастие спътникът ѝ разбра погрешно възклицанието и широко се усмихна.

— Удивително, нали?

— Невероятно — призна с измъчена усмивка.

Достигнаха площадката и младежът я поведе към вратата в дъното.

— Пристигнахме.

Поклони се и я остави сама. Джейн се поколеба за момент. Проклятие! Всичко изглеждаше толкова лесно, когато тръгваше от Съри. Не правеше ли ужасна грешка? Добре де, не можеше завинаги да остане в коридора. Не ѝ оставаше друго, освен да продължи. Изправяйки рамене, задължи краката си да прекрачат прага. Мислеше, че е подготвена, но сърцето ѝ спря и имаше трудности с дишането, когато Хелион се изправи зад бюрото и тръгна към нея.

Боже! Продължаваше да е все така божествено красив, какъвто го помнеше: перфектни златисти коси, тъмни като греха очи, докоснати от ангел черти. И елегантната стойка, караща всяка жена да въздиша подире му.

И въздъхна. И страда. И прокле съдбата, че доведе този мъж в живота и в сърцето ѝ, само за да ѝ го отнеме после.

— А... Джейн! — Въведе я в стаята, махна ѝ шапката и ръкавиците и я настани на един стол. — Ако ми позволиш да отбележа, изглеждаш прекрасно, както винаги.

— Благодаря — едва отрони тя.

Той се подпря на бюрото, кракът му леко я докосна. Джейн стисна зъби при вълната от удоволствие, която я заля.

— Извини ме, че не дойдох да те видя, както ме помоли — започна спокойно. — Установих, че е трудно да напусна клуба, когато има толкова работа.

— Да — прочисти гърло. — Твоят човек ми каза, че си собственик на заведението.

— Заедно с Бидълс.

— Но... как?

Той тъжно се усмихна, виждайки я толкова изненадана.

— Като всеки друг инвеститор, предполагам. Купих собствеността на доста изгодна цена, както знаеш, и продадох къщата си, за да посрещна първоначалните разходи. После си беше чист късмет, че „Леговището на Хелион“ се превърна в предпочитания клуб на лондонските джентълмени.

Небрежното му отношение не заблуди Джейн дори за миг. Бе усвоила изкуството на бизнеса още като дете, никой не знаеше по-добре от нея какво коства едно такова начинание.

— Не. Успехът никога не е въпрос на късмет. Очевидно е, че имаш талант.

Той скръсти ръце притеснено.

— Изглеждаш изненадана.

Изненадана, зашеметена, абсолютно смаяна — малко бе да се каже.

— Предполагам, че ме завари неподготвена.

— Ти самата ми каза, че мога да постигна всичко, което си поставя за цел — напомни ѝ.

— Аз... да.

— Разбира се, в онзи момент не ти повярвах. Защото ти бях ядосан и защото се чувствах наранен — намръщи се. — Когато имах време да успокоя наранената си гордост, реших, че най-лошото, което може да ми се случи, е да се проваля. Нещо, което не ми се струваше толкова ужасно, както преди.

Джейн отклони поглед към малкия пакет, забравен в полата ѝ.

— Много се радвам за теб.

— Аз също — отговори. — За първи път от много време се гордея със себе си.

Усети думите му като нож в сърцето. „*Стига*“ — заповяда си сама. Тя го бе подтикнала да вземе живота си в ръце, да открие силата, която се криеше някъде в дълбините му. Само чудовище би му пожелал да е толкова нещастен като нея.

— И трябва да си горд. Успял си да постигнеш такъв успех, на който мнозина биха завидели.

— Не знам дали е за завиждане, но постигнах независимост — тихо се засмя. — И най-хубавото е, че чичо ми бълва пяна от устата си, тъй като смята, че петня името му с този бизнес.

С усилие на волята Джейн вдигна поглед и му се усмихна.

— Тогава значи си успял да му отмъстиш.

— Е, не както бях предвидил, но при всички случаи отмъщението е сладко.

На Джейн ѝ бе трудно да преглътне. Боже, не издържаше! Не мислеше, че ще ѝ е толкова трудно да го види отново. Или може би знаеше, но предпочете да не се вслуша в сърцето си. Раздвижи се неспокойно на мястото си. Трябваше да си тръгне, преди да се направи на глупачка. Но първо да свърши работата, за която е дошла.

— Предполагам, че не трябва да те задържам, когато си толкова зает — посочи тя към документите на бюрото му.

Хелион не помръдна, но Джейн усети как се напрегна елегантното му тяло. Като тигър в очакване, преди да нападне.

— Не бързам — хвърли ѝ изпепеляващ поглед. — Любопитен съм да узная какво те води в Лондон. Помня като каза веднъж, че предпочиташ бесилката, пред това да се върнеш.

Лицето ѝ доби сериозно изражение при излишното напомняне.

— Нямах да дойда, ако не ставаше въпрос за нещо важно.

— Работа?

— В известен смисъл — и преди да прецени доколко е разумно, му връчи пакета с треперещи ръце. — Дойдох, за да ти върна това. — Той продължи да я гледа втренчено. — Петте хиляди либри, които изпрати в Съри.

Не можеше да предвиди как ще реагира. Изненада? Облекчение? Яд? Но не и това недоверчиво изражение.

— Дойде дотук, за да ми върнеш парите, които ти принадлежат?

По някакъв начин въпросът му я накара да се почувства глупаво.

— Имахме споразумение — каза през зъби.

— Коего се провали, както си спомняш: не си намери съпруг — добави саркастично той. — Поне не такъв, какъвто желаше.

Неприятна топлина започна да пълзи под кожата ѝ. Проклятие! Предполагаше се, че не трябва да засяга такава деликатна тема.

— Договорът ни се ограничи в рамките на това, да ме приемат в обществото. Ти изпълни своята част и аз трябва да изпълня моята.

— И ако ти кажа, че не искам парите ти?

— Ще ти отговоря, че не са мои, а твои. Какво ще правиш с тях, си е твоя работа.

— Добре. Искам да ги дам на теб.

Джейн стисна здраво зъби. Не бе забравила впечатляващата му красота. Нито начинът, по който я караше да тръпне. Нито дори аромата му, изпълващ сънищата ѝ в продължение на месеци. Бе забравила, обаче, колко лесно успява да я разгневи.

— Защо си толкова упорит?

Не отговори, само се изправи бавно с мрачно изражение.

— Защото не искам тези пари, или каквото и да било друго, да застават между нас.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Не разбирам.

Без да откъсва поглед от нея, Хелион махна пакета от ръцете ѝ и я изправи.

— Защо дойде в Лондон, Джейн? — настоя.

Тя едва чу въпроса. А и как би могла? Бяха толкова близо един до друг. Прекалено. Цялото ѝ тяло гореше. И тези проклети пръсти, които докосваха раменете ѝ... Имаше късмет, че все още може да диша. Но не и да мисли.

— Казах ти...

— Глупости — прекъсна я, галейки с палец шията ѝ. — Ако искаше да върнеш парите, можеше да ги изпратиш по куриер. Не беше нужно да биеш целия този път до Лондон.

Разбира се, че бе необходимо. Много необходимо. За нещастие, в този момент не можеше да се сети за причината.

— Защото... беше... аз...

Изражението му се разнежи, като видя как неистово се бори да запази самообладание.

— Защото искаше да ме видиш?

— Защо ще искам да те видя? — прошепна.

Хелион я прегърна, притискайки я към мускулестото си тяло.

— Очаквам да е, защото ме обичаш. Така, както аз те обичам.

Ако не я държеше здраво, Джейн щеше да се свлече на пода. Олюля се в ръцете му.

— Какво каза?

Той нежно ѝ се усмихна.

— Казах, че те обичам, Джейн Мидълтън.

— Но... не можеш.

— А, не! Веднъж вече се опита да ми обясниш какво изпитвам. Сега аз ще го направя.

Тя остана слисана при тази сурова заповед. Държанието му бе много по-различно от онова на безгрижния донжуан, който познаваше.

— Наистина ли?

— Наистина — промърмори той. — Обичам те. Обичам независимия ти дух и безграничната ти смелост. Обичам интелигентността ти. Обичам това, че се надсмиваш над обществото и неговите приумици, че предпочиташ да си стоиш в библиотеката, вместо да отидеш на бал. Обичам аромата ти. И без никакво съмнение, обичам вкуса ти. — Прониза я с поглед, като че ли подпечатваше искреността на думите си. — Обичам те, сладко мое зверче, и това няма нищо общо с голямото ти богатство.

Джейн дори не си напомни да диша. Че защо, щом сърцето ѝ беше в гърлото, а главата ѝ се въртеше? Беше сън, един чудесен и невероятен сън. И не искаше да се събужда.

— О, Хелион! — въздъхна. — Бях толкова нещастна!

— Прости ми — опря чело в нейното. — Бях идиот. Толкова се страхувах да призная, че си се превърнала в нещо много по-важно за мен от самия живот, че рискувах да те загубя завинаги.

Сълзи от щастие потекоха по лицето ѝ.

— Аз също се държах като глупачка.

Усмивката му погали бузата ѝ.

— Моята логична и винаги разумна женичка? Никога!

Джейн го хвана за реверите на сакото.

— Не мога да си представя, как съм могла някога да си мисля, че ще се задоволя с удобен и скучен съпруг.

— Аха.

— Хелион...

— И за най-глупавия бе очевидно, че само един донжуан може да ти свърши работа.

Една сладка еуфория, почти непоносима, изпълни сърцето ѝ. Дори и в най-смелите си фантазии не си позволяваше да мисли, че той ще отвърне на любовта ѝ. Изглеждаше ѝ като невъзможен сън. Сега бавно си позволи да повярва в щастието.

— И, разбира се, един успял бизнесмен — пошегува се тя.

Тъмните му очи дяволито проблеснаха. С рязко движение я взе на ръце и се запъти към скритата врата, водеща към задната стая.

— Хелион, какво правиш?

— Мисля да преговаряме по едно ново предложение — дръзко ѝ се усмихна.

— Виждам — изгаряща топлина запълзя по вените ѝ и усети тръпки на удоволствие по най-интимните си части. — И в какво се състои предложението?

— Само в едно нещо.

— Кое?

Той се спря и погледна зачервеното ѝ лице.

— Да ме обичаш.

Джейн нежно го погали.

— Мисля, че приемам условията, господин Колфилд — отговори с дрезгав глас, който издаваше огромната ѝ любов към него. — Но трябва официално да подпишем договора.

— И аз така смятам. Ясно е, че споразумението ще трае доста време. Всъщност, цял живот. Ще трябва да помисля за нещо наистина

специално.

Джейн докосна устните му.

— Вярвам в теб, любов моя.

Хелион издаде задавен стон, наблюдавайки пълните ѝ с любов
очи.

— Сладко мое зверче.

— Скъпи ми, Хелион.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.